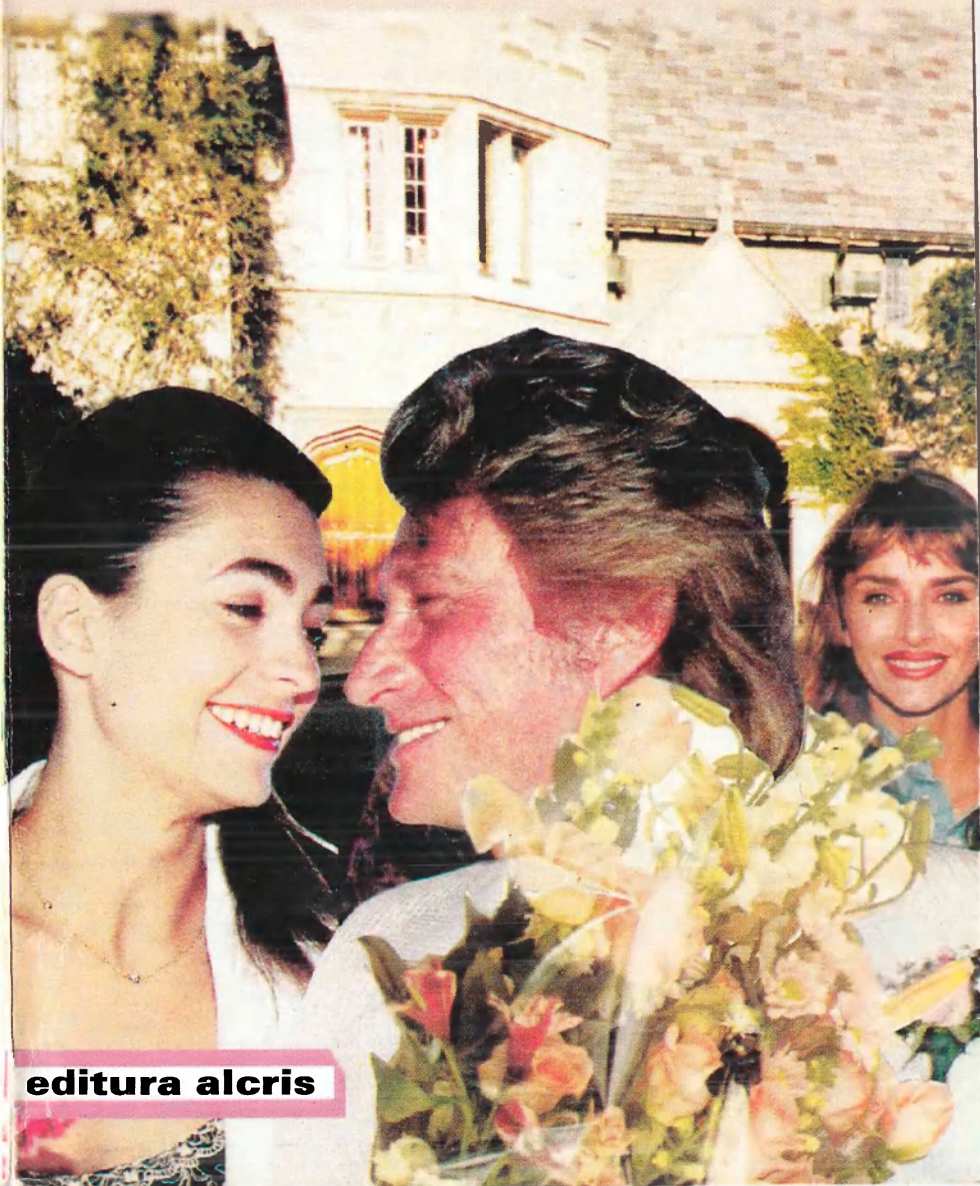

COLECȚIA
ROMANTIC

Sara Craven

CONTRACT DE CĂSĂTORIE

editura alcris

SARA CRAVEN
CONTRACT DE CĂSĂTORIE

Coperta: ANDY

© by Sara Craven, 1986

THE MARRIAGE DEAL

Mills & Boon Limited

**Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii
ALCRIS – M94**

SARA CRAVEN

**CONTRACT DE
CĂSĂTORIE**

Traducere din limba engleză de
ANEMARIE IANCIUȘ

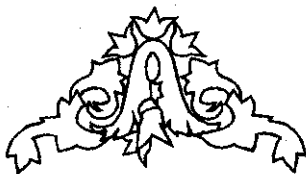

București, 1995

Editor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-39-6

Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Se auzi o portieră de mașină trântindu-se și apoi zgomotul unor pantofi cu toc înalt pășind repede. Când ușa blocului de birouri se deschise, portarul sări în picioare, cu chipul său de obicei impasibil, ușor surprins.

– Domnișoară Landon – nu vă așteptam decât peste câteva zile...

Portarul rămase cu gura căscată, uitându-se după Ashley Landon care se îndrepta ca o furtună spre lift, apoi bietul om ridică din umeri și se întoarse în cabina lui.

– Cineva o s-o pățească, remarcă el pentru sine.

Liftul se opri la etajul șase, unde își lăsă singurul pasager. Era o fată subțire cu părul negru strâns într-un coc elegant care-i sublinia bărbia și pomeții înalți. Hainele ei erau scumpe, dar nu stăteau foarte bine pe ea, de parcă atunci când se îmbrăcase se gândise la cu totul altceva decât la vestimentație. Avea o piele palidă și curată și ochi verzi care străluceau acum ca cei ai unei pisici sălbatice.

Când ajunse la ușa pe care scria „Secretariatul Companiei“ ea o deschise brusc și intra fără să mai ată, cu aerul cuiva care are acest drept. Trecu pe lângă dactilografa uluită și pătrunse direct în biroul mător.

Henry Brett vorbea la telefon și se încruntă la această intrare deloc ceremonioasă, dar chipul lui se destinse instantaneu când văzu cine este vizitatorul.

Se scuză scurt față de interlocutorul său și închise telefonul, după care înconjură biroul cu mâna întinsă spre ea.

– Ashley, draga mea, te-ai și întors. Asta-i minunat!

– Cu greu aş putea folosi acest cuvânt ca să descriu întreruperea primei mele vacanțe din ultimii trei ani, replică Ashley repede. Dar veștile mi s-au părut prea grave ca să le pot ignora. Ce naiba se întâmplă?

Henry Brett oftă, conducând-o spre un scaun.

– O preluare, spuse el succint. Firma Marshall a făcut o nouă ofertă pentru acțiunile noastre.

– Trebuie să fie nebuni, spuse Ashley, lăsându-și geanta jos, lângă scaun. Ultima dată când au încercat au primit un răspuns destul de limpede și de atunci nu s-a schimbat nimic.

– Ba mă tem că ceva s-a schimbat, zise Henry prudent. Apăsă butonul soneriei de pe birou și vorbi prin interfon: Jean, nu vrei tu să faci niște cafea?

– Pentru mine, nu, interveni Ashley.

– Cred că după ce o să auzi tot ce am să-ți spun, o să ai nevoie de un stimulent, aprecie Henry cu un aer foarte sobru. Nu pot să nu-ți spun adevărul, Ashley: De data asta sunt puși pe treabă și s-ar putea să reușească. Judecând după ultimele informații pe care le-am cules, s-ar putea ca ei să dețină majoritatea în consiliul de administrație.

Urmă o scurtă tăcere apăsătoare, după care Ashley spuse:

– Henry, nu se poate să vorbești serios! Ultima dată, absolut toți membrii consiliului erau sută la sută în favoarea noastră.

– Erau sută la sută în favoarea tatălui tău, spuse Henry cu tristețe în glas. Dar Silas a murit acum doi ani, draga mea. Și cu siguranță că mai ții minte că, în afară de faptul că era genul de personalitate care reușește să rezolve orice problemă, mai toți membrii consiliului îi datorau câte ceva. Și în plus, el era acela care le asigurase funcțiile pe care le aveau, iar asta a contat imens atunci.

– Și acum nu mai contează, spuse Ashley cu vocea gătuită de durere. Dumnezeu, Henry, știu că eu nu sunt tata și că nu voi fi niciodată, dar am făcut tot posibilul să conduc compania exact așa cum ar fi făcut-o și el...

– Nimeni n-ar putea nega asta. Așezat pe marginea biroului său, Henry îi aruncă o privire plină de compasiune. Ai făcut totul și chiar mai mult decât s-ar fi putut aștepta oricine, dar realitatea este că...

– Realitatea este că nu sunt bărbat, spuse Ashley zâmbind trist. Iar consiliul – un grup de tradiționaliști înguști la minte – nu poate crede în ruptul capului că femeie de vârsta mea este capabilă să conducă o companie ca Landons.

Henry părea jenat.

– Las-o baltă, Ashley, asta era și părerea lui Silas, tu știi asta.

– Da, spuse ea cu voce joasă. Dar Henry, am încercat din răputeri să fiu fiul pe care și l-a dorit el – am încercat cu adevărat...

– Nimeni n-ar fi putut face mai mult, o asigură el cu căldură. Dar Silas n-a vrut niciodată ca tu să ai această responsabilitate. Totul s-a întâmplat din cauza acelei reguli blestemată instituite de bunicul tău, conform căreia numai un membru al familiei poate deveni președinte al consiliului de administrație. Din cauza asta... El se întrerupse brusc, teribil de jenat. Oh, la naiba!

– Nu-i nimic, Henry, spuse Ashley cu voce scăzută. N-o să mi se facă rău dacă vorbești despre asta. Dumnezeu, doar au trecut trei ani de atunci.

– E-n regulă atunci, spuse Henry încet. Din cauza asta a și vrut tatăl tău să te măriți cu Jago Marrick. Ca ginere al lui, Jago ar fi devenit președinte după Silas – ar fi fost bărbatul puternic pe care consiliul îl dorea în fruntea sa.

– Oh, Jago corespundea perfect acestei descrieri. Ashley își mușcă buzele. Doar că în calitate de soț, n-a răspuns așteptărilor. Dar asta ține de trecut. Acum Jago s-a stabilit în Statele Unite și probabil e pe cale să ajungă la al doilea milion de dolari.

– Sau poate chiar al treilea, spuse Henry, după care făcu o scurtă pauză. Dar mă bucur că ai reușit să treci peste toată povestea asta urâtă. M-am gândit foarte mult dacă să te chem din concediu.

– Dar de ce? Ea îl opri stupefiată. Doar era un caz urgent. Nu era firesc să fiu aici în această situație?

Henry își dresе glasul.

– Vezi, mai e o problemă. Giles Marrick a murit subit, la câteva zile după ce ai plecat tu în Caraibe.

– Vărul lui Jago? se încruntă Ashley. Îmi pare foarte rău. Era un om cumsecade. Ea se întrerupse brusc. Oh, înțeleg – Jago s-a întors din Statele Unite ca să asiste la înmormântare.

– Și nu numai pentru asta, spuse Henry puțin nesigur. Există zvonuri care spun că moșia, conacul și averea îi aparțin acum lui, cu toate că bănuiesc că văduva lui Giles va ridica și ea unele pretenții.

– Da. Cel puțin până se recăsătorește.

– Ceea ce probabil se va întâmpla foarte curând, completă Henry. E o femeie frumoasă, mult mai tânără decât Marrick, desigur.

– Așa este, fu Ashley imediat de acord. Cu toate că Jago își exprimase clar poziția în legătură cu soția vărului lui în timpul scurtei lui logodne cu Ashley, ea avusese întotdeauna o strângere de inimă când se gândea că atunci când el va deveni proprietarul conacului, Erica își va păstra dreptul de a locui acolo.

– Erica, blonda pătimasă și frumoasă și cu o limbă atât de ascuțită.

Ea se hotărî să-și alunge din minte aceste gânduri. Conacul nu mai era demult problema ei. Dar pierderea companiei Landons era.

– Termină cu aerul ăsta îngrijorat, Henry. Am trecut de multă vreme peste povestea cu Jago. Să ne întoarcem la prioritățile noastre. Cum ți-ai dat seama că cei de la Marshall ne dau iar târcoale?

– Mișcări de acțiuni. Iar Clive Farnworth mi-a spus personal că se fac presiuni asupra lui să-și vândă pachetul de acțiuni și m-a avertizat că majoritatea consiliului va hotărî să accepte oferta firmei Marshall.

– Este de necrezut! spuse Ashley dezgustată. Doar toată lumea cunoștea părerea tatălui meu despre ei. Spunea că sunt niște rechini care construiesc locuințe subrede care vor forma niște mahalale.

– Avea dreptate, spuse Henry amar. Motiv pentru care cei de la Marshall vor să preia Landons, ca să-și construiască o aură de respectabilitate în jurul afacerilor lor murdare. Ei vor să obțină și numele companiei noastre pe lângă proprietățile ei. Dar de fapt, asul din mâneca lor este noul lor director, un tip extrem de dinamic după câte am auzit eu. Se pare că unora din membrii consiliului nostru le amintește de Silas când era tânăr. Asta e momeala lor – bărbatul, puternicul conducător cu care sunt obișnuiți.

– Dumnezeu! ce atitudine! oftă Ashley. Probabil se cred încă în Evul Mediu.

– Așa este, dar trebuie să ținem totuși cont de asta. Privirea lui o întâlni pe a ei. Avem o problemă gravă, Ashley. Consiliul nu e format numai din misogini cu mintea îngustă. Ei sunt interesați și de ultimele noastre realizări.

Atunci intră Jean Hurst cu tava cu cafelele.

Ashley realizează că de fapt de asta avea nevoie și deci acceptă recunoscătoare ceașca plină cu lichidul fierbinte și aromat.

Când rămaseră din nou singuri, ea spuse:

– Au făcut-o deliberat? Au așteptat ca eu să plec în Barbados înainte să facă această mișcare?

– E posibil. Probabil că au ajuns la concluzia că memoria lui Silas încă mai are o oarecare influență.

– Deci, va trebui să luptăm. Ea își înalță bărbia. Ce am de pierdut dacă se ajunge la un conflict în consiliul de administrație?

– Cred că ai totul de pierdut, admise el, iar ea tresări.

– Nu pot suporta asta! Să văd cum tot ce au construit bunicul și Silas ajunge în mâinile unor nenorociți ca cei de la Marshall. Doamne, aș face orice, absolut orice, ca să împiedic să se întâmple asta.

– Sper că nu te gândești să-ți schimbi sexul, încercă Henry să glumească.

Ashley făcu o grimasă.

– Sau să fac o serie de operații care să mă facă să par cu zece ani mai în vârstă? Să nu-mi spui că nu e și asta o problemă.

– Nu ești așa cum vor ei să fii, spuse Henry obosit. Ca mai toți cei din generația lor, ei cred că femeile nu pot fi decât soții sau secretare. El făcu o scurtă pauză. Și mă tem că mulți dintre ei văd în ruperea logodnei tale cu Jago Marrick un semn de instabilitate feminină. Ei se tem că asta s-ar putea manifesta și în continuare.

– Oh, nu, spuse ea cu amărăciune. Scurta mea relație cu Jago a fost unilaterală – și sper că niciodată nu se va mai repeta. Când am rupt logodna, nu cred

că Silas m-a înțeles sau iertat vreodată cu adevărat. El credea că scopul scuza mijloacele și că eu am făcut multă gălăgie pentru nimic. El nu știa că... Ashley se opri deodată...

– Ce nu știa? întrebă Henry plin de înțelegere.

O vreme ea rămase tăcută, după care continuă:

– El nu știa cât de puțin mă potriveau eu cu Jago, spuse ea foarte afectată. Ea zâmbi ușor și se ridică în picioare. Acum am să mă duc acasă, Henry. Îmi trebuie timp să mă gândesc. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus atât de repede despre ce este vorba. Nu mi-ar fi convenit deloc să fiu dată jos din funcție în absență.

– La asta m-am gândit și eu, spuse el nefericit. Ei insistă să facem o ședință de urgență, cu tot consiliul de administrație, joia viitoare. Până atunci am să văd ce pot face în sensul de a-i convinge măcar pe unii dintre membri să se răzgândească, oftă el. Dar va fi o luptă foarte grea.

– Vom câștiga, spuse ea. Va trebui să câștigăm.

Vorbele ei cuprindeau o încredere pe care n-o simțea. Pe drumul spre casă se simți foarte deprimată. Nu visase niciodată să ajungă președintele consiliului de administrație, dar asta nu însemna că era pregătită să stea să se uite cum îi este luată compania.

Oh, Silas, gândi ea amărâtă, de ce nu m-ai pregătit mai bine pentru asta?

Dar poate că el ar fi făcut-o dacă ar fi trăit atât cât părea să promită energiă imensă pe care o avea; dacă inima lui n-ar fi cedat din cauza unui atac tocmai în

timp ce cerceta un teren de construcții... O oră mai târziu, murea în sala de reanimare, fără ca Lauren să mai poată ajunge la patul lui. Prima ei afacere a fost tocmai aceea de cumpărare a acelui teren. Nu fusese nimic spectaculos, dar demonstrase tuturor că lucrurile se desfășurau în bună ordine.

Locuința ei se afla la ultimul etaj al unui bloc cu apartamente de lux, construit de compania Landons aproximativ cu zece ani în urmă și era singurul cămin pe care ea-l avusese vreodată.

Mama ei murise la nașterea ei, iar Silas, distrus de durere, vânduse imediat casa în care locuise împreună cu soția lui. Primele amintiri ale lui Ashley erau legate de diverse peisaje și hoteluri, împreună cu un lung șir de dădace care se succedau rapid. Silas bătuse toată țara în lung și-n lat, iar ea, neavând încotro, îl urmăse peste tot, până când împlinise vârsta necesară pentru a fi expediată la o școală cu internat.

Ashley înțelesese foarte curând că îi crea tatălui ei o stare de disconfort și bănuise că asta se întâmpla din cauza unei dureroase asemănări fizice cu mama ei. Încet, încet realizase că, indiferent dacă Silas era sau nu conștient de asta, suferea din cauza faptului că ea nu era fiul pe care și-l dorise. Totuși, el nu făcuse nici o tentativă de a schimba această situație recăsătorindu-se, cu toate că, în mod discret, avusese unele legături amoroase. Oricum, el păruse extrem de mulțumit cu felul lui nomad de viață, singura lui plăcere apărând atunci când era obligat s-o care Ashley după el.

Ea își petrecuse lungi și plictisitoare ore citind, uitându-se la televizor, trecând prin orașe ciudate, privind de la distanță cum trăiesc ceilalți oameni, până când, la șaisprezece ani, se revoltase și insistase să-l însoțească pe tatăl ei pe șantier. La început el se arătase categoric împotrivă, dar văzând-o atât de hotărâtă, consimțise până la urmă să-i împlinească dorința; și astfel, încet-încet, între ei se clădise o nouă relație. El începuse prin a fi sceptic față de stabilitatea interesului ei, dar îi răspunsese cinstit la toate întrebările, iar ea învățase foarte multe, numai aflându-se în preajma lui.

Dar în nici un caz Silas n-o pregătise pentru a prelua locul lui în afaceri. Planurile lui legate de viitorul ei erau cu totul altele, după cum avea ea să descopere cu durere.

În mica și eleganta ei cameră de baie, ea se dezbracă și făcu un duș, încet, lăsând apa fierbinte să-i dezmierde trupul. Se șterse fără grabă și se înfășură într-un prosop curat, după care se întoarse în dormitor și se întinse în pat.

Se simțea complet epuizată și totuși somnul o ocolea. O chinuiau prea multe gânduri, cugeta ea, înfundându-și capul în pernă. Și dacă voia să fie sinceră cu ea însăși, nu problema preluării o preocupa cel mai mult, așa cum ar fi fost normal.

Se pare că Jago se întorsese și probabil avea de gând să și rămână. Ea se cramponase cu încăpățănare de hotărârea de a nu-l mai vedea niciodată, dar dacă el rămânea într-adevăr definitiv în oraș, Ashley nu

prea își putea imagina cum ar putea evita asta. Nu era un oraș prea mare și ea nici nu putea să se mute din el. Aici se aflau birourile principale ale companiei Landons și nu putea să le părăsească, indiferent cât de mult și-ar fi dorit-o.

Toate astea n-aveau nici o legătură, gândi ea autocritică și disprețuitoare. Nu exista nici un motiv pentru care ea și Jago nu s-ar fi putut întâlni într-un fel perfect civilizat. Doar trecuse de mult peste acea dureroasă, disperată și copilărească dragoste pentru el – Jago n-o mai putea răni, așa că de ce se mai temea acum?

O întrebare de un milion de dolari, gândi Ashley ironică.

Își mușcă buzele cu sălbăticie. Ca viitoare soție pentru un bărbat ca Jago Marrick fusese o catastrofă, dar ca succesoare a lui Silas repurtase totuși un oarecare succes. Se simțise extrem de izolată în noua și înalta ei funcție, dar ascultase cu atenție și folosisese la maximum toată experiența specialiștilor din jurul ei, care îi oferiseră ajutorul.

Ofă. În ciuda tuturor eforturilor ei, consiliul de administrație tot nu avea încredere în ea și acum toate complexele și problemele ei ascunse ieșeau la suprafață, chinuindu-i gândurile. În definitiv, nu avea decât aproape douăzeci și doi de ani și deci nu era prea experimentată ca să poată susține o luptă în numele companiei Landons – fapt de care firma Marshall părea să fie perfect conștientă. Consiliul or de administrație privea această preluare ca pe ceva

de la sine înțeles și dacă era sinceră, nu prea vedea vreo ieșire din această situație.

Măcar dacă ar fi fost vorba de altă firmă, gândi ea cu regret. Dar istorii despre afacerile dubioase și produsele de proastă calitate ale companiei Marshall erau destul de răspândite în lumea industriei. Ea se apăraseră și dăduse deja în judecată pentru calomnie o revistă satirică ce scrisese despre un magazin universal construit de firmă, care stătea să se dărâme. Avusese un avocat foarte bun, care o ajutase să câștige procesul, însă cu pagube foarte mari.

Totuși compania era în continuare destul de bogată ca să poată face o ofertă și să aibă pretenții la preluarea firmei Landons. Patronii de la Marshall știau foarte bine că singura șansă de a câștiga era să profite de ancestrala lăcomie a oamenilor. Iar acționarii de la Landons erau din acest punct de vedere la fel de umani ca toată lumea.

Sunetul brusc al telefonului de lângă pat o sperie și o făcu să-l privească cu neplăcere, dorindu-și să-l fi scos din priză când ajunsese acasă. Așteptă ca cel care-o căuta să se plictisească și să închidă, dar asta nu se întâmplă. Foarte puțini oameni știau că se întorsese, gândi ea, așa că era probabil Henry care-o căuta pentru vreo problemă de afaceri. Și era foarte clar că, oricine ar fi fost, nu avea de gând să renunțe, așa că ridică receptorul.

— Bună seara, spuse ea morocănoasă.

— Deci te-ai întors. Era vocea lui Jago, joasă, sardonică și imposibil de confundat. Îmi imaginez

că bătrânul Henry te-a făcut deja să intri în panică până acum.

– Cred că ai greșit numărul, spuse ea furioasă. Nici nu știu despre ce vorbești...

– Ba da, știi, Ash, așa că lasă prostiile. Judecând după bârfele și zvonurile din mediile financiare, Landons are probleme serioase. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Ei bine, eu nu cred. Împotriva voinței ei, diminutivul cu care i se adresase el îi făcu vocea să tremure din cauza amintirilor pe care nu le putea nega. N-am nevoie de ajutorul tău.

– Credeam că în acești trei ani te-ai mai maturizat, Ash, glumi el. Dar se pare că încă mai ești o fetiță speriată, preocupată numai de mândria ei rănită. Și din cauza asta ești gata să stai să te uiți cum se scufundă compania Landons. Mă uimești!

– Nu-i adevărat, spuse ea încordată. Dacă ai vreo sugestie care să ne poată ajuta, atunci ar trebui să iei legătura cu Henry. Sunt convinsă că va fi încântat să te asculte.

– Chiar dacă tu nu ești. Jago rase scurt. Ei bine, presupun că în condițiile date m-am așteptat la prea mult. Dar vei mai auzi de mine, Ash, și încă mai devreme decât crezi. Am avut cea mai profundă admirație pentru Silas și eu nu sunt dispus să stau să mă uit cum se duce de râpă compania numai din cauza neînțelegerilor pe care le-am avut odată, în trecut, tu și cu mine.

– Îmi place „în trecut“, spuse Ashley batjocoritoare. Este o expresie foarte confortabilă

pentru a ascunde înțelegerea ta parșivă cu tatăl meu sau infidelitatea ta flagrantă!

– Oh, ascunde cu mult mai mult decât atât, spuse el pe un ton plăcut. Mă bucur că ești de acord. Oricum este un început. Atunci, ne mai vedem noi. Legătura se întrerupse brusc.

În timp ce așeza receptorul în furcă, Ashley se gândi că lui Jago nu-i plăcuseră niciodată despărțirile lungi.

Se ridică în picioare, strângându-și prosopul pe ea, ca și când Jago s-ar fi aflat cu ea în cameră, cu ochii lui pătrunzători, observând-o în starea în care se afla, cu acea senzualitate care o deranjase atât în timpul acelei legături scurte și nefericite pe care o avuseseră.

O numise fetiță speriată, iar ea se gândi că într-o oarecare măsură avea dreptate, amintindu-și cât de mult se temuse odată de apropierea fizice pe care el încercase să le realizeze. În timpul scurtei lor logodne, nici măcar faptul că era îndrăgostită nebunește de el nu fusese în stare să-i înfrângă reticenta față de o eventuală intimitate între ei.

Și dacă se temuse de pasiunea necunoscută pe care o simțise în trupul lui suplu și masculin, atunci fusese pur și simplu înspăimântată de reacția corpului ei neprihănit la cea mai ușoară atingere a lui. Și nimeni n-o ajutase să-și înțeleagă aceste senzații noi și năucitoare. Educația sexuală primită la școală o făcuse să priceapă partea de tehnică, dar nu-i explicase nimeni despre emoțiile care însoțeau

asemenea experiențe. Dădaca lui Ashley bălmăjise ceva despre obiceiul sau talentul înnăscut de a „agăța” bărbații și în plus îi recitise o grămadă de statistici înspăimântătoare despre violuri, sfătuind-o să rămână „serioasă” până la căsătorie.

Odată, când îndrăznise să deschidă discuția cu el, Ashley aflase că valorile lui Silas se subscriau acelorași teorii rigide. Puritatea era ceea ce căuta un bărbat la viitoarea lui soție, îi spusese el limpede, iar ea avea să afle tot ce trebuia să știe după căsătorie, de la soțul ei.

Când Jago o lua în brațe, ea se simțea complet ametită, cu mintea în conflict cu trupul, și ferm convinsă că emoțiile ei erau ceva rău, dacă nu chiar anormale.

În consecință, i se păruse mai ușor să-l țină la o oarecare distanță pe Jago. Sau cel puțin mai simplu, se corectă ea repede, pentru că ușor nu fusese niciodată.

În naivitatea ei, crezuse că Silas avea dreptate și că după ce se va mărita totul se va schimba, faptul că va purta verighetă, că va avea dreptul să se numească soția lui Jago va produce niște modificări fundamentale în ea. Numai că niciodată nu avusese ocazia să afle.

Mai erau numai câteva săptămâni până la nuntă când, în sfârșit, aflase adevărul despre bărbatul cu care voia să se mărite. Nu-l văzuse pe Jago de câteva zile, din seara în care fuseseră împreună la teatru. În acea seară, după spectacol, el îi sugerase să se

întoarcă cu el în apartamentul lui iar ea dăduse imediat înapoi. I se păruse un loc mult prea izolat și intim, așa că îngăimase niște scuze stângace. Fusesse evident că Jago își dăduse seama de reticențele ei, cu toate că nu spusese nimic. Dar el strânsese din dinți și o condusesse acasă plin de o grijă exagerată, lăsând-o în ușă cu o curtoazie rece, fără ca măcar să se mai deranjeze s-o sărute de noapte bună.

Ashley își spusese că nu fusese deloc rezonabilă și că în definitiv, n-ar fi fost prima fată din lume care să facă un compromis, dar pe măsură ce timpul trecea fără să primească vreo veste de la el, nevoia ei de autoliniștire îi învinsese mândria și o determinase să-i telefoneze. Negăsindu-l la numărul de telefon de la apartament, Ashley își spusese că Jago se afla probabil la conac, acolo unde Giles se bucura din tot sufletul să-l aibă oaspete.

În aceeași seară se dusesse la conac cu mașina, dar n-o găsisse decât pe Erica Marrick acasă. Stătea în salonul cel mare și lucra la gherghef, iar Ashley, care nu se pricepea deloc la cusut, privise fascinată cum acul înțeapă pânza.

Mai târziu, când Ashley se lăsase cuprinsă de amintirile acelei seri îngrozitoare și ale consecințelor ei, cea mai clară imagine care îi rămăsese în minte fusese cea a acului strălucitor, înțepând pânza ca și când ar fi rănit de fapt propria ei carne.

— Regret că ai făcut degeaba acest drum, îi spusese Erica, după ce trecuseră deja peste politețurile obișnuite. Ar fi fost mai înțelept din partea ta să telefonezi în prealabil ca să afli dacă Jago este aici.

Ashley evitase să menționeze că de două zile încerca zadarnic să-l contacteze pe Jago. Spusese doar, cât putuse de degajat, următoarele cuvinte:

– Presupun că n-ai idee unde ar putea fi?

Erica alesese o altă nuanță de ață.

– Absolut nici o idee. Giles nu este decât vărul lui Jago, nu și paznicul lui. Jago este un bărbat matur. Vine și pleacă atunci când vrea și noi nu-i punem întrebări indiscrete. Și te asigur că așa e cel mai bine. Băgase cu mare atenție ața în ac. De fapt, Jago nu locuiește însă aici.

– Știu, spusese repede Ashley. Dar credeam – am avut impresia – că în ultimele zile și-a petrecut mai multă vreme aici... decât în apartamentul lui.

– Nu prea cred asta. Acul înțepase din nou pânza. În definitiv, probabil că nemaiavând la dispoziție decât foarte puțin din viața de holtei, încearcă să valorifice la maximum acest timp. Deja s-a sacrificat destul de mult, adăugase ea, aparent degajată. Sper ca firma Landons să merite acest sacrificiu.

Ashley se încruntase.

– Nu prea înțeleg...

– Foarte inteligent din partea ta, spusese Erica dulce. Întotdeauna e mai bine să respecti conveniențele în asemenea situații și să pretinzi că această căsătorie are loc datorită unor motive personale și nu din cauza unora de afaceri sau de interes.

Ashley avusese senzația că o mână de fier o strânge de gât.

– Vrei să insinuezi că Jago se însoară cu mine numai ca să pună mâna pe o parte din compania Landons?

– Nu numai „o parte“, draga mea. Acul ucigaș continuase să-și desfășoare mișcarea hidoasă. De fapt, tu nu ești decât o copilă care nu are nici capacitate fizică, nici mentală ca să devină o autoritate în afaceri. E normal ca tatăl tău să aibă nevoie de cineva care să poată conduce compania – și cine ar putea fi mai potrivit pentru asta decât un ginere priceput? Și întrucât tu te-ai arătat mai mult decât nerăbdătoare să te măriți cu Jago care este un tip foarte ambițios, toată lumea va fi satisfăcută.

Atunci se lăsase o tăcere grea, încordată.

– Nu te cred, spusese Ashley sec.

Erica izbucnise într-un râs cinic.

– Normal că nu. De ce ai face-o? Dar, oricum, n-ai motive să-ți faci griji. Jago nu va uita niciodată că ești fetița lui tăticu și va fi foarte atent cu tine, dar nu trebuie să uiți asta și acum, cât mai e timp, să-l lași puțin mai liber. Așa că de ce nu te duci acasă ca o fetiță cuminte, ca să-l aștepti pe el să te caute? Sunt sigură că te va suna el la un moment dat. Are un simț al datoriei foarte dezvoltat, adăugase ea foarte amabilă.

Probabil că vreun înger păzitor o protejase pe Ashley pe drumul cu mașina spre apartamentul lui, pentru că ea nu-și mai amintea nimic despre asta.

Nu mai știa decât că auzise tot timpul o voce care-i șoptea: „Nu poate fi adevărat – nu poate fi adevărat...”

Și totuși bănuiala, odată încolțită, crescuse ca o plantă hidoasă, înlănțuind-o cu tentaculele ei sufocante. Trebuia să-l vadă pe Jago, să dea ochii cu el și să afle, o dată pentru totdeauna, adevărul despre căsătoria lor.

Pentru că, trebuia să recunoască, iubirea lor fusese o afacere cam dubioasă. În copilărie nu-l prea văzuse pe Jago, dar după ce Silas hotărâse să-și cumpere o casă permanentă în apropierea birourilor principale ale companiei, începuseră să se întâlnească mai des.

La început, ea fusese plină de admirație, amestecată și cu limba legată, ori de câte ori el se aflase prin preajmă. Dar, din moment ce ea împărtășea interesul profesional al tatălui ei, era inevitabil să-l întâlnească pe Jago. Uneori era bun cu ea, dar alteori o necăjea fără milă. Treptat, aproape împotriva voinței ei, admirația ei pentru el se transformase în venerație și apoi, ulterior, în ceva cu mult mai profund.

Ashley descoperise că are nevoie de atenția lui, iar când aceasta îi era refuzată, ea suferea teribil. O cuprindea un adevărat extaz atunci când el o observa; odată o condusese acasă cu mașina de la bibliotecă și această întâmplare îi hrănise visele frumoase câteva săptămâni, urmate de o perioadă mizerabilă când fusese nevoită să stea să se uite cum pe același loc din mașină unde stătuse ea, el plimba o blondă superbă, cu picioare teribil de lungi... O bună parte din timp era însă plecat, ocupat cu un proiect de construcții pentru care se pregătise câțiva ani la universitate.

– Se îndreaptă direct spre vârf, băiatul ăsta, remarcase Silas, de nenumărate ori.

Dar ambițiile și calitățile profesionale ale lui Jago contau prea puțin pentru Ashley. Pentru ea, el era subiectul viselor ei romantice și când, ca din senin, o sunase și o invitase să cineze cu el, crezuse că va muri de fericire.

Dar supraviețuise și acela fusese începutul unei perioade idilice din viața ei. Jago cinase cu ea și o dusesse la dans, la tenis, la picnicuri, în vizite și la cinema.

Și când, după șase săptămâni, el o ceruse de soție, ea răspunsese repede afirmativ, fără cea mai slabă încercare de a-și disimula sentimentele. „Mai mult decât nerăbdătoare“ spusese disprețuitoare Erica, își aminti ea și simți că i se face greață. Dar acesta era adevărul. Fusese naivă și oarbă, lăsându-se vândută și folosită pentru binele companiei Landons.

În timp ce conducea, piesele începuseră să se închege într-o imagine din ce în ce mai clară și mai înspăimântătoare. Își amintise nerăbdarea și nervozitatea lui atunci când ea se ferise de dorința din ce în ce mai puternică a gurii și mâinilor lui, care crescuse simțitor de la începutul relației lor până în acel moment.

Înainte de a fi sigur de ea, spusese o voce glacială din creierul ei amețit de durere.

Dacă o iubea cu adevărat, oare n-ar fi trebuit să facă unele concesii lipsei ei de experiență? se întrebase ea.

Dar cel mai îngrijorător fapt era acela că niciodată nu-i spusese că o iubește. Voia să facă dragoste cu ea, în orice fel ar fi fost ea dispusă să-i permită, dar tot ce-i spusese el când ea consimțise să se mărite cu el, fusese: „Dragă Ash, am să încerc să te fac fericită“.

Atunci ea fusese mai mult decât mulțumită cu această promisiune, dar acum își dădea seama că-i lipsise ceva foarte important.

Când sunase la ușa apartamentului lui, crezuse că el încă nu ajunsese acasă și fusese gata-gata să plece dezamăgită, când auzise o mișcare slabă înăuntru.

Ușa se deschisese și atunci dăduseră ochii unul cu celălalt. „Arată groaznic, fusese primul ei gând. Era palid, avea ochii injectați și părea să aibă pe el un halat de casă și nimic altceva.

Ea îl întrebase speriată:

– Jago, ești bolnav? Făcuse un pas înainte, dar o izbise mirosul puternic de alcool al respirației lui. Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta și din acest motiv se alarmase.

El o privise ca și când n-ar fi știut cine este, după care ea îi citise în ochi o grăază crescândă.

Și în aceeași clipă auzise vocea nerăbdătoare a unei fete:

– Dragule, n-ai de gând să te întorci odată în pat? Scapă de persoana aia, indiferent cine e... Fata apăruse din dormitor, cu nimic altceva pe ea decât o cuvertură de pe pat înfășurată pe trup.

Mâna aceea de fier se strânsese din nou pe gâtul ei Ashley, sugrumând-o, sufocând-o...

Fata înaintase până în dreptul lui Jago. Ochii ei albaștri, de oțel, alunecaseră peste Ashley, în semn de concediere.

– Se spune că trei oameni formează deja o mulțime, nu-i așa, drăguț? Sau așa îți place ție?

Jago se așezase gemând în cadrul ușii.

Ashley ar fi vrut să-i lovească cu picioarele. Ar fi vrut să-i lovească și cu pumnii, să-i zgârie cu unghiile și să țipe. Ar fi vrut să-i rănească fizic, pe amândoi. Să-i însemne pentru că o traumatizaseră emoțional.

Greața o cuprinsese, îi urcase pe gât, fierbinte și scârboasă. Atunci fugise pe scări, fără să mai aștepte liftul și ieșise în aerul rece al nopții. Se rezemase de mașina ei și vomitase, fără să-i mai pese de ce ar fi putut crede lumea dacă ar fi văzut-o. Apoi, după ce își recâștigase cât de cât autocontrolul, se urcase în mașină și pornise motorul. Nu se dusese acasă. Părăsise orașul și se dusese lângă râu, acolo unde Jago o ceruse de soție. Rămăsese acolo, palidă și disperată, până în zori.

Când în sfârșit ajunsese acasă, evitase reproșurile și întrebările tatălui ei, spunându-i numai că simțea nevoia să fie singură și să se gândească. Când adăugase că nu se mai mărită cu Jago, ea și Silas avuseseră cea mai cumplită ceartă din viața lor.

– Doar nu vrei să te desparți de el dintr-un capriciu! urlase Silas la ea. Dumnezeu, abia săptămâna trecută considerai că soarele, luna și stelele sunt palide pe lângă privirea lui! Iar eu am nevoie de el. Am nevoie de un bărbat puternic, care să-mi urmeze

la conducerea companiei. Ca soț al tău, Jago ar putea deveni președintele consiliului de administrație. De când l-am văzut prima oară, mi-am dat seama că el e omul cel mai potrivit.

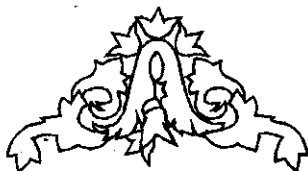
„Pentru mine?” se întrebase ea, cutremurându-se. Sau pentru Landons? Dar nu-și exprimase cu voce tare această nedumerire.

Superbul inel de logodnă cu diamant i-l trimisese înapoi lui Jago printr-un mesager al companiei, împreună cu o notă din care rezulta că nu dorește să-l mai audă sau să-l mai vadă niciodată.

Și asta nici nu se mai întâmplase, până acum, gândi Ashley obosită. Până când sunase telefonul ca un trăsnet venit din ceruri.

Nu numai compania era în pericol. Îi era amenințată până și fragila ei liniște interioară. Iar asta era cu mult mai grav și mai îngrijorător.

CAPITOLUL II

După un timp, după ce se mai calmă, ridică receptorul și formă un număr.

– Cu Martin Witham, vă rog, spuse ea secretarei care răspunse. Spuneți-i că îl caută domnișoara Landon.

Primi legătura cu o promptitudine măgulitoare.

– Ashley! Vocea lui Martin era surprinsă și încântată. De ce Dumnezeu te-ai întors așa de repede?

– E clar că n-ai citit paginile legate de afaceri din ziare, spuse ea pe un ton lejer. Să spunem doar că a fost declarată o stare de necesitate și am considerat că e mai bine să mă întorc.

– Biata și draga mea! Vocea lui era caldă dar îngrijorată. Nu vrei să cinăm la Club și să-mi povestești totul?

Ea râse.

– Exact asta speram să-mi propui. Vii să mă iei la ora opt?

– Voi număra minutele, îi promise el.

După această convorbire, Ashley se simți ceva mai bine. Vocea lui o liniștise și ștersese gustul amar pe care i-l lăsase telefonul anterior.

Se întâlnea cu Martin de câteva luni, de când el sosise de la Londra ca să se atașeze unei firme de

avocatură. După Jago, Ashley intenționase să evite orice fel de relație sentimentală, dar Martin o convinsese să se răzgândească, cu toate că el însuși îi arătase încă de la început că nici el nu se grăbește să se implice într-o legătură prea serioasă. Era divorțat, însă ar fi fost încântat să aibă o legătură fără obligații cu o femeie.

Era o situație care îi avantaja pe amândoi. De la moartea lui Silas, Ashley fusese mai singură decât voia să-și amintească, iar prietenia lui Martin o ajutase foarte mult, exact când avea mai multă nevoie de un sprijin.

Iar acum avea nevoie de el mai mult ca niciodată, gândi ea cu amărăciune în suflet.

Martin nu-i povestise prea multe despre căsnicia lui și nici ea nu se lansase în subiecte legate de logodna ei ruptă. Acum, realizează ea, avea să fie obligată să-i spună lui Martin că fostul ei logodnic se întorsese în oraș și să-i atragă atenția asupra unui episod din viața ei despre care crezuse că rămăsese de mult în urma ei.

Simți cum deprimarea o cuprinde ca un nor și încercă să-și revină. Avea nevoie de somn și de hrană. Își pregăti o omletă în mica ei bucătărie, mănca tot și apoi se ghemui pe canapeaua din camera de zi. Își goli mintea de gânduri și încercă să-și relaxeze toți mușchii.

Când se trezi se simțea cu mult mai bine, refăcută și chiar destul de liniștită. Ceea ce se potrivea foarte bine cu seara care urma. Își aplică repede obișnuitul

machiaj discret, se parfumă cu „Amazone“, după care își îmbracă o rochie pe care o cumpărase sub un impuls de moment în vacanța ei din Indiile de Vest. Culoarea smarald, care se asorta perfect cu ochii ei.

Ochii erau singura ei frumusețe, gândi ea autocritică, învârtindu-se în fața oglinzii și încercând să-și dea seama dacă rochia pe care o alesese nu era prea șocantă pentru mediul liniștit din clubul unde urma să cineze. Cu siguranță că acel corsaj al rochiei era mai decoltat decât tot ce purtase ea până atunci, iar spatele îi rămânea gol aproape până la baza șirei spinării. O clipă fu tentată să se schimbe într-o toaletă ceva mai decentă, una care să-i sublinieze obișnuitul aer de om de afaceri pe care îl afișase în ultimul timp. Apoi se răsuci pe călcâie, făcându-și părul negru și mătăsos să se înfoaie provocator.

La naiba cu asta, gândi ea hotărâtă. Din noaptea trădării lui Jago, își trăise viața doar pe jumătate. Poate că acum el revenise în oraș, sosise vremea să-i arate și lui și lumii întregi că nu-i mai păsa deloc de el și că intenționează să iasă din această izolare autoimpusă.

Fusese o proastă că reacționase așa la telefonul lui, își spuse ea supărată. Ar fi trebuit să-l lase să înțeleagă că încă mai avea unele efecte asupra ei. Ei bine, la următoarea lor eventuală întâlnire, se va purta cu totul altfel.

Când îi deschise ușa lui Martin, citi cu ușurință pe chipul lui că noua ei imagine era un adevărat

succes. Și atunci își aminti și cât de puțină atenție acordase înfățișării ei în ultimii ani.

– Iat-o pe noua Ashley, spuse ea. Se aprobă?

– Nu știu dacă expresia „se aprobă“ este cea mai potrivită, spuse Martin cu prudență. Pot să te sărut sau îți stric machiajul?

Ashley se aruncă încântată în brațele lui. Era obișnuită cu îmbrățișările ușoare pe care le trăiseră până atunci, iar când Martin își prelungi evident sărutul, ea îi răspunse. Poate că nu numai aspectul ei exterior trebuia schimbat, gândi ea, supunându-se presiunii și dorinței buzelor lui lipite de gura ei.

Aștepta să simtă reacția sângelui ei la pasiunea lui, dar asta nu se întâmplă. Probabil era încă prea obosită și zăpăcită de tot ceea ce aflase în ultimele douăzeci și patru de ore, își găsi ea scuze în timp ce se îndreptau spre Club.

Localul era deja destul de aglomerat când ajunseră acolo. Martin rezervase o masă retrasă, departe de ringul de dans, unde în acel moment, cei trei membri ai formației Clubului interpretau o melodie lentă.

– Văd că avem aceeași ofertă variată, spuse el, întinzându-i meniul. Friptură, rasol sau friptură?

Ashley îi zâmbi.

– Iar eu am să continui să-ți spun că asta este culmea mâncărilor sofisticate din acest colț de lume, îl tachină ea.

– Așa este, mormăi el. Deci, ce iei?

– Pepene galben, vă rog, friptură în sânge și o salată mare.

– Iar eu voi lua același lucru, îi spuse Martin chelnerului. Mâna lui o atinse pe cea a lui Ashley. Am impresia că mereu cerem același lucru. Cred că ar trebui să fixăm o comandă permanentă.

– Poate, replică Ashley pe un ton neutru. Ea răspunse atingerii degetelor lui, dar cuvintele lui o îngrijorară, sugerându-i o stare de permanență a relației lor, stare pentru care nu era pregătită. Se simți ușurată când conversația luă o turnură mai puțin personală. Martin era implicat în rezolvarea unui litigiu și deci făcu o descriere destul de amuzantă a acestui caz pe care îl apăra încă din perioada în care ea plecase în vacanță.

Ashley savură parfumul vinului alb pe care îl comandase drept aperitiv, în timp ce își rotea privirea prin local.

– Și când magistratul l-a întrebat dacă mai are ceva de zis, idiotul a spus „Dar mașina îmi face întotdeauna probleme dacă merg cu mai puțin de șaizeci la oră, Onorată instanță“, spuse Martin, după care vocea îi deveni tăioasă. Ashley, ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

Se încordase toată și devenise brusc teribil de palidă. La intrarea în Club, rotindu-și ochii prin local, se afla Jago Marrick.

Primul ei gând involuntar a fost acela că Jago nu se schimbaseră deloc în anii care trecuseră de când îl văzuse ultima oară. Despărțirea lor nu lăsase absolut nici o urmă așa cum lăsase asupra ei, dar în definitiv, de ce să se fi întâmplat așa? se întrebă ea cu

amărăciune. Nu exista nici o îndoială că el-regretase pierderea companiei Landons, dar chiar și așa el înregistrase un succes real în propriile lui afaceri, împlinind astfel previziunea lui Silas. Pentru el, Ashley nu fusese probabil decât un mijloc care să-l ajute să-și atingă un scop.

Dar era atât de nedrept, gândi ea, înfigându-și unghiile în palme aproape până la sânge. Atracția fizică pe care el o exercita asupra ei nu se diminuase deloc. Ca aspect, el continua să fie bărbatul de care se îndrăgostise atât de nebunește odată, demult.

Trupul lui suplu și plin de grație, părul șaten și cârlionțat pe care-l purta și acum ceva mai lung decât o cereau conveniențele, liniile reci și incisive ale nasului, gurii și maxilarelor, nimic din toate acestea nu-și pierduse efectul asupra ei, aruncând-o într-un vârtej puternic de gânduri și emoții.

Făcând un efort supraomenesc, ea încercă să-și recapete autocontrolul.

– Sunt bine, spuse ea, silindu-se să râdă și bucurându-se că masa lor era destul de retrasă. Cred că e din cauza diferenței de fus orar. El îi zâmbi. Poate că ar fi trebuit să-mi petrec seara asta acasă.

– Ei bine, o mai poți face încă, o asigură prompt Martin. După ce mâncăm, am să te duc acasă cu mașina. Cred că ai nevoie de puțin somn.

Ea se îndoia că de asta avea nevoie, dar n-avea chef să discute despre asta acum. Se simți deodată ca un animal, prins într-o cursă de un vânător priceput și fermecător...

Revino-ți, se autoadmonestă ea furioasă. Deci el este aici. Este un local public și Jago are tot dreptul să-l viziteze, la fel ca și tine. Dar acum nu-ți mai poate face nimic – nimic...

Martin emise un suspin lung.

– Oh, la naiba! Unul din clienții cei mai importanți ai firmei noastre tocmai a intrat în local și se îndreaptă spre noi. Va trebui să fiu cel puțin politicos cu el.

Ashley simți inevitabil cine putea fi clientul și își strânse pumnii în poală, încercând să-și ia un aer impasibil.

– Bună seara, Witham. Jago se opri lângă masa lor. Ea se forță să-l privească și să-i zâmbască civilizat, dar simți că nu reușește decât să se strâmbe. Observă că nu era singur. Îmbrăcată într-o rochie de șifon negru și vaporos, la brațul lui Jago se afla Erica. Văduva îndurerată la prima ei apariție publică, aprecie Ashley ironică.

Jago o privea acum și ridica din sprâncene cu cinism, evaluându-i aspectul exterior.

– Ashley, spuse el binevoitor. Ce surpriză plăcută!

– Vă cunoașteți? întrebă Martin. Eu tocmai mă pregăteam să fac prezentările.

– Nu-i nevoie, îl asigură Jago, Ashley și cu mine suntem vechi cunoștințe, nu-i așa, draga mea?

– S-ar putea spune așa, zise ea scurt. Se uită pe lângă el, spre Erica. Vă rog să acceptați condoleanțele mele pentru pierderea soțului dumneavoastră, doamnă Marrick.

– A fost un șoc îngrozitor, oftă Erica delicat. Dar viața trebuie să meargă mai departe. Așa ar fi vrut chiar bietul Giles.

Amintindu-și de bărbatul masiv, plin de viață și de râsul lui sonor, Ashley se gândi că probabil acesta era adevărul. În orice caz, el o scăpa pe Erica de majoritatea conveniențelor legate de perioada de doliu, decise ea cu cinism.

– Nu vreți să luați loc lângă noi? propuse Martin, spre supărarea lui Ashley.

– Am fi încântați, spuse Jago degajat, iar ea se văzu nevoită să-și reprime un icnet de durere foarte chinuitor. Dar nu mai putea face nimic.

Chelnerul apăruse deja și începuse să așeze încă două tacâmuri. Singura consolare a lui Ashley fu că Erica părea la fel de puțin încântată de această situație ca și ea, judecând după expresia care traversă chipul văduvei și după felul cum degetele ei se crispară pe brațul lui Jago.

Ei bine, fiecare își găsește consolarea în felul lui, își spuse Ashley și apoi îi zâmbi radios lui Martin.

Masa se desfășură ca un coșmar în trei dimensiuni, tehnicolor și acompaniat de un sunet stereofonic. Fripturile servite se dovediră a fi excelente, dar Ashley le aprecie la fel de mult cum ar fi apreciat o bucată uscată de cauciuc. Foarte încordată, Ashley refuză desertul și cafeaua, rugându-se ca Martin să priceapă aluzia și s-o conducă acasă așa cum promisese.

Dar Martin nu părea prea receptiv la aluzii în clipa aceea. Complet imun la sugestii, el se arăta extrem de expansiv și chiar avea aerul că se simte minunat. Probabil că era bucuros că putea folosi această oportunitate de a impresiona un client important, gândi Ashley, după care se autoadmonestă pentru că fusese rea.

Își ridică privirea și constată că ochii lui Jago erau prioniți asupra ei, absolut fără nici cea mai vagă tentativă de a-și disimula interesul, observă ea furioasă. O privea direct, fără rușine, studiindu-i cu insolentă sânii care se profilau sub corsajul strâmt. Spre oroarea ei, constată că trupul ei reacționa la această privire a lui, sfârcurile i se întăriră împungând țesătura elastică a rochiei. Și cel mai rău lucru era că el îi comunică printr-un zâmbet insinuant că-i observase excitația involuntară.

Umilită până peste limita suportabilului, ea își fixă privirea pe fața de masă. Ce fel de om era dacă se lăsa excitată de privirea unui bărbat ca Jago, care se purtase atât de rău cu ea? Înghiți în sec, amintindu-și că el întotdeauna avusese acest efect asupra ei, indiferent cât de mult se străduise ea să-i reziste. Chiar și așa, aflându-se într-un local public, o singură privire a lui era suficientă ca să-i topească oasele și să-i trimită prin trup fiori dulci, de foc. Dar în trecut, când era singură cu el, rușinea provocată de dorința propriului ei trup o făcea să devină rigidă atunci când el încerca s-o sărute sau s-o mângâie.

Dar asta era ceva de care nu simțea nevoia și nici nu dorea să-și îndrepte atenția spre altceva, așa că începu să privească perechile care se balansau pe ringul de dans.

Jago se înclină spre ea.

– Îmi permiți să te invit la dans? o întrebă el curtenitor.

Vocea ei era împietrită.

– Nu, mulțumesc, îngăimă ea cu greu.

– Oh, haide, draga mea, o rugă Martin jovial. Știi doar cât de mult îți place melodia asta.

Oare îi spusese ea asta? se întrebă disperată. Dar de ce-o făcuse, având în vedere faptul că pe această muzică dansase atunci, în acele zile fericite, cu Jago?

– Atunci problema este rezolvată. Jago se apropie de scaunul ei. Îi întinse mâna și o ridică forțat în picioare, înainte ca să mai apuce să protesteze.

Nu se putea elibera făcând o scenă, înțelese ea, trecând prin chînuri groaznice și atât de amețită încât îl lăsă s-o conducă printre mese spre ringul de dans.

– Am să mă străduiesc să nu ating zonele de piele dezgolită, spuse el sardonice, luând-o în brațe. Dar croiala rochiei tale face ca această intenție să fie greu de pus în aplicare.

Ea izbucni teribil de furioasă:

– Să nu faci asta!

– Vai, de ce ești așa sensibilă? o ironiză el. Nici tu și nici eu nu putem fi altfel decât suntem. Iar tu

niciodată n-ai vrut să fii atinsă, cel puțin nu de către mine.

Ashley ridică din umeri, încercând să nu tresară vizibil la atingerea degetelor lui reci și străduindu-se să se miște împreună cu el în ritmul muzicii.

– De ce să dezgropăm trecutul? întrebă ea scurt. A trecut multă vreme de atunci. M-am schimbat mult. Probabil că amândoi ne-am schimbat.

– În cazul tău, schimbarea este formidabilă, spuse el cu blândețe. Ce anume te-a făcut să ajungi atât de sofisticată? Witham?

– Poate, spuse Ashley, înălțându-și bărbia. Dar asta nu te privește.

Ochii lui căprui sclipiră în direcția ei.

– Ai de gând să te măriți cu el, Ash?

– Asta chiar că nu e treaba ta! se răsti ea, mușcându-și buza de jos. Aș vrea să mă întorc la masă.

– După ce se termină dansul. O învârti ușor, dar ferm, făcând-o să realizeze că îi va fi imposibil să se elibereze din brațele lui fără să provoace un scandal lipisit de demnitate. Și nu e normal să mă intereseze planurile tale de viitor? În definitiv, aceste planuri mă includeau la un moment dat și pe mine și încă într-un mod foarte intim, dacă îți mai aduci aminte.

– N-am cum să uit, spuse ea pe un ton batjocoritor. Trebuie să-ți spun însă că ți-ai pierdut dreptul de a-mi pune întrebări legate de viața mea particulară. Și pentru că tot a venit vorba, cum ai făcut rost de

numărul meu de telefon? Este dat la secret, după câte știu eu.

– Să zicem că mi-a spus o pășărică, zise el. Dar mi s-a părut că te-a deranjat teribil. Credeam că te va bucura un telefon prietenos de la o veche „cunoștință“.

– Atunci ai crezut greșit, spuse Ashley tăios. N-am nevoie să te amesteci în viața mea personală și nici în cea publică. Pe viitor te rog să mă lași în pace.

Jago îi aruncă o privire gânditoare, dar imposibil de descifrat.

– Asta nu este așa ușor cum pare. Aș putea spune că în condițiile date vom fi nevoiți să ne mai vedem. Nu crezi că ar trebui să încercăm cel puțin să fim politicoși și civilizați unul față de celălalt?

Ashley își înăbuși disperarea pe care i-o provocară cuvintele lui. Ele păreau să confirme ceea ce-i spusese Henry și anume că Jago nu avea să se mai întoarcă în Statele Unite.

– Într-adevăr este un oraș mic, spuse ea. Și destul de limitat cred, relativ la ambițiile tale. Îmi imaginez că abia aștepti să te întorci în America.

– Înseamnă că imaginația ta îți joacă feste, spuse el foarte amabil. Aș fi încântat să discut cu tine planurile mele, Ashley, dar acesta nu este momentul cel mai potrivit. Nu te-am invitat la dans în scopul de a purta o discuție atât de serioasă.

– Nu? Atunci înseamnă că ai făcut-o că să mă enervezi. Ea clătină din cap. Îmi pare rău, Jago. Tot ce simt eu relativ la prezența ta este cea mai curată

indiferență. Dacă există cineva care suferă de exasperare în seara asta, atunci probabil că această persoană este verișoara ta Erica.

– Oh, cred că Witham reușește s-o facă să se simtă bine, spuse el degajat. Cu toate că este un tip puțin cam plictisitor și fad.

– Este un om cumsecade, spuse Ashley încordată. Cu toate că presupun că această calitate nu te impresionează prea mult.

– Și nici pe tine, vulpița mea dragă. Dar eu te-am invitat la dans, Ashley, ca să aflu cât de profund te-ai schimbat. Mâna de pe spatele ei își crescuse brusc presiunea, făcând să dispară distanța decentă care existase până atunci între ei. Trupurile lor intrară într-un contact intim și de neacceptat într-un local ca cel în care se aflau.

Ashley icni, încercând zadarnic să-l îndepărteze. Ochii ei aruncau flăcări verzi spre el. Buzele ei erau gata să emită un protest care era sortit să nu fie rostit niciodată pentru că gura ei fu acoperită de a lui, care era caldă și fermă și nerușinat de senzuală.

Simțurile ei reacționară puternic la acest asalt brusc. Parcă i se topea trupul, picioarele n-o mai puteau susține, iar sângele îi curgea încet prin vine ca o miere groasă și dulce. Încercă în van să-și recapete controlul.

Sărutarea lui păru nesfârșită, iar ea îi cedă instinctiv, explorându-i gura la fel de avid cum el cerceta secretele gurii ei. Era o tentație căreia trebuia să-i reziste cu orice preț iar ea știa asta, cu toate că

trupul ei era toropit și tremura din cauza dorului nesatisfăcut din lăuntrul ei.

Dar trebuia să-și amintească de faptul că lui nu-i păsa acum mai mult de ea decât îi păsase cu trei ani în urmă, o avertiză o voce disperată din adâncul sufletului ei. El încerca să marcheze puncte și atâta tot; voia să arate tuturor celor care-i priveau în acel moment că ruptura dintre ei nu era vindecată și nici măcar reală în totalitate.

Când în cele din urmă el își dezlipi gura de a ei, o făcu vizibil fără tragere de inimă. Muzica se opri și aplauzele celorlalți dansatori umplură liniștea întrebătoare și uluiala care se instalase în jurul lor.

Încă amețită, Ashley îl lăsă pe Jago s-o conducă înapoi la masă, fiind perfect conștientă de privirile curioase și fascinate și remarcile șoptite care îi urmăreau. Ea mai observă în același timp că cei doi care rămăseseră la masa lor nu împărtășeau fascinația și curiozitatea generală. Martin părea trist și puțin tăfnos, iar Erica era în mod evident furioasă, cu toate că zâmbea cu destulă grație.

Murmurând niște scuze vagi, Ashley își luă poșeta și se refugie la toaletă. Din fericire nu era nimeni acolo, iar ea se prăbuși pe unul din taburetele plușate, în fața oglinzii. Ochii ei păreau de două ori mai mari, iar obrajii n-aveau nici o urmă de culoare. Își atinse buzele roșii cu degetele tremurătoare.

Jago nu făcuse absolut nici o concesie, nici față de perioada de timp care trecuse de când se despărțiseră, nici față de faptul că se aflau într-un

loc public. După orice fel de standarde, comportamentul lui era de neiertat. Ea își deschise geanta și își căută pudra și rujul, încercând să-și repare machiajul stricat de el. Simțea cum o cuprinde un puternic sentiment de rușine și furie.

Cum îndrăznește să se poarte așa?! se revoltă ea. Aroganța lui este uluitoare. Dar, își reaminti cu onestitate, și ea avusese reacții asemănătoare cu ale lui.

Nu se putea întoarce în sala de mese, se gândi ea neliniștită. Nu se simțea în stare să înfrunte privirile insinuante, speculațiile și triumful tăcut al lui Jago. Trebuia să-i trimită un mesaj lui Martin ca să-i spună că are o durere de cap și că vrea să meargă imediat acasă.

Dar când ieși din toaletă, îl găsi pe Martin așteptând-o. Se sili să-i zâmbească.

– Pregătit de plecare?

– Mai mult decât pregătit. Vocea lui era supărăcioasă și ea își înăbuși un oftat. Mâna lui îi prinse cotul aproape dureros în timp ce se îndreptau spre parc, dar el nu spuse nimic până nu porniră pe drum cu mașina. După aceea întrebă nerăbdător:

– Ce a fost toată chestia asta?

– Trebuie neapărat să discutăm acum? răspunse Ashley, privind drept înainte.

– Așa cred. Nu-mi place când sunt făcut să arăt ca un mare prost în public.

– Dacă te consolează, nu cred că asta a fost intenția principală. Ashley își mușcă buzele. Jago a încercat

să demonstreze un anumit lucru și a ales o cale destul de drastică pentru asta, atâta tot.

– A spus că sunteți vechi cunoștințe. Gura lui Martin își lăsă colțurile în jos. Mie mi s-a părut că a fost vorba de mai mult decât atât.

– Întâmplarea face ca Jago Marrick să fie bărbatul cu care am fost logodită acum doi ani.

– Dumnezeuule Mare! Martin, care de obicei era cel mai atent dintre șoferi, își luă ochii de la drum ca să se uite cercetător la ea, încercând să înregistreze și să accepte această informație. Nici n-am avut habar de asta...

Ashley oftă.

– Am crezut că probabil ți-o fi spus cineva.

– Cred că toată lumea a considerat că știu deja de la tine. Nu te-ai gândit că aș fi vrut să știu că ai avut o legătură cu unul dintre clienții cei mai importanți ai firmei la care lucrez? Martin părea sincer jignit.

Ashley își privi degetele încleștate.

– Sinceră să fiu, vorbim despre o perioadă din viața mea de care aș fi vrut să uit. Jago era în America, iar Giles Marrick ar mai fi putut trăi încă treizeci de ani de acum încolo. Își umezi buzele cu vârful limbii. Dar oricum, ce importanță mai are? S-a terminat de mult povestea asta.

După o lungă pauză, Martin spuse cu prudență:

– Un observator atent din seara aceasta ar putea să pună serios la îndoială afirmația ta.

Ashley se sili să zâmbească.

– Cred că în seara asta ai putut asista la o combinație între felul de a glumi al lui Jago și dorința lui de a arăta lumii întregi că între noi doi nu mai există resentimente.

– Și așa este?

Ea își înclină capul în semn de aprobare, încercând să-și alunge din minte amintirea celui sărut cinic și pasionat și reacția ei neașteptată la această atitudine a lui.

– Ei bine, niciodată nu-i ușor să treci peste asemenea lucruri și știu asta din proprie experiență, spuse el după o clipă de gândire. Ai fost foarte îndrăgostită de el, draga mea?

– Nici măcar nu sunt sigură că știam ce înseamnă dragostea, spuse Ashley foarte încet.

El păru să se mulțumească cu asta și, spre ușurarea ei, nu insistă s-o conducă în apartament așa cum se temuse ea. Acceptă scuza ei că era încă foarte obosită după zborul cu avionul și plecă, promițându-i plin de tandrețe să-i telefoneze a doua zi.

Ashley se băgă imediat în pat, dar nu reuși să adoarmă. Rămase așa ore în șir, cu ochii deschiși în întuneric. N-avea și așa destule probleme? Revenirea lui Jago în viața ei era o complicație de care nu avea nevoie.

Sau poate că necazurile pe care credea ea că i le va aduce Jago, nu erau decât o plăsmuire a imaginației ei hipersensibilizate. El avea acum viața lui și propriile lui responsabilități, printre care se afla și Erica, judecând după apariția lui din seara aceea.

Și era clar că n-avea nici timpul necesar, nici dorința de a-și recuceri fosta logodnică.

Desigur, viețile lor s-ar fi putut desfășura în paralel, fără să se întâlnească niciodată. Și în urma acestei reflecții liniștitoare, ea adormi în sfârșit.

A doua zi de dimineață o trezi țârâitul prelung al soneriei de la intrare. Încă somnoroasă, își aruncă repede pe umeri un halat, încercând să-și amintească în același timp dacă aceasta era ziua când trebuia să plătească lăptarul.

Imediat ce deschide ușa, se încordă toată și simți o fantastică revoltă interioară atunci când își recunosc vizitatorul.

– Iarăși tu! exclamă ea furioasă și încercă să-i trântască ușa în nas, dar Jago era mult mai rapid decât ea. Brațul lui îi cuprinse talia, ridicând-o de pe pământ, în timp ce intra în holul îngust. Când o lăsa din nou jos, ușa era deja închisă în urma lui.

Ashley șuieră printre dinți:

– Îndrăzneala ta pur și simplu nu are limite! Pot să știi și eu cum mi-ai aflat adresa – sau tot o păsărică ți-a spus și asta?

Jago chicoti.

– Pari foarte nervoasă, draga mea. Nu cred că serile prelungite până târziu în noapte îți fac bine. Ești singură, sau ar fi mai bine să mă strecur cuminte în camera de zi până când Martin se furișează din casă?

– Dacă e cazul să dispară cineva de aici, atunci acela ești tu, spuse ea țăfnoasă. Ieși afară!

– Bine, dar numai după ce am să termin de spus ceea ce am de spus. Ochii lui căprui o priviră batjocoritor. Sau ai crezut că ceea ce s-a întâmplat aseară a fost tot ce am avut de comunicat?

– Mie mi-a fost mai mult decât suficient! izbucni Ashley, după care aruncă o scurtă privire ceasului din hol. Dumnezeuule, spuse ea cu voce tremurătoare, nici măcar ora opt nu e! Ce naiba...

Jago îi arată o geantă diplomat.

– M-am gândit să luăm un mic dejun de lucru, spuse el repede.

– Poftim? Ashley deja nu-și mai găsea cuvintele.

– Un mic dejun de lucru, repetă el binevoitor. În Statele Unite a devenit un obicei „Pun eu alimentele”.

– Ei bine, să nu te aștepti să le gătesc eu. Și oricum, eu nu iau niciodată micul dejun.

– Înseamnă că ar cam fi cazul s-o faci. El o privi cercetător iar ea simți nevoia să-și strângă mai bine halatul pe trup. Încă de aseară mi-am dat seama că ar fi bine să nu mai pierzi din greutate. Vrei să-mi arăți tu unde este bucătăria, sau să mă apuc s-o găsesc singur prin metoda încercărilor repetate?

– Ieși afară de aici! urlă Ashley. Și ia-ți blestematele alea de alimente cu tine!

– Modul tău de exprimare nu s-a îmbunătățit deloc de-a lungul timpului, spuse Jago cu răceală. Alimentele sunt foarte proaspete – grapefruit, ouă, șuncă și pâine. Nu trebuie să ridici un deget. Trebuie numai să mănânci și... să ascuți tot ce am de spus.

– Nu sunt dispusă să ascult nimic din ce ai tu să-mi spui. Îl privi amenințătoare și cu capul sus.

– Nici dacă subiectul în chestiune este compania Landons... și viitorul ei nesigur? Întrebă el.

– Viitorul lui Landons nu este deloc nesigur, negă Ashley pe un ton tăios.

– Vezi, aici avem păreri diferite, spuse el destul de blând. Aș putea spune că fără un efort supraomenesc din partea ta, firma Marshall o să te înghită, și încă la un preț foarte mic. Asta e ceea ce vrei?

– Sigur că nu, zise ea nerăbdătoare. Dar asta nu e treaba ta.

– Ba este. Chipul lui nu mai era deloc amuzat. Ochii lui căprui erau reci și bizari când se fixară asupra ei. Silas mi-era bun prieten, mai ții minte?

– Mi-e imposibil să uit. M-am gândit de multe ori că e păcat că nu v-ați putut căsători chiar voi doi.

– Iar eu m-am gândit de multe ori că e păcat că n-ai fost bătută bine când erai mică, dar așa, încât să nu mai poți sta pe scaun. Și acum du-te și îmbracă-te, dacă nu vrei să-ți petreci dimineața în halatul ăla. Am să te chem eu când e masa gata.

Ashley spuse tremurând toată:

– Dacă aș fi bărbat, te-aș arunca afară.

– Nu fi fraieră, Ash. Îi atinse ușor cu degetul obrazul fierbinte. Dacă ai fi fost bărbat, eu n-aș fi fost acum aici. Punct.

Ar fi vrut să-i spună să n-o mai numească „Ash“, dar i se păru mult mai sigur să se ducă în camera ei și să se îmbrace, așa cum îi sugerase el.

Își luă niște blugi vechi și un pulovăr care văzuse și zile mai bune, apoi își trecu absență pieptenele prin părul ei negru. Renunță însă la machiaj. Nu voia ca Jago să creadă că din cauza prezenței lui dă prea multă atenție aspectului ei exterior, își spuse ea vehementă.

Bucătăria se umpluse de mirosuri de șuncă prăjită și cafea bună și, în ciuda supărării ei, Ashley aprecie aceste miresme. Jago tocmai tăia niște roșii. Ea observă că și el purta niște blugi strâmți care-i subliniau lungimea picioarelor și șoldurile înguste. Mânele cămășii îi erau suflecate, dezvăluindu-i antebrațele bronzate. Bucătăria parcă devenise deodată neîncăpătoare, gândi Ashley amărâtă, în timp ce se așeza fără chef la măsuța mică.

– Poftim, spuse el, turnându-i cafea într-o ceașcă și împingând-o spre ea.

– Mulțumesc, acceptă ea încordată.

El îi aruncă o privire lungă.

– Dacă nu te relaxezi și încă repede, n-ajungem nicăieri, să știi.

– Ei bine, asta îmi convine într-un totu, spuse Ashley cu răceală. Pentru că nu simt nici cea mai vagă dorință de a ajunge undeva cu tine.

– Deci încă mai vorbesc resentimentele și mândria rănită. Bine. Dar nu ești dispusă să ți le reprimi pe amândouă, pentru binele companiei Landons?

– Aș da orice, numai ca să salvez compania, replică Ashley. Chiar mi-am dat în acest scop ultimii doi ani din viață. Se pare însă că pentru o bună parte din

consiliul de administrație, asta nu e suficient. Nu știu ce altceva mai vor – sânge, probabil.

– Nu, spuse el. Cred că vor o asigurare că Landons va continua să fie concernul dinamic și solid pe care l-a construit Silas.

– Pari foarte bine informat, spuse Ashley pe un ton glacial. Apoi, la sugestia lui, începu să-și curețe grapefruit-ul. Dar poate ai aflat și că Landons a avut anul trecut un profit record.

– Asta este adevărat, recunosc el. Dar datorită proiectelor începute de Silas. Tu ai continuat să menții compania pe linia de plutire și să livrezi marfa, iar asta nu o poate nega nimeni. Dar planurile tale de viitor sunt sub orice critică. Au fost câteva oferte pe care ar fi trebuit să le accepți și n-ai făcut-o. Silas a știut să facă reclamă companiei. A fost un deschizător de drumuri în felul lui. Asta e valabil, de exemplu, pentru acele clădiri din centrul orașului. Nimeni din consiliu nu se gândise la asta până la Silas. Iar aceasta se poate repeta oricând și oriunde, pe cuprinsul întregii țări.

– Avem destul de lucru, protestă Ashley indignată.

– Acum da, dar aveți ceva nou? Pentru câte din contractele pe care le aveți acum te-ai luptat tu și ai câștigat? El clătină din cap. Asta este ceea ce preocupă pe majoritatea membrilor consiliului și dacă aș fi în locul lor, probabil că le-aș împărtăși îngrijorarea.

Ashley își mușcă buzele și se uită cu groază la farfuria pe care el i-o puse în față.

– Mi-e imposibil să mănânc tot ce mi-ai pus aici, protestă ea.

– Ai să mănânci tot, chiar dacă voi fi nevoit să te țin de nas și să te hrănesc forțat, îi spuse Jago foarte ferm. Vei avea nevoie de multă putere, domnișoară, și în plus, avem lucruri mult mai importante de discutat decât despre mâncare. Se așează și el, după care începu să mănânce cu multă poftă, după cum observă ea teribil de enervată. Prezența lui în apartamentul ei, implicarea lui în viața ei, erau curată obrăznicie, dar el nu părea deloc conștient de toate astea.

– Și tu de ce te amesteci? întrebă ea mohorâtă, dar observând în același timp că șunca era prăjită exact atât cât îi plăcea ei. Presupun că ai venit aici ca să-mi dai o mulțime de sfaturi bune. Ei bine, te asigur că n-am nevoie...

– Doar sfaturile nu te pot scoate din situația în care te afli. Cred că în circumstanțele date e nevoie de o intervenție mult mai substanțială.

– Și, bineînțeles, tu știi exact cum se poate ieși din această criză, spuse ea pe un ton batjocoritor.

– Pentru început aș putea să scap de firma Marshall, spuse Jago, mușcând dintr-o felie de pâine prăjită.

– Cum? Încrederea lui o făcu să încremenească. El oftă.

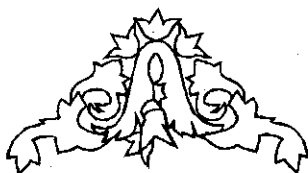
– Convingând consiliul de administrație să refuze oferta lor.

Ashley lăasă din mână cuțitul și furculița.

– Dar de ce ar face consiliul de administrație așa ceva, numai pentru că zici tu? Întrebă ea înnebunită. Dumnezeuule mare, tu nu ești nici măcar un biet membru al acestui consiliu!

– Dar aş putea fi. Ochii lui căprui o priviră direct şi cu răceală. De fapt, aş putea fi chiar preşedintele consiliului de administrație dacă noi doi am fi căsătoriți.

CAPITOLUL III

Cu o voce pe care abia și-o recunoscă ca fiind a ei, Ashley icni:

– Asta... asta e cea mai smintită idee pe care am auzit-o vreodată!

– Dimpotrivă, asta este o idee foarte bună. Jago avea tupeul să mănânce liniștit în continuare, realizează că amănunțit. Gândește-te bine și încearcă să-ți folosești capul, nu hormonii. În definitiv asta și-a dorit Silas întotdeauna.

– Sunt perfect conștientă de asta, spuse ea pe un ton rigid. A fost o perfectă și avantajoasă înțelegere de afaceri între voi doi, până când tu te-ai lăsat abătut de la drumul stabilit de către diverse alte... înclinații.

– Ah, spuse Jago calm, am știut eu că nu va trece prea mult timp până când acest subiect spinos va fi scos cu brutalitate la lumina zilei. Nu mi-ai dat ocazia să mă explic la momentul respectiv. Poate că totuși ai să-mi permiți acum să spun câteva cuvinte.

– Cu cât mai puține, cu atât mai bine. Dintr-odată începuse să sufere din nou, în timp ce toate detaliile dureroase ale acelei nopți teribile îi reveneau în minte. Cu toate că mi-e imposibil să-mi imaginez ce fel de explicație ai putea să găsești comportamentului tău de atunci. Făcu-o pauză teatrală. Ah, știu. Doamna

respectivă era o soră pe care abia reușiseși s-o găsești după foarte mulți ani – sau o mătușă virgină care se muta și căuta săraca un adăpost pentru o noapte. A fost ceva de genul ăsta?

– Nu, spuse el, crispându-se. Situația se prezenta exact așa cum ai văzut-o și ai înțeles-o tu. Și nu, nu era nici o fostă mare pasiune. O agățasem în aceeași seară într-un bar. Ești satisfăcută acum?

– Te rog, scutește-mă de detaliile sordide, spuse Ashley cu dispreț în glas. Nu vreau să le aud.

– Dar ce anume voiai tu să auzi? întrebă el cinic. Vreo minciună frumoasă, care să te facă să te simți mai bine și să uiți întregul incident? Ei bine, asta nu se va întâmpla. Ți-am oferit o explicație sinceră, dar n-am de gând să-mi cer și scuze.

– Nici nu există vreo scuză posibilă pentru ceea ce-ai făcut tu, spuse ea amar. Iar acum n-ai absolut nici un drept să revii în viața mea și să-mi faci o asemenea... ofertă jignitoare.

– Cuvântul este „cerere în căsătorie“, o întrerupse Jago sardonice. „Ofertă“ are cu totul alte conotații, cu toate că tu nu prea știi să faci asemenea diferențe, micuța mea puritană. Ai fost atât de rece cu mine în timpul scurtei noastre logodne, încât e o minune că n-am murit de degerături.

– Oh, înțeleg! exclamă Ashley sarcastică. Deci a fost vina mea. Ar fi trebuit să te las să mă seduci atunci când ai vrut tu – și atunci tot acel mic incident n-ar mai fi avut loc.

Jago își împinse farfuria la o parte.

– Să te seduc? spuse el rar, niciodată n-am încercat să-ți fac asta. Tot ce voiam de la tine, Ash, era puțină căldură umană – un semn, oricât de vag, că după ce ne vom căsători ai să accepți îmbrățișările mele, că o să-ți faciă plăcere să faci dragoste cu mine. Tot ce am obținut a fost o succesiune de crize de isterie. În situația asta, ți se pare de mirare că mi-am pierdut curajul, văzând că viitoarea mea soție împietrește ori de câte ori mă apropii de ea?

– Și probabil că exact căldură umană ți-a oferit doamna aceea pe care ai agățat-o la bar, spuse Ashley simțind cum îi bate inima într-un ritm neregulat, discordant.

El îi zâmbi ciudat.

– Nu, a fost ceva mai mult decât atât. De fapt, femeia aceea mi-a arătat foarte limpede că mă place, iar asta a fost un adevărat balsam pentru sufletul meu după ce tu te-ai luptat în fiecare seară cu mine ca și când aş fi fost vreun violator dement. Regula mea este să nu am asemenea legături de o noapte, dar femeia aceea m-a prins într-un moment de slăbiciune și deci am fost mai mult decât dispus să accept ce-mi oferea ea. Făcu o scurtă pauză. Acum știi tot.

– Ce păcat că tot ceea ce am avut eu de oferit a fost compania Landons. Și ce păcat că tu n-ai vrut numai prăjitura ci și crema de deasupra. Obținerea controlului asupra companiei nu ți-a fost de ajuns – tu ai vrut să obții și pasiune. Niciodată nu ți-a trecut prin minte că eu s-ar putea să nu simt cine știe ce pasiune pentru un bărbat care mă folosea în scopul

de a deveni președintele consiliului de administrație al companiei.

După o scurtă tăcere, el spuse:

– Sincer, nu, asta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

– Erai mult prea convins că ești pur și simplu irezistibil, spuse ea cu sălbăticie. Iar eu eram tânără și naivă și ușor de dus cu vorba; așa credeai tu. Dar eu mi-am dat repede seama cum stau lucrurile.

– Felicitările mele pentru perspicacitate, spuse el ironic. Dar dacă te aștepți acum să-mi plec capul și să dispar de aici rușinat, atunci te înșeli amarnic. În ceea ce mă privește, asta nu schimbă cu nimic situația. De fapt, poate că ușurează lucrurile. Mai demult ai fost de acord să te măriți cu mine pentru binele companiei. De ce n-ai mai face-o încă o dată? În definitiv, exact acum cinci minute ai spus că ai fi dispusă să dai orice ca să salvezi Landons. Ei bine, tot ceea ce îți cer eu este să ne trecem amândoi numele pe un certificat de căsătorie – atât și nimic mai mult.

Ashley răsă.

– Și te aștepți să cred asta?

– N-ai decât să crezi ce vrei, spuse el cu bruschete. Dar micul meu experiment de aseară de la Club mi-a arătat cât se poate de clar că nimic nu s-a schimbat între noi și că tu nu mă poți accepta ca amant cu nici un preț. Ei bine, înțeleg asta. Acum trei ani de zile am încercat să te conving să devii soția mea în adevăratul sens al cuvântului. Și n-am reușit. Deci

cel puțin acum știu cum stăm. Și nu spunea Silas întotdeauna că scopul scuză mijloacele?

– Ba da, spuse ea repezită. Întotdeauna spunea asta. Dar nu cred că există vreun scop care să justifice mijloacele pe care le propui tu. De ce faci toate astea?

– Ți-am spus doar – am ținut la Silas și l-am respectat pentru tot ceea ce încerca să facă. Dacă n-ai fi venit în noaptea aceea la mine, atunci ne-am fi căsătorit și ne-am fi chinuit și luptat în vreun fel pentru binele companiei. De fapt, dacă i-aș fi fost alături ca să-i iau de pe umeri o parte din poveri, Silas poate că ar mai fi trăit și acum, iar pentru asta m-am simțit multă vreme vinovat. Poate că acum, acesta este felul meu de a mă revanșa.

– Dar toată lumea va ști de ce ne căsătorim... Chiar și în propriile ei urechi, acest protest sună vag și neîntemeiat.

– Ce știe lumea? întrebă el. Oamenii nu știu decât că ne-am despărțit acum trei ani, din cine știe ce motiv. Iar acum, mai maturi și mai înțelepți, am hotărât să ne împăcăm. El îi aruncă un zâmbet rece. Pot să pun pariu că îmbrățișarea noastră de aseară, de la Club, n-a trecut neobservată. Orice persoană interesată în vreun fel de viața ta privată a tras sigur concluzia că împăcarea noastră a început atunci și acolo, sub ochii tuturor celor aflați în local. Jago făcu o scurtă pauză. Când are loc următoarea ședință de consiliu?

– Joi, spuse ea neajutorată. Dar...

– Ei bine, dacă scoatem o licență, ne ajunge timpul. Va trebui să punem consiliul în fața faptului împlinit.

– Stai puțin, spuse Ashley disperată. Vorbești ca și când totul ar fi fost deja stabilit și acceptat între noi. Ei bine, nu este.

– Dar va fi, răspunse el. Gândește-te că scopul scuză mijloacele, Ash. Poate că nu prea mă poți tu suporta ca soț, dar îți jur că în calitate de partener de afaceri n-am să-ți dau nici un motiv să te plângi. Îi întinse mâna. Batem palma?

Încet și fără tragere de inimă, Ashley se supuse.

– Trebuie să mai existe și altă soluție, spuse ea ca pentru sine.

– Dacă te gândești să te prezinți cu Witham în fața consiliului, atunci las-o baltă. O fi el leu în sala de tribunal, dar nu se va descurca la Landons și nici în fața ta.

Ea îl privi din ce în ce mai șocată, pe măsură ce îi înregistra cuvintele și realizează că nici măcar nu se gândise la Martin.

Instantaneu, ea își refăcu sistemul de apărare.

– Cât de ușor reușești să faci abstracție de fericirea mea personală, începu ea.

– Fericirea ta îl are în centru pe Witham? Mă uimești, draga mea. Probabil că e cu mult mai grozav decât pare, dacă a reușit să-ți topească inimioara înghețată.

– Dacă tu n-ai reușit, atacă ea în continuare, nu înseamnă că nici un alt bărbat nu e capabil de succes.

Nici măcar tu nu poți să fii atât de arogant încât să crezi așa ceva.

Jago își înclină capul foarte politicos.

– Deci numai atingerea mea îți provoacă oroare. Ei bine, cât trăiește, omul învață. El aruncă o privire în jur. Ai un apartament foarte frumos. Ai să scoți ceva bani când ai să-l vinzi.

– N-am nici cea mai vagă intenție să-l vând.

– Atunci ar trebui să începi să ai această intenție, spuse el binevoitor. Vei locui cu mine la conac.

– Nu! spuse ea răgușită. N-am să trăiesc cu tine...

– Acum ai început să devii absurdă, spuse Jago scurt. Aranjamentele noastre personale ne privesc, dar din punctul de vedere al celorlalți, căsătoria noastră va trebui să pară una normală. Iar într-o căsătorie normală, soțul și soția locuiesc sub același acoperiș. Așa că noi nu vom face excepție. E clar?

– Foarte clar. Ashley îl săgetă cu privirea. Dar nu ți-a trecut prin cap că va exista o a treia persoană care va împărți acest acoperiș cu noi și că ea s-ar putea să nu privească cu ochi prea binevoitori apariția mea la conac?

El ridică din umeri.

– Problema asta o vom rezolva atunci când ne vom confrunta cu ea. Oricum, nu cred că Erica va sta prea mult la conac. Giles i-a lăsat o avere destul de mare, iar ea a avut întotdeauna o pasiune pentru călătorii pe care el nu i-a împărtășit-o. Acum nimic n-o va mai putea opri.

Ashley își aminti de mâna posesivă a Ericăi pe brațul lui Jago și se gândi că nimic n-o va putea opri, decât dorința de a-l câștiga pe el.

Dar cu voce tare, spuse:

– Erica și cu mine n-am fost niciodată prea bune prietene. Poate că e mai bine să știi asta.

El zâmbi ușor.

– Nimeni nu vă cere să cădeți una în brațele celeilalte. Dar îmi imaginez că veți reuși să vă purtați civilizat una cu cealaltă, măcar pentru perioade limitate de timp.

– Asta, spuse Ashley încordată, depinde de cât de limitate vor fi aceste perioade de timp.

Jago se încruntă.

– De ce cauți nod în papură? întrebă el. Erica este treaba mea și am să mă ocup eu de ea.

– Sigur, spuse ea. Și cu asta totul se va rezolva.

El oftă.

– Hai să fim de acord că această situație n-a fost creată și nici aleasă de vreunul dintre noi. Dar grija principală este aceea de a împiedica preluarea companiei Landons de către Marshall. Vrei să vezi numele familiei tale implicat în afacerile lor dubioase?

– Nu, recunosc Ashley. Dar această... căsătorie în care propui să ne lansăm nu va fi deloc ușoară.

– Nimic din lumea asta nu e foarte ușor. Nu-ți face griji, Ash. Dacă situația devine imposibilă, atunci

vom alege cea mai scurtă cale ca să ieșim din ea. Nu ești condamnată la închisoare pe viață cu mine.

– Mulțumesc penatru această asigurare, spuse ea încet. Dar nu se mai simți la fel de recunoscătoare când începu să adune bucățile disparate și să reface tabloul. Se simțea speriată și învinsă. Cei trei ani în care se zbatuse să se țină pe picioarele ei și să obțină controlul deplin asupra companiei, parcă nici nu existaseră. În prezența lui Jago parcă redevenea fetița sălbatică și dominată de propriile ei emoții.

Oh, nu e drept! gândi ea disperată, în timp ce strângea tacâmurile. De ce nu putea fi indiferentă cu el? Și de ce, după atâta timp, încă mai suferea și încă îl mai ura pentru ceea ce-i făcuse?

Umplu chiuveta cu apă caldă și apoi adăugă detergent. Jago veni în spatele ei. Apropierea lui era tulburătoare, gândi ea, încordându-se când îi simți respirația caldă în ceafă.

– Deci am să mă ocup eu de aranjamentele necesare. Ne vom căsători joi dimineată la prima oră, înainte de ședința consiliului de administrație.

„Și vom divorța imediat după aceea“, ar fi vrut ea să răspundă, dar în loc de asta, spuse încet:

– Cred că așa e cel mai bine.

Abia îi venea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat. Își vindea propria viață pentru Landons, cu la fel de puține emoții câte i-ar fi creat o programare la dentist.

– Am să țin legătura cu tine, spuse el. Apoi făcu o pauză iar ea se crispă, îngrozită de faptul că el ar fi

putut s-o atingă – să-i pună mâinile pe umeri și s-o întoarcă cu fața spre el.

Nu putea să-l privească. Se temea că el i-ar fi putut citi confuzia în ochi, iar ea nu-și putea permite să dea vreun semn de slăbiciune în prezența lui.

După un moment lung cât o eternitate, îl simți îndepărtându-se și o clipă mai târziu auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Ashley strânse marginea chiuveței până când i se învinetiră degetele. Apoi încet, își descleștă mâinile, îndepărtându-se de chiuvetă și trecând din bucătărie în camera de zi unde se prăbuși pe canapea.

Privi în jur la camera frumoasă și caldă. Casa ei, mediul ei, lumea ei vor dispărea curând.

Și atunci, disperată, spuse cu voce tare:

– Trebuie să existe o altă cale. Trebuie să existe!

*

* *

Casa lui Henry Brett era o vilă din cărămidă roșie cu o grădină în pantă, mărginită de un râu. În timp ce Ashley parca mașina pe pietrișul din fața casei, Shelagh Brett, care planta niște flori, se îndreptă și îi făcu un semn prietenos cu mâna.

– Ashley, dragă, ce surpriză! exclamă ea, apropiindu-se de mașină. Rămâi la prânz?

Ashley clătină din cap, zâmbind trist.

– Nu prea cred, Shelagh, mulțumesc. Nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme.

– Oh, povestea asta cu Marshall, spuse Shelagh compătimitoare. Câte probleme pe capul tău! Lui Henry i-a părut atât de rău că ți-a întrerupt vacanța, dar și-a dat seama că n-are încotro.

– A avut dreptate. Ashley aruncă o privire în jur. E pe aici? Aș putea vorbi puțin cu el?

– Ultima oară când l-am văzut meșterea la mașina de tuns iarbă, spuse Shelagh râzând. Drăcia aia îi ocupă o grămadă de timp. Dar probabil că așa a fost proiectată.

Henry era în garaj, roșu la față și abătut, iar în mână ținea o cheie franceză.

– Blestemată mașinărie, mormăi el.

– Dragul meu, spuse soția lui, de ce nu te recunoști învins și nu cumperi alta? Sau ți-ar lipsi aceste lupte săptămânale?

Henry se ridică în picioare și își șterse mâinile pe pantalonii vechi, de lucru.

– Prostii, spuse el. Mașina n-are nimic. Imediat am să reușesc s-o fac să funcționeze.

Shelagh râse.

– Pe măsură ce îmbătrânește, devine din ce în ce mai nesuferit, îl tachină ea. Crezi că ar trebui să se pensioneze, Ashley?

– Nu fi ridicolă, zise Henry scurt. Hai să luăm o cafea pe terasă.

În timp ce Shelagh turna cafeaua, Ashley făcu conversație, întrebând despre fiica lor cea mare, Jeanne, care acum era la Universitate și despre micul Colin, care tocmai începea școala. Erau lucruri care

o interesau sincer. Întotdeauna îi plăcuse familia Brett. În comparație cu viața ei de nomad din perioada petrecută cu Silas, casa lor i se părușe adesea ca un sanctuar, un loc al siguranței depline. Shelagh era o femeie senină și veselă, ale cărei priorități declarate în viață erau soțul și copiii.

Ce plăcut să trăiești într-o asemenea stabilitate, gândi Ashley sorbind din cafea.

După un timp sună telefonul și atunci Shelagh se scuză, spunând că era probabil vorba despre un mesaj adresat ei.

Rămasă singură cu Henry, lui Ashley liniștea i se păru apăsătoare. Făcu deci câteva remarci neutre legate de grădină, căutând în același timp o cale ca să ajungă la subiect.

– Ce este, draga mea? întrebă Henry în cele din urmă. S-a întâmplat ceva?

Ashley își umezi buzele.

– Da, spuse ea cu prudență. Cred că am găsit un mod de a evita preluarea companiei de către firma Marshall.

– Serios? întrebă Henry, după o scurtă pauză. Și așa putea afla și eu care este acest mod?

– În curând va afla toată lumea, zise Ashley, ridicând din umeri. Nu e ceva care poate fi ținut secret. Trase adânc aer în piept. Henry, am să mă mărit cu Jago Marrick.

Henry sări în sus și vărsă cafeua.

– La naiba! Începu să ștergă tapițeria udă a scaunului. Ashley, nu e cazul să glumim pe tema asta...

– Nu glumesc deloc. Ashley se uita pe lângă el, pe fereastră, spre pajiștea verde. A venit la mine azi de dimineață, devreme și am... discutat. Și mi-am dat seama că era singura soluție. Așa cum ai spus chiar tu, el e exact ce și-a dorit consiliul – un bărbat puternic, la conducerea companiei. Dacă există cineva care să-i oprească să recomande oferta firmei Marshall acționarilor, atunci acesta este Jago.

Henry era șocat.

– Ashley, spuse el cu vocea gătuită, nu știi ce vorbești. Oamenii nu fac asemenea lucruri...

– Nu în condiții normale. Ashley își privi mâinile, încercând să-și imagineze o verighetă de aur pe deget, dar nu reuși. Dar salvarea companiei Landons este genul de situație care cere adoptarea de măsuri extreme. Credeam că ai să înțelegi.

– Să înțeleg?! explodă Henry. Pentru numele lui Dumnezeu, fetițo, dar îl urăști pe omul ăsta! Ți-am observat reacția ori de câte ori i se pronunță numele. Habar n-am ce ți-a făcut – Dumnezeu știe că nu vreau să mă amestec în viața ta – dar a fost evident pentru toată lumea că relația voastră s-a terminat o dată pentru totdeauna. Și chiar ieri...

– Știu, știu. Ashley își mușcă buzele. Dar cel puțin de data asta nu mai am iluzii de pierdut. Căsătoria noastră va fi doar un... mijloc prin care ne vom atinge scopul. Nimic mai mult.

Henry o privea ca și când tocmai i-ar fi crescut un al doilea cap.

– Fetițo, nici o companie nu merită un asemenea sacrificiu. Henry făcu un gest stângaci. O să găsim noi o soluție cu Marshall, insist să...

– Nu, spuse Ashley hotărâtă. Numai peste cadavrul meu. Jago și cu mine am ajuns la o înțelegere și o vom respecta.

În acel moment se întoarse Shelagh.

– Câte probleme, ca să închiriezi o sală pentru numai câteva ore! Făcu o pauză. De ce bodogănea Henry? Pentru că a vărsat cafeaua?

Ashley clătină din cap.

– I-am dat o veste proastă.

– Asta îi mai lipsea, spuse Shelagh în glumă. Lasă, că poate totuși o să cumpere o nouă mașină de tuns iarba și atunci îi va trece.

Ashley își reprimă râsul.

– Nu, nu e de glumă. Am venit să-i spun că mă mărit, iar el pur și simplu nu e de acord cu asta.

Shelagh se încruntă la soțul ei.

– Foarte urât din partea ta, dragul meu. Apoi se întoarse curioasă spre Ashley. Cine este fericitul, draga mea? Avocatul acela tânăr, bănuiesc.

– Măcar de-ar fi el! izbucni Henry. Vrea să se mărite cu Jago Marrick.

Shelagh făcu ochii mari. Apoi spuse:

– Oh, Ashley!

– N-o încuraja! mârâi Henry. E o nebunie – curată nebunie! N-au vorbit unul cu celălalt de trei ani.

Ashley îl privi zguduită.

– N-am crezut că ai să reacționezi așa, spuse ea. Măcar să zâmbească. De fapt, am crezut chiar că tu

i-ai dat adresa și numărul meu de telefon. Dar probabil le-a aflat din altă parte.

– Nu de la mine, spuse Henry nenorocit.

În timp ce așeza ceașca de cafea pe tavă, Ashley observă pe chipul lui Shelagh un amestec de vinovăție și jenă. I se tăie respirația.

– Shelagh, de la tine le are, nu-i așa?

Henry își privi îngrozit soția.

– Tu, gemu el nevenindu-i să creadă. Ce naiba te-a determinat să faci așa ceva?

Shelagh oftă.

– Faptul că n-a cerut-o el, cred, spuse ea încet. N-am vrut să-ți spun și ție, Henry, pentru că știam că n-ai să fii de acord. Dar eu n-am uitat niciodată, Ashley, cât de mult l-ai iubit odată. Când v-ați despărțit și a plecat, parcă ți-ar fi furat cineva lumina din ochi. Făcu o pauză. Logodnele sunt perioade atât de dificile. Uneori oamenii ajung să se certe pentru niște nimicuri și după aceea fiecare este prea mândru ca să facă primul pas. N-am știut niciodată ce s-a petrecut între voi, dar când mi-a telefonat Jago ca să mă întrebe cum poate lua legătura cu tine, eu m-am gândit că poate acesta va fi un nou început. Shelagh îi strânse mâna lui Ashley. Și se pare că am avut dreptate. Mă bucur foarte mult pentru tine.

– N-aveai nici un drept să te amesteci! urlă Henry furios și cu fața congestionată. De ce a trebuit să se întoarcă individul ăsta tocmai acum? Eram sigur că ai să faci o prostie și tocmai din cauza asta m-am codit atâta să te chem înapoi.

Ashley îl privi uluită. Niciodată nu-l mai văzuse pe Henry atât de supărat și oricum, niciodată nu-l mai auzise țipând la Shelagh.

— Îmi pare rău, spuse ea jenată. Nu m-am așteptat să te arăți încântat, dar se pare că n-am reușit decât să-ți stric ziua. Ar fi mai bine să plec.

— Vreau ceva de băut, bolborosi Henry și intră în casă.

Shelagh încercă să zâmbească.

— Iartă-mă, Ashley. Nu știu ce-i cu el. Cred că e foarte îngrijorat. Am să-l calmez eu. În ultima vreme a fost cam nervos cu toată lumea.

— N-am știut că Jago îi displace atât de mult, mărturisi Ashley.

— Nici eu. Shelagh își mușcă buzele. Și sunt sigură că nici nu e așa. A fost întrutotul de acord când v-ați logodit prima oară. Probabil că își face griji pentru tine pentru că te grăbești așa. O să-și revină el.

— Sper, spuse Ashley încet. Se ridică în picioare. O să mai vorbesc cu el luni, la birou. Până atunci aș vrea să țină pentru el știrea asta.

— Sigur, consimți imediat Shelagh, dar chipul ei rămase îngrijorat.

Ashley se simți dărâmată pe drumul înapoi, spre raș. Nu se așteptase la felicitări din partea lui Henry, iar nici la o împotrivire atât de categorică. Și totuși, ezuse că Henry este la fel de dedicat salvării companiei Landons ca și ea și va fi dispus, ca și ea, se agate de orice posibilitate.

Dar reacția lui o zdruncinase și o făcuse să înțeleagă mai bine ce face.

După plecarea lui Jago aproape că înnebunise și se plimbase prin casă, până când iubitul ei apartament îi crease deodată o senzație îngrozitoare de claustrofobie pe care nu mai putuse s-o îndure. Nevoia de a mai împărtăși cuiva secretul ei fusese mai puternică decât ea. Acum și-ar fi dorit să nu-i fi povestit nimic lui Henry.

Opri mașina pe marginea drumului, realizând ce făcuse și încercând să nu mai tremure. Cum de se lăsase convinsă atât de ușor să facă pasul fatal al căsătoriei și pe deasupra cu un bărbat ca Jago, care-i demonstrase deja că este incapabil de fidelitate sau macăr de sentimente normale? își reaminti ea cu amărăciune în suflet. Și ce speranțe puteau exista pentru o relație bazată pe pură necesitate pe de o parte, iar pe de altă parte pe ambiție și sânge rece?

Jago adora puterea. Observase asta la el încă de la început, dar i se păruse ceva normal, pentru că așa era și Silas.

Acceptând să se mărite cu el, îi oferise puterea absolută nu numai asupra companiei Landons ci și asupra ei. El spusese că nu va fi decât un partener de afaceri, dar oare lucrurile puteau fi atât de simple? se întreabă ea disperată.

Va putea oare îndura să trăiască sub același acoperiș cu Jago și totuși singură, zi și noapte, fără nici o speranță decât aceea de a divorța și a scăpa de această viață ciudată?

– Nu, spuse ea cu voce tare. Nu pot. Nu pot!

Dacă doar căsătoria ei putea salva Landons, atunci mai exista totuși un alt candidat. Jago n-avea decât să-l disprețuiască pe Martin, dar acesta era totuși un om plin de succes în domeniul lui. N-avea experiență în lumea construcțiilor, dar putea învăța ca și ea. Și dacă s-ar fi măritat cu Martin ar fi scăpat de Jago pentru totdeauna, gândi ea agitată.

Dar la ceea ce ar fi însemnat să-i aparțină lui Martin nu se gândi prea mult. Îl plăcea, se simțea bine în compania lui. Iar asta nu era oare o bază de plecare mai solidă pentru o căsnicie decât delirul de plăcere și suferință pe care îl trăise alături de Jago?

*

* *

Casa lui Martin era tot din cărămidă roșie ca și cea a lui Henry Brett. Mașina lui era parcată afară și nu în garaj ca de obicei, fapt care arăta că Martin se pregătea să iasă. Probabil voia să vină la ea, gândi Ashley, făcându-și curaj. Era un om bun, serios și demn de încredere. Genul de soț la care visa majoritatea femeilor, chiar dacă prima lui căsnicie eșuase. Într-una din vagile lui referiri la acest subiect, Martin spusese că soția lui îl găsise prea plictisitor și că nu putuse suporta orele lungi de singurătate în care el era ocupat și încerca să-și formeze o clientelă ca avocat proaspăt ieșit de pe băncile facultății.

După ce Ashley opri mașina, ușa casei lui se deschise și Martin coborî cele câteva trepte, ducând

cu el o mică valiză. Părea foarte preocupat iar Ashley trebui să-l strige de două ori până să-i poată atrage atenția. El se apropie de mașina ei, silindu-se să zâmbească.

— Ashley, am încercat să-ți telefonez, dar nu erai acasă. Am vrut să-ți las un bilet. Trebuie să plec pentru două zile, dacă nu chiar mai multe.

Ashley simți cum i se strânge inima și coborî din mașină.

— S-a întâmplat ceva?

El răspunse încet:

— Mi-a telefonat fosta mea soție. E vorba de Claire, fetița noastră. A avut pojar – iar acum au apărut complicații. Se pare că a întrebat de mine.

— Îmi pare rău. Ashley își puse mâna pe brațul lui. Bineînțeles, trebuie să te duci imediat la ea.

— Da, admise el nefericit. Îmi pare atât de rău, draga mea. Aveam o grămadă de planuri pentru sfârșitul de săptămână, dar m-am gândit că ai să înțelegi. Și mă bucur că te-am văzut, adăugă el. Voiai să-mi spui ceva deosebit?

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Eram prin zonă, atâta tot.

Martin o sărută ușor, dar era evident că e cu mintea în altă parte.

— Am să te caut imediat ce mă întorc, promise el și se îndreptă spre propria lui mașină.

Ashley nu voia să-l privească cum pleacă. Soarta decisese. Martin nu mai reprezenta o variantă de scăpare, ci un bărbat hărțuit de legături și obligații

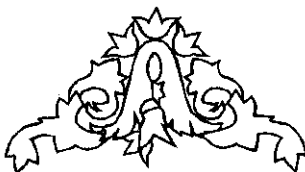
din trecut. Ar fi fost nedrept și egoist să-l mai încarce și cu problemele ei.

Și era legată de trecutul din care nu putea evada și nici nu se putea desprinde. Jago se întorsese și acum ea se afla în mâinile lui, slabă ca o jucărie.

Dar asta era singura cale de a salva compania Landons.

– Iar asta este tot ce contează, își spuse ea, dorindu-și s-o creadă cu adevărat...

CAPITOLUL IV

Nunta nu s-a desfășurat deloc așa cum își imaginase Ashley că se va desfășura acest eveniment important din viața ei.

Își dăduseră osteneala să decoreze această încăpere, gândi Ashley detașată, privind ghivecele de flori și scaunele tapițate cu catifea din fața biroului stării civile. Cu toate astea, locul nu era decât un birou oarecare, potrivit pentru perfectarea unui contract de afaceri între ea și Jago. N-ar fi putut suporta oricum ipocrizia jurămintelor făcute de obicei într-o biserică.

Ashley avea și flori în mână, un superb aranjament floral de orhidee și boboci albi de trandafir, pe care Jago i-l adusese mai înainte, aruncând o privire ironică spre costumul ei bej luat la repezeală din dulap în acea dimineață.

Dar oare la ce se așteptase Jago? Să poarte fermecătoarea rochie de mătase albă și diafană cu care sperase să-l încante cu trei ani în urmă?

Poate că nu prea arăta ea a mireasă, dar nici nu se simțea așa. Aproape că nu avusese timp să se gândească la ceea ce face. Se dusese zilnic la birou, se ocupase de corespondență, refuzase să dea presei vreo declarație legată de oferta firmei Marshall și ascultase cu răbdare rugămințile insistente ale lui

Henry de a se gândi încă o dată la ceea ce are de gând să facă.

– Va fi un dezastru, spusese el, trecându-și degetele prin părul aspru și făcându-l să stea ca niște țepi de airic. Un adevărat dezastru, Ashley. Te implor...

Iar ea îi replicase de fiecare dată cu o voce împietrită:

– Este singura posibilitate și oricum voi face exact ceea ce ți-ar fi dorit și Silas.

Pe Jago îl mai văzuse numai pentru a face demersurile necesare pentru obținerea licenței speciale. Restul timpului și-l petrecuse în apartamentul care parcă nu mai era al ei. Se afla deja în fișele agențiilor imobiliare și chiar apăruseră câțiva potențiali cumpărători.

Mobila pe care și-o alesese cu atâta atenție și dragoste avea să fie vândută la licitație; nu era loc pentru ea la conac. Și nici pentru Ashley nu era loc, dar ea nu voia să se gândească la asta.

Încercă să nu tresară când Jago îi luă mâna și îi puse verigheta pe deget. Când ofițerul stării civile termină de vorbit, îi privi răbdător așteptând probabil ca Jago s-o sărute, presupuse ea. El își înclină capul iar ea se întoarse supusă și simți atingerea de gheață a buzelor lui pe gura ei.

Când se urcă în mașină aruncă o scurtă și prudentă privire proaspătului ei soț, minunându-se de încrederea rece pe care acesta o afișa. În definitiv, această căsătorie nu era decât începutul. Acum trebuiau să-i înfrunte pe încăpățânații membri ai

consiliului de administrație și apoi să-i convingă să respingă oferta firmei Marshall. Posibilitatea unui eșec nu părea să-i treacă prin minte lui Jago. Ea era singura care se temea, realiză ea, și nu numai de un posibil eșec.

Ashley fu nevoită să recunoască faptul că Jago arăta magnific. Costumul lui gri închis era superb croit, cămașa de mătase de un alb imaculat, iar cravata impecabilă și discretă în același timp. Prin contrast, ea părea ștearsă, dar nu aceasta fusese chiar intenția ei?

Chipul portarului exprima o mare curiozitate când ajunseră la sediul companiei.

– Bună dimineața, domnișoară. Ceilalți membri ai consiliului au ajuns deja.

Ea spuse încet „mulțumesc“ și apoi se îndreptă spre lift, cu Jago în urma ei. Nici nu-l privi și nici nu-i vorbi până când ajunseră cu liftul la etajul șase.

Înaintând pe coridor, Ashley auzi murmurul de voci din sala de ședință a consiliului de administrație și își îndreptă umerii.

Când ajunseră în dreptul ușii, Jago spuse blând:

– Cred că este cel mai potrivit. Apoi îi luă mâna și intrară împreună, uniți.

Sala era o încăpere lungă, dominată de portretul lui Silas, care atârna deasupra șemineului. Focul nu era aprins dar lui Ashley atmosfera i se păru încărcată și apăsătoare, în timp ce mergea alături de Jago spre capătul mesei. În trecere observă expresiile chipurilor celorlalți membri prezenți. Văzu uluire, neîncredere,

înțelegere, iar la Henry văzu resemnare și chiar disperare.

Ea pregătise un mic discurs pe care îl rosti, cu un calm nefiresc. Le spuse că se măritase cu Jago și că își dădea demisia din funcția de președinte al consiliului de administrație, în favoarea lui.

Se lăsă o lungă tăcere, după care Clive Farnworth rosti câteva cuvinte artificiale de felicitare, la care ceilalți aderară cu mai multă sau mai puțină trageră de inimă. Cu toții erau în mod evident șocați, în afară de Henry care părea cufundat într-o adâncă tristețe.

Apoi vorbi Jago, cu vocea lui clară și incisivă, dar Ashley nu se putu concentra asupra celor spuse de el. Privirea ei se oprise asupra imensului portret al tatălui ei.

„Am făcut ce ai vrut tu, tată, dar ai idee cu ce preț? Dar măcar eu, am idee?”

Î se păru că gura aspră a tatălui ei schițează o urmă de aprobare. Era o scenă pe care Silas s-ar fi bucurat s-o vadă, gândi ea amar – ginerele pe care și-l dorise întotdeauna preluând frâiele conducerii de la fiica de care se îndoise. Deodată se simți parcă dezamăgită. Compania Landons fusese viața ei. Cu ce o putea înlocui acum?

Brusc, realizează că nimeni nu mai vorbea.

– Visează, chicoti cineva.

Întotdeauna se purtaseră cu mânuși cu ea, dar acum plutea o atitudine nouă, de indulgență, în aer.

Clive Farnworth spuse:

– Tocmai ziceam... ăăă... doamnă Marrick... că mai mult ca sigur că aveți alte planuri pentru ziua de azi decât această ședință de consiliu. Nu e deloc nevoie să rămâneți. E clar că aici se vor desfășura niște discuții destul de aprinse.

Toți stăteau în picioare, realizează ea, și cineva îi ținea politicos ușa deschisă. Voiau ca ea să plece, gândi ea uluită.

– Dar încă mai sunt membru al consiliului, spuse ea.

– Nu-i nevoie să vă faceți griji pentru asta, tocmai astăzi, îi zise Angus Brent pe un ton patern. Sunt convins că toată lumea va fi mai mult decât încântată să vă scuze pentru toată ziua de azi. Desigur, vă puteți lăsa votul soțului dumneavoastră.

– Desigur, repetă Ashley ironică. De fapt, tremura de furie. Tocmai demisionase din funcția de președinte al consiliului. Dar asta n-o putea transforma deodată într-un nimic, într-o persoană total lipsită de importanță. Era în continuare fiica lui Silas.

– Prefer să rămân și să-mi depun singură votul, spuse ea pe un ton glacial.

Se auzi un murmur neplăcut, care însă fu întrerupt cu ușurință de Jago.

– Poate că ar fi mai bine să suspendăm ședința pentru o scurtă perioadă de timp. Cinci minute, numai. Doresc să vorbesc ceva cu soția mea.

Ashley îi urmări cum părăsesc sala. Când ușa se închise în urma lor, ea se întoarse furioasă spre Jago.

– Ce naiba se întâmplă?

El răspunse foarte calm:

– Îi jenezi, draga mea. Prezența ta îi inhibă, iar ei doresc să discute liber despre oferta Marshall. Dacă pleci, le va fi mai ușor să fie sinceri – să spună tot ce-i frământă.

– Adică vor să mă critice – pe mine și felul în care am condus compania de când a murit Silas. Ashley era foarte palidă.

Jago ridică din umeri.

– Nu sunt vizionar, spuse el scurt. Dar e posibil.

– Pot suporta asta. Ashley își înălță mândră bărbia.

– Sunt convins că poți, zise el sec. Dar ei pot?

Ea exclamă disperată:

– Nu mă poți trata așa! Dumnezeuule, Henry mi-a spus că sunt foarte tradiționaliști, dar niciodată n-am crezut că...

– Henry avea dreptate. El părea ușor amuzat. N-o lua ca pe un afront personal, iubito. În definitiv, azi e ziua nunții tale. Ei nu prea își pot imagina că ai prefera să ți-o petreci aici, discutând despre viitorul companiei, decât acasă, gândindu-te intens cum să mă faci fericit. Nu vor să te facă să-ți fie jenă, Ash, adăugă el sardonice. De ce nu faci și tu același lucru pentru ei?

Mâna ei se ridică involuntar ca să-l lovească, dar el îi prinse încheietura înainte ca palma ei să-și atingă ținta.

– Să nu faci asta, spuse el calm. Niciodată. Dacă nu vrei să-ți răspund la fel și încă cu foarte mare

plăcere. Și nu prea cred că bătaia face parte din aspectele de dorit pentru viitoarea noastră relație. Acum încetează puțin de a mai fi o pacoste și hai să facem în ședința asta așa cum vor ei. După ce vom câștiga, putem să începem să ne gândim ce rol vei juca tu în noua conjunctură. Pentru că dacă nu câștigăm, s-ar putea să ne trezim amândoi în stradă, așa că n-are rost să continui să sâcâi consiliul cu drepturile tale acum. M-am exprimat suficient de clar?

– Știi că așa se va întâmpla! îl acuză ea.

– Am bănuît, spuse el rece. Așa cum ar fi trebuit să faci și tu, dacă nu te-ai fi crezut atât de tare pe poziții. De asemenea, dacă aș fi fost în locul tău, eu aș fi observat primele semne de nemulțumire în consiliu cu mult înainte ca firma Marshall să facă nenorocita aia de ofertă.

– Cât de înțelept și cât de a-toate-știutor ești! se răsti ea suprată. Tu știi absolut tot, nu-i așa?

El zâmbi vag.

– Nu. De exemplu, n-aș fi putut băga mâna în foc că ai să apari azi în fața ofițerului stării civile.

– Am avut de ales? întrebă Ashley, săgetându-l cu privirea. În definitiv, nimic în afară de compania Landons nu contează.

– Dacă este așa, atunci de ce nu-mi dai mână liberă ca s-o salvez? Ei bine, pleci sau rămâi? Nu putem să-i lăsăm să aștepte.

Ea zise încet:

– Am să plec. Dar n-am să uit asta.

– Nu, spuse Jago, în timp ce un mușchi i se zbătea pe obraz. Uitarea nu e principala ta calitate, nu-i așa, dragostea mea? Și nici iertarea. Scoase din buznar cheile mașinii lui și i le aruncă. Ne vedem mai târziu, la conac.

– Unde, presupun, va trebui să te aștept ca o soție supusă, spuse ea amar.

– Da, zise el. Indiferent cât de puțin îți convine treaba asta. El se îndreptă spre ușă și o deschise, așteptând civilizat și rece ca ea să iasă pe coridor.

Sala de așteptare era plină de murmure și fum de țigară. Ashley nu aruncă nici o privire membrilor consiliului, fiind perfect conștientă de faptul că toate discuțiile încetaseră la apariția ei.

Când ajunse la lift, auzi din spate o voce mai puternică și foarte jovială care spuse:

– Ai trimis-o acasă să încălzească patul, Jago?

Nu auzi replica lui Jago, dar hohotele de râs o făcură să simtă un ghimpe dureros în inimă, care nu cedă după ce ușile liftului se închiseră în urma ei.

Când ajunse la conac, era încă plină de resentimente. Parcă în fața casei și coborî din mașină. Ce ciudat! Odată visase să locuiască aici. Acum, instinctul ei țipa, îndemnând-o să ia mașina puternică a lui Jago și să plece până acolo unde o țineau benzina și nervii.

Dar nu putea face asta. Pentru binele companiei Landons, trebuia să reziste să locuiască aici, într-un fel sau altul.

Ușa de la intrare se deschise și în cadrul ei apărură silueta doamnei Bolton, menajera, fapt care demonstra că Ashley era așteptată.

– Bună dimineața, doamnă. Femeia îi zâmbi acru. Doamna Marrick vă așteaptă în salon.

– Valizele mele... începu Ashley, dar doamna Bolton întinse o mână ca să preia cheile de la mașină.

– Asta se va rezolva, doamnă. Ochii ei o cântăriră pe Ashley din cap până-n picioare. Sper că veți fi mulțumită de aranjamentele făcute. Vă rog să luați în considerare că domnul Marrick ne-a anunțat cu foarte puțin timp în urmă.

– Sunt convinsă că totul este bine aranjat, spuse Ashley pe un ton neutru. Niciodată n-o plăcuse pe doamna Bolton în celelalte vizite ale ei la conac. După câte își amintea ea, fusese alegerea Ericăi și fusese angajată atunci când bătrâna menajeră a domnului Marrick se pensionase.

În timp ce mergea pe holul lung, spre salon, ultimii doi ani dispărură și Ashley redeveni fata nervoasă și jenată care fusese atunci și care-l căuta cu disperare pe Jago ca să se liniștească. Își adună tot curajul ca să poată intra în salon. Se așteptase s-o găsească pe Erica lucrând la nelipsitul ei gherghef, dar aceasta se afla în dreptul geamului și privea spre grădină fumând nervoasă și cu mișcări bruște.

Se întoarse deodată când intră Ashley. Era incredibil de frumoasă în fusta ei mini, verde, în cămașa de mătase asortată și părul ei blond strâns

într-un coc elegant în vârful capului. Dar ochii ei, care erau îndreptați spre Ashley, erau plini de venin.

– Fericita mireasă, spuse ea, râzând scurt și răgușit. Dumnezeu, când Jago mi-a dat vestea asta, am crezut că e o glumă extraordinară. Ai înnebunit complet? Credeam că ai învățat lecția acum trei ani.

Ashley răspunse cu un calm pe care era departe de a-l simți cu adevărat:

– Acum trei ani am învățat tot ce trebuia să știu.

– Și totuși, ai fost suficient de proastă ca să te măriți cu el! Erica clătină neîncrezătoare din cap. Nu credeam că-ți plac sporturile sângeroase. Sau te-ai gândit că Jago te-a iertat sau a uitat felul în care l-ai părăsit data trecută? Pentru că eu te asigur că n-a făcut-o. Aproape că mi se face milă de tine.

Ashley își mușcă buzele.

– Aș prefera să nu discut despre căsătoria mea...

– Căsătorie? o întrerupse Erica cu vocea ei stridentă. Care căsătorie? De data asta Jago nici măcar nu mai pretinde că ține la tine. A obținut Landons, așa cum și-a dorit, dar a fost nevoit să te ia și pe tine odată cu compania. Dar după ce va stoarce tot din compania asta, o va lepăda ca pe un gunoi, iar tu, Ashley dragă, vei zbura odată cu ea. Jago este un ticălos încăpățânat și cu sânge rece și se va răzbuna pentru felul în care a fost tratat acum trei ani. Nu te invidiez absolut deloc. Sau poate ai crezut că veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

Se îndreptă spre canapea, își luă jacheta asortată perfect cu fusta și o îmbrăcă.

– Și acum, am să plec și am să vă las să vă petreceți luna de miere singuri.

– Pleci undeva? întrebă Ashley încercând să-și ascundă ușurarea.

– Da, dar numai pentru o zi sau două. Ca să salvez aparențele. Zâmbetul Ericăi era calculat. Dar am să mă întorc. În definitiv, aceasta este casa mea. Și crede-mă, draga mea, a mea va rămâne. Nimeni de aici nu te vrea. Pentru Jago nu ești decât un rău necesar, așa că dacă sperai altceva, atunci ai să fii extrem de dezamăgită.

– Eu nu sper absolut nimic. Ashley nu realizează că rostise cu voce tare aceste cuvinte, până când nu observă zâmbetul larg al Ericăi.

– Câtă înțelepciune. Dacă n-ai să uiți, atunci s-ar putea să ieși din afacerea asta fără prea multe oase rupte. Cu toate că mă aștept să te țină prin preajmă pentru ceea ce se numește un interval „decent” de timp. Erica își luă geanta. Am așteptat prea mult ca să fim împreună, adăugă ea în treacăt. Încă puțină răbdare n-o să ne strice. Se îndreaptă spre ușă și apoi se mai întoarce o dată. Dacă ai nevoie de ceva lecturi ușoare în noaptea nunții, ar trebui să cauți ceva legat de legea de anulare a căsătoriei. E mai bine să fii pregătită.

Ashley ascultă zgomotul tocurilor Ericăi îndepărtându-se pe hol, apoi o auzi strigând pe cineva, probabil pe doamna Bolton, după care, în sfârșit, auzi ușa de la intrare trântindu-se.

Ashley se mișcă puțin ca prin ceață și apoi se prăbușește pe canapea, cu picioarele tremurându-i teribil.

Nu se așteptase ca Erica s-o primească cu brațele deschise, dar nici la o asemenea animozitate nu se așteptase. Deci nu interpretase greșit aerul posesiv al Ericăi relativ la Jago, din seara aceea de la Club. Tonul vocii, zâmbetul ei îi demonstraseră mai limpede decât cuvintele că ea și cu Jago fuseseră amanți încă dinainte ca Giles Marrick să moară. Era clar că ceea ce îi mai despărțea acum nu era decât o convenție.

Nu-și dădea seama de ce era atât de surprinsă, dar era. De fapt, era pur și simplu șocată. Un fior ciudat îi străbătu șira spinării.

– Valizele dumneavoastră au fost duse sus, doamnă. Doamna Bolton apăruse în cadrul ușii. Poate că doriți să vă vedeți camera acum. Masa de prânz va fi servită la ora unu. Sper că n-aveți nimic împotrivă să serviți o friptură rece.

Lui Ashley îi era deja destul de frig. Se ridică în picioare și își îndreptă umerii.

– Mă tem că totuși am ceva împotrivă, spuse ea direct. N-am mâncat nimic și aș prefera o mâncare caldă – omletă cu șuncă, de exemplu – și asta cam peste douăzeci de minute. Și aș dori ca cineva să facă focul aici.

Doamna Bolton își luă un aer foarte jignit.

– În această perioadă a anului, doamnă, focul se face abia seara.

– Acum se va face și dimineța. Ashley înfruntă privirea celeilalte femei. Adu-mi niște chibrituri.

Doamna Bolton făcu o grimasă până când aproape că nu i se mai văzură buzele.

– Nu va fi nevoie, doamnă. Am să dau instrucțiunile necesare pentru asta și pentru dejun. Făcu o scurtă pauză. Dacă-mi permiteți, am să vă rog să discutați modificările permanente pe care intenționați să le instituiți în casă, cu doamna Marrick – adică vreau să spun cu doamna Marrick senior. Vă spun asta deoarece... soțul dumneavoastră a dat ordin ca totul să se desfășoare ca de obicei.

– Poate că este puțin prematur să discutăm despre schimbări permanente, spuse Ashley încet. Dar dacă voi lua vreo hotărâre, atunci dumneata vei fi prima care va afla.

Chipul celeilalte femei exprima uluiala.

– Iar acum, dacă dorești, ai putea să-mi arăți camera, adăugă Ashley.

Nu mai urcase niciodată până atunci la etajul conacului. În timp ce urca scările în urma doamnei Bolton, portretele nenumăratelor generații Marrick o priviră pe ea – intrusa – cu indiferență.

Menajera deschise o ușă care se afla la jumătatea coridorului.

– Domnul Marrick a dat dispoziție ca această cameră să fie pregătită pentru dumeavoastră, doamnă. Se trase puțin într-o parte și-i arătă lui Ashley patul de o persoană care se vedea din ușă. Dacă puteți, vă rog să-mi confirmați că instrucțiunile primite sunt cele corecte.

Ashley înghiți în sec și se gândi că aceasta era clipa de triumf a doamnei Bolton.

– Absolut corecte, răspunse ea glacial. Presupun că ușa din colț duce spre baie.

– Da, doamnă. Doamna Bolton se întoarse puțin. Acum, dacă vreți să mă scuzați, eu mă duc să vorbesc cu bucătarul. Vă rog să sunați dacă mai aveți nevoie de ceva.

Rămasă singură, Ashley privi în jur. Era la fel ca toate celelalte camere pe care le avusese în copilărie – frumos mobilată, chiar luxoasă, dar impersonală și categoric gândită pentru o singură persoană.

Se gândi că Jago se ținuse de cuvânt și cu toate că asta ar fi trebuit să fie o ușurare pentru ea, totuși într-un fel nu reușea decât s-o facă să se simtă și mai izolată. Cuvintele rostite de Erica îi răsunau încă în urechi: „De data asta nici măcar nu pretinde că te iubește...” Deodată simți că se îneacă și că-i ard pleoapele, dar se luptă cu disperare cu propria ei slăbiciune. Fusesse o zi extrem de încărcată emoțional și probabil sosise vremea ca ea să resimtă tot acest stres. Dar nu voia să plângă. Cu trei ani în urmă plânsese pentru Jago, dar jurase că n-o va mai face niciodată.

După-amiaza trecu chinuitor de încet. Masa servită n-o ajută deloc, dar cel puțin așează o greutate concretă undeva, în stomacul ei.

Rămase în salon, ascultând trosnetul lemnului din foc și încordându-și auzul ca să prindă zgomotul unui motor de mașină sau țârăitul unui telefon.

De câteva ori fu tentată să sune la birou și să afle ce se întâmpla în sala de consiliu, dar își înfrânse

această tentatie. Indiferent dacă erau vești bune sau rele, oricum avea să le afle curând, când Jago se va întoarce...

Își mușcă buzele ca să-și înăbușe neliniștea când îi reveniră în minte cuvintele Ericăi. Dar știuse doar la ce să se aștepte, își spuse ea cu vehemență, încercând să-și recapete calmul. Perspectiva de a locui sub același acoperiș cu Jago era într-adevăr înfricoșătoare, dar ceea ce se întâmplase în acea zi nu era de fapt o nuntă. Nu era decât un contract de afaceri și nimic mai mult, iar după ce își va îndeplini scopul, se va termina iar ea va fi liberă din nou, liberă să-și trăiască viața așa cum voia.

Liberă, medită ea tulburată, adăugând încă un lemn pe foc. Oare fusese vreodată liberă? Mai întâi fusese tatăl ei și apoi compania Landons care o legaseră. Fusese mult timp singură, dar niciodată liberă.

Când doamna Bolton o întrebă, destul de ostentativ, ce planuri are pentru cină, ea alege să servească masa în cameră. Chipul menajerei nu arată nici un fel de surpriză în fața acestei decizii. Era evident că femeia nu se așteptase ca ea să solicite pregătirea unei cine intime, pentru două persoane, care să fie servită la întoarcerea mirelui.

În bibliotecă se aflau câteva romane clasice, amestecate cu reviste și periodice pe probleme sportive și din lumea afacerilor, amestecate cu best seller-uri care erau probabil preferințele Ericăi.

Ashley alege „Jane Eyre“. În subsolul conacului nu exista nici o nebună ascunsă, dar atmosfera sumbră

păstra ceva din aerul bizar de la Thornfield Hall. Iar felul practic în care domnișoara Eyre încerca să rezolve problemele se potrivea destul de bine cu propria ei atitudine.

Ashley urmări apoi programul de știri de la televiziune, după care încercă să se concentreze asupra unui documentar din viața animalelor sălbatice, dar nu reuși. Seara se întindea stearpă și rece înaintea ei.

Ar fi mai bine să mă duc la culcare, se gândi Ashley.

Drept urmare, când doamna Bolton îi aduse cina, Ashley era deja îmbăiată și îmbrăcată în cămașă de noapte și un halat de casă. Ședea ghemuită în unicul fotoliu din cameră, încercând să se încălzească în fața micului șemineu electric.

– Mai doriți ceva, doamnă? întrebă doamna Bolton după ce îi aduse tava cu mâncare.

– Nu, mulțumesc, ezită Ashley. Doar... domnul Marrick a telefonat cumva?

Doamna Bolton zâmbi vag, dar vizibil malițios.

– N-am primit absolut nici un mesaj, doamnă. Noapte bună.

După ce termină de mâncat supa și cotletul de miel, Ashley se mai liniști puțin, cu toate că n-ar fi putut spune de ce avea atâta nevoie de liniște. În definitiv, mai trecuse o dată cu ochii închiși printr-o situație asemănătoare. Termenii învoielii erau foarte impezi.

Doar că nu se așteptase să se simtă atât de singură.

Niciodată nu se mai simțise așa, nici măcar cu trei ani în urmă când îl alungase pe Jago din inima ei și, sperase ea, și din viața ei, pentru totdeauna. Și nici măcar la moartea lui Silas nu se simțise chiar așa.

Măine, gândi ea. Măine totul avea să fie altfel.

Își aranjă tulburată pernele, privind la șemineul electric. Trebuia în primul rând să treacă de această seară și de această interminabilă așteptare a țârâitului telefonului sau a soneriei de la ușă care aveau să-i aducă mult așteptatul răspuns. Încercă să citească, dar toate simțurile ei erau încordate ca să perceapă venirea lui Jago, iar ea nu se putea concentra pe cuvintele tipărite care, după un timp, începeau să dispară din fața ochilor ei. Oftând iritată, ea lăsă cartea să cadă și își lăsă capul pe spate, închizând ochii. Era obosită, realiză ea deodată, și stoarsă de vârtejul de emoții și sentimente prin care trecuse în ultima săptămână. Și încă nu se terminase...

*

* *

Se trezi brusc, în întuneric. Se ridică încet, întinzându-și membrele amorțite. Vrusese numai să se odihnească, nu chiar să adoarmă. Șemineul încă mai funcționa și dădea lumină în cameră. Apăsă pe întrerupătorul veiozei, dar nu se întâmplă nimic. Probabil se arsesse becul.

Întrebându-se cât este ceasul, ea se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. După o clipă de

ezitare apăsă pe clanță și privi pe coridor. Și acolo era întuneric, cu excepția unei dăre de lumină care se vedea pe sub ușa unei camere de la capătul coridorului, iar Ashley presupuse că acea cameră aparține stăpânului casei.

Și, probabil, stăpânul se întorsese.

Porni spre acea lumină fără să facă nici un zgomot pe carpeta groasă. Când bătu la ușă, se auzi uluitor de tare în liniștea desăvârșită a casei.

Nu primi imediat un răspuns și tocmai se pregătea să se dea bătută când ușa se deschise și Jago apără în fața ei. Era evident că tocmai făcuse un duș, pentru că purta un halat și își ștergea părul. Se încruntă imediat ce o văzu și apoi spuse cu răceală în glas:

– S-a întâmplat ceva? Este târziu.

– Știu asta. Ashley înghiți în sec. Ședința... cred că s-a terminat de multă vreme.

– Da, așa este. El arboră o mină enigmatică. Dar poate că am putea discuta mâine despre asta.

– Eu vreau să discutăm acum, spuse Ashley tăios. Nu ți-a trecut deloc prin cap că aș vrea să aflu?

– Ba da. Jago zâmbi ciudat. Ca singur obiect al preocupărilor tale, compania Landons trebuie să-ți fie foarte dragă.

– Așa este, spuse ea hotărâtă. Din moment ce eu n-am fost admisă la această ședință așa cum am dorit, puteai cel puțin să-mi spui ce s-a întâmplat acolo, imediat ce te-ai întors.

El ridică din umeri.

– Era întuneric la tine. Dacă te-ai fi trezit și m-ai fi găsit la tine în cameră, motivele mele ar fi putut fi interpretate greșit.

– Nu de către mine, spuse ea scurt. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi! Au refuzat oferta firmei Marshall?

– În cele din urmă, spuse el. Dar a fost destul de greu.

– Oh, slavă Domnului! șopti ea.

– Da, este o țintă destul de abstractă pentru recunoștința ta, spuse Jago cu asprime. Probabil că aș cere prea mult dacă m-aș aștepta la un cuvânt de mulțumire.

– Mda. Ți sunt recunoscătoare, spuse ea încordată. El îi zâmbi într-un mod neplăcut.

– Faptele rămân, scumpa mea. Oricât de puțin ți-ar conveni, îmi ești îndatorată. M-am luptat din greu și această luptă încă nu s-a terminat.

– Dar spuneai că au refuzat oferta, începu Ashley.

– Așa este, admise Jago. Dar îl cunosc pe Paul Hollings care tocmai a devenit managerul firmei Marshall. Am fost colegi la universitate. Nu este genul care să renunțe la o luptă numai pentru că a pierdut prima bătălie. Îmi imaginez că mai are și alte arme.

– Nu înțeleg, spuse ea, privindu-l mirată și mușcându-și buzele.

– Nici eu nu înțeleg pe deplin. Își petrecu prosopul pe după gât și îi aruncă o privire care exprima răbdare, dar și plictiseală. Oricum, sunt sigur că voi putea

înțelege mai bine după ce voi dormi o noapte. Se înclină brusc spre ea, cu ochii lui căprui plini de ironie. Asta dacă nu insiști să rămâi în camera mea și să-mi oferi o altă formă de relaxare.

Ea sări ca arsă un pas înapoi. El râse.

– M-am gândit eu că n-ai să vrei.

Ashley îl săgetă cu privirea.

– Ai băut, îl acuză ea.

– Da, o parte din membrii consiliului de administrație, dorind să mă asigure că au fost încă de la început împotriva acelei oferte, m-au invitat la o mică sărbătorire.

– Înțeleg. Ea râse scurt. Eu stăteam aici – închisă în blestematul acesta de mausoleu, bolnavă de grijă, fără nici o veste de la tine – iar tu chefuiai!

– Iată un cuvânt demodat, spuse Jago degajat, dar i se îngustară ochii. Dar să știi că acest chef n-a durat prea mult. Oamenii s-au grăbit să mă returneze rapid în brațele iubitoare ale proaspetei mele soții, evident, după ce mi s-a oferit ceva de băut ca să-mi fac curaj. Ei erau de părere că voi avea mare nevoie de așa ceva. Îți dai seama cât de bine te cunoșteau!

Ea se înroși într-o clipă și spuse furioasă:

– Nu mă cunosc absolut deloc, și nici tu nu mă cunoști. Ea se răsuci pe călcâie și plecă imediat în camera ei.

Închise ușa și se rezemă de ea, încercând să-și controleze respirația accelerată.

Câștigaseră. Înțelegerea lipsită de afecțiune pe care o făcuse cu Jago fusese deci justificată. Ar fi trebuit

să jubileze acum. Dar atunci de ce se simțea atât de dezolată?

Sunt obosită, își spuse ea repede, atâta tot. Își dezbracă halatul, îl aruncă pe un scaun și se băgă în pat. Salteaua era destul de moale, constată ea în timp ce se strecura sub pled, dar cearșafurile erau reci și neprimitoare. Făcu o grimasă și întinse cu prudență un picior, gândindu-se cu dor la pătura electrică pe care o lăsase acasă. Se hotărî ca a doua zi să se ducă s-o ia. Dacă trebuia să locuiască în această casă, măcar să se simtă confortabil.

Dar nu trebuie neapărat să locuiești aici, îi reaminti o slabă voce interioară. Compania era acum în siguranță. Iar căsătoria fusese un expedient, de care de acum se putea dispensa.

Ashley își întoarse perna și o lovi cu pumnii. Erica Marrick spusese ceva despre anularea căsătoriei? Da, și asta probabil încurajată de dispozițiile pe care le dăduse Jago – camere separate și acest oribil pat de o persoană.

Își împinse furioasă părul de pe frunte.

N-am să mai adorm niciodată, gândi ea.

Și, ca răspuns la acest gând al ei, camera fu inundată de lumină.

Ea clipi din ochi, amețită de imaginea pe care o văzu deodată. Nevenindu-i să creadă, Ashley constată că în cadrul ușii se afla Jago, ducând în mână o sticlă și două pahare.

Ea se uită la el cu gura căscată.

– Ce... ce cauți aici?

El se așează pe marginea patului.

– Faptul că n-ai participat la sărbătorire mi s-a părut că te-a indispus, spuse el destul de degajat. Așa că m-am gândit că pentru noaptea „nunții“ ar fi potrivită o sticlă de șampanie.

– Nu vreau nici un fel de șampanie, protestă ea. Simți un impuls teribil de a-și trage cearșaful până sub bărbie. El se afla prea aproape, gândi ea frenetic, conștientă de ochii lui căprui care îi studiau cu admirație deschisă umerii înguști, acoperiți numai de bretelutele subțiri ale cămășii de noapte, care tocmai îi alunecau în jos.

– Ba sigur că vrei, spuse el scurt. Este cel mai bun remediu din lume pentru genul de depresiune nervoasă pe care ai avut-o în seara asta. Jago îi zâmbi binevoitor. Și în plus, ție îți place șampania, Ash, și ți-a plăcut întotdeauna.

Ea tremura pe dinăuntru. Își aminti cu o claritate teribilă de prima dată când băuse șampanie cu el. Se întâmplase în noaptea în care se logodiseră. Tatăl ei adusese sticla și insistase ca ei doi să toasteze. Jago ridicase paharul, privind-o încântat, iar inima ei se umpluse de fericire.

Acum inima ei bătea cu putere, dar din cauza unei emoții diferite.

– Poate că m-am schimbat, spuse ea scurt. Acum, te rog să ieși afară din camera mea.

– Camera aceasta îmi aparține mie, spuse el. La fel ca absolut tot din această casă. Este casa mea, Ashley – nu un mausoleu. Acum, bea-ți șampania.

Ea luă în tăcere paharul oferit, înfrângându-și dorința de a-i arunca în față conținutul. Sorbi lichidul auriu, simțindu-i căldura dezmierdându-i gâtulejul.

– Așa-i mai bine, aprobă Jago și îi umplu din nou paharul.

– Nu mai vreau! Ashley speră din tot sufletul ca el să nu fi simțit panica din vocea ei. Ea nu refuza numai vinul, care chiar el conținea un oarecare pericol, ci și întreaga situație în care se afla și care era caracterizată de o nedorită intimitate. Pereții păreau că se apropie, făcând-o și mai conștientă de apropierea lui fizică pe care ea o percepea ca fiind apăsătoare. Ar fi vrut să-și miște picioarele, dar într-un fel, avea impresia că e mult mai sigur să rămână complet nemișcată.

– Relaxează-te, o sfătuiește Jago batjocoritor, dar privirea lui era cercetătoare. Ești atât de încordată încât mă tem să nu ți se facă rău!

Ea șuieră printre dinți:

– E de mirare?

– E vorba de emoțiile oricărei mirese?

– Nu prea, se răsti ea, sorbind agitată din șampanie. Oh, de ce naiba nu încuiase ușa? se gândi ea. Sau de ce nu-l așteptase măcar jos, unde cel puțin orice întâlnire între ei s-ar fi desfășurat în condițiile în care amândoi ar fi fost complet îmbrăcați și unde l-ar fi putut ține la o distanță rezonabilă?

– Nu te simți ca o mireasă? întrebă el pe un ton ciudat. Așa ar trebui, Ashley. În definitiv, se spune că e o senzație pe care o trăiești o dată în viață.

– Nu neapărat, replică ea tăios. După ce se vor rezolva problemele companiei, intenționez să-mi clădesc și să trăiesc o viață a mea. Asta ar putea include căsătoria.

– Ești deja măritată, scumpa mea. Cu mine. Vocea lui era în continuare foarte blândă, dar sistemul ei de apărare o avertiză să fie foarte prudentă.

– Mda... ei bine, spuse ea nesigură, nu există nici un motiv real pentru noi, care să ne facă să ne simțim legați în vreun fel.

– Vai, iubito, tărăgână el cuvintele, vrei să spui că nu era nevoie să mă grăbesc să fiu alături de tine în noaptea asta?

– Absolut nici o nevoie, replică Ashley înțepată. Trebuia să rămâi în acel bar în care te aflai. Cine știe, poate ai fi găsit o altă femeie disponibilă.

La acest atac al ei, Ashley observă un mușchi de pe fața lui tresărind puternic.

– Iar în loc de asta, eu m-am întors la soția mea nedisponibilă, spuse el încet. Vrei să discutăm despre motivele mele?

– Nu. Gura i se uscăse. Jago, aș vrea să pleci – te rog, adăugă ea cu o undă de disperare în glas.

– Mi-ai spus doar că te-ai schimbat. Chipul lui era foarte enigmatic. Sunt destul de intrigat. În orice caz, de vorbit, vorbești la fel și pari la fel de puțin doritoare ca eu să mă aflu în apropierea ta.

– Credeam că aceasta este o problemă pe care am limpezit-o deja. Lasă lucrurile așa, Jago. Dumnezeu știe că ai obținut ceea ce ai vrut...

Ea se întrerupsese brusc și cuvintele i se opriră în gât când observă sclipirea din ochii lui.

– De unde știi tu ce vreau eu? Vocea lui era aspră, aproape amenințătoare. Asta e ceva ce n-am putut să te fac niciodată să înțelegi, dar Dumnezeu să mă ajute, asta nu m-a făcut să mă opresc din a încerca!

Jago îi luă paharul din mână, vărsând o parte din conținut pe cuvertură.

– Nu! Vocea ei sună ca cea a unui copil speriat și rugător, în condițiile în care, mai mult decât oricând, voia să sune ca cea a unei femei stăpâne pe sine și pe destinul ei. Țipătul ei scurt și temător fu ucis din fașă de gura lui care o acoperi pe a ei.

Nu era nici un pic de tandrețe în el, realiză ea, ci numai o foame teribilă care cerea o satisfacție imediată, pe care propria ei dorință fizică tânjea să i-o dea. Când dansaseră împreună la Club și când el o sărutase, fusese nevoită să se lupte cu sine ca să nu reacționeze. Acum, tentația se dublase. Nu mai putea respira decât mirosul lui curat și plăcut. Faptul că erau amândoi aproape dezbrăcați, amintirea trupului lui peste al ei în pat – toate acestea conspirau împotriva ei, subminându-i intenția și hotărârea de a-i rezista.

Slăbiciunea primului lui sărut devastator începuse să scadă, împlânzindu-se în mod magic, în timp ce violența lui se transforma într-o căldură subtilă. Poate că și-ar fi putut aduna toate forțele ca să se lupte cu el, dar acum se lăsase subjugată de agonia de a

rămâne pasivă la dezmierdările buzelor și limbii lui care o sileau într-un fel bizar să reacționeze la insistența lui.

Măinile ei își doreau să-i cuprindă umerii, să-l lipească de ea. S-ar fi putut opune oricărui lucru, dar acestei vrăji desfășurată asupra simțurilor ei nu, gândi ea, amețită.

Când el își înălță capul și o privi, ea se uită la el, incapabilă să vorbească. Și probabil că ceva din tulburarea ei interioară i se reflectă în ochii verzi, pentru că el își ridică un deget și îi mângâie obrazul cu un gest tandru și liniștitor.

Expresia ochilor lui era destul de limpede. Privirea lui era arzătoare și plină de dorință. Liniștea din cameră se înfioră ca o ființă omenească în timp ce Jago îi trecu peste umeri bretelele subțiri ale cămășii de noapte.

– Vreau să mă uit la tine. Vocea lui era răgușită și abia șoptită.

Ashley se cutremură sub povara amintirilor. Aceasta era un tip de intimitate de care se temuse întotdeauna – dorința lui de a o privi, de a o face să se descopere în fața ochilor lui flămânzi. Indiferent de metodele de convingere pe care le folosisese Jago și de asigurările pe care i le oferise, ea se retrăsese brusc, ca de pe marginea unei prăpastii. Știa desigur că Jago încerca s-o ademenească în apele mai profunde ale pasiunii și cu toate astea, ei nu i se păruse niciodată posibil să-i spună că se afle deja în

aceste ape și că aproape se îneca în vârtoarea sentimentelor pe care le avea față de el.

Acum era conștientă de toate tensiunile din trecut, așa că încercă să-și tragă bretelele la loc, ca să-și acopere sânii goi, dar de data aceasta el fu mai rapid decât ea și-i prinse încheieturile mâinilor, fixându-i-le pe pernă, de o parte și de alta a capului.

Ashley se înroși și închise ochii, lovindu-și puternic capul de pernă.

– Dă-mi drumul!

– Nu, spuse el încet. De data asta nu, Ash.

Inima ei bătea atât de tare încât aproape că o durea și i se păru chiar că putea auzi sunetul ei.

Apoi, deodată, el o eliberă. Șocată, Ashley deschise ochii și icni ciudat trăgându-și cearșaful protector peste goliciunea ei.

Ashley auzi din nou acel bubuit, care nu era de fapt generat de inima ei, ci mai degrabă de cineva care ciocănea la ușa dormitorului.

Jago se întoarse spre ușă parcă nevenindu-i să creadă și vizibil enervat.

– Da? Tonul lui nu era deloc încurajator.

– Vă caută cineva la telefon, domnule. Vocea doamnei Bolton era puțin mai stridentă decât de obicei, dar la fel de lipsită de expresie ca întotdeauna. Doamna Marrick – sau doamna Erica, vreau să spun. Vă cere scuze că vă deranjează dar spune că este ceva important.

Jago își dădu pe spate părul de pe frunte. Se ridică din pat, strângându-și cordonul halatului.

– Trebuie să mă duc, spuse el ca pentru sine, după care o privi pe Ashley, zâmbind bizar. Erica alege niște momente...

Da, gândi Ashley. Și așa va face întotdeauna.

Dar cu voce tare spuse:

– Te rog, n-o lăsa să aștepte din cauza mea.

Asta îi atrase atenția lui Jago, care se uită la ea cu prudență.

– Ash, ascultă-mă...

– Nu, reuși Ashley să spună, cu toate că i se pusese un nod dureros în gât. Abia cu o clipă mai devreme sărutările lui îi subminaseră sistemul de apărare și o făcuseră să dorească să-i dăruiască orice i-ar fi cerut el. Dar tot ce trebuia să facă Erica era, se pare, doar să dea un telefon...

Se simțea îngrozitor de umilită. Oare chiar nu înțelesese nimic din lecția pe care-o primise cu trei ani în urmă?

– Am ascultat destul! izbucni ea. Ți-am cerut să pleci. Poate că acum o vei face în sfârșit și vei avea delicatețea să rămâi în afara acestei camere și în viitor. Ea făcu o pauză. Poate că sunt obligată să locuiesc sub acest acoperiș, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă împac cu gândul de a fi... violată de tine!

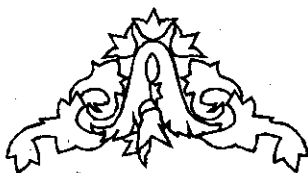
Chipul lui se întunecă o clipă iar ea înțelese că mersese prea departe. Apoi gura lui făcu o grimasă sardonică.

– Ce greșeală din partea mea să atentez la virginitatea și nevinovăția ta, spuse el batjocoritor. Sperasem că trecerea timpului te-a mai îmblânzit și

că sub stratul de gheață și resentimente ar putea exista o femeie vie și caldă. Cât de mult se pot înșela oamenii, adăugă el ridicând din umeri.

Ashley îl urmări cum părăsește camera fără să mai arunce vreo privire înapoi. Așa cum mai plecase și altă dată, își reaminti ea, după care se întoarse cu fața la perete și rămase așa, ca o stană de piatră.

CAPITOLUL V

A doua zi, Ashley se trezi cu o puternică durere de cap – un semn sigur că nu dormise bine, își spuse ea, ridicându-se într-un cot și privind în jur. Totuși, având în vedere ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă, era un miracol chiar faptul că reușise să doarmă.

Lumina soarelui pătrundea printre draperii, făcând-o să se încrunte puțin și să se uite la ceas. Apoi, oftând, Ashley se hotărî să se ridice din pat.

Era târziu, teribil de târziu, cel puțin cu o oră mai târziu decât ora ei obișnuită de sculare. Realiză că neglijase să-i spună doamnei Bolton la ce oră s-o trezească. Oricum, menajera ar fi putut să-și imagineze că trebuia să ajungă la birou la o anumită oră.

După ce făcu un duș și se îmbracă, Ashley se simți ceva mai bine. Casa era deja plină de mișcare când ea ajunse jos. O salută pe femeia în salopetă care lustruia mobila.

Sufrageria era goală, dar masa era așezată pentru o singură persoană. Ashley se încruntă. Se întoarse puțin și dădu cu ochii de doamna Bolton care, în liniște, se materializase cine știe cum și de unde. Ca o regină a tenebrelor, gândi Ashley, înfrângându-și nervozitatea pe care i-o provoca femeia.

– Bună dimineța, doamnă. Doriți să vă servesc cu ceva?

Ashley arată spre masă.

– Da, aș dori micul dejun, spuse ea încet. Și dacă nu te superi, am să te rog să mai pui un tacâm.

Doamna Bolton aprobă din cap.

– Sigur. Așteptați pe cineva?

– Sigur că nu. Ashley se fâstâci puțin. Mă gândeam că domnul Marrick va lua și el micul dejun și...

– Doamne-Dumnezeule, doamnă, dar nu! Domnul Marrick a luat micul dejun și a plecat de mult de acasă, pentru toată ziua. A dat dispoziții să fiți lăsați să dormiți.

– Înțeleg, reuși Ashley se îngâne, strângând cu putere pumnii în buzunarele umflate ale fustei ei gri.

Și chiar înțelegea foarte bine, gândi ea furioasă. Fusese destul de neplăcut faptul că fusese exclusă cu o zi în urmă de la ședința consiliului de administrație. Numai Dumnezeu putea ști ce anume mai pune la cale Jago în această dimineață. Dar cu siguranță că decizia lui de a o lăsa să doarmă nu fusese motivată de o pură bunătate umană.

Cu tot calmul de care era în stare, Ashley zise:

– Atunci poate că ați putea să-mi aduceți niște pâine prăjită și cafea. Și pe viitor aveți grijă să fiu trezită la aceeași oră cu domnul Marrick, adăugă ea, uitându-se la ceas. Am foarte multe de făcut și chiar nu-mi pot permite să mă apuc de lucru atât de târziu.

Doamna Bolton înclină din cap în semn de încuviințare, dar zâmbi batjocoritor când prăsi

încăperea. Ashley avu senzația că menajera nu se lăsase deloc păcălită.

Se îndreptă spre fereastră și rămase acolo, privind spre grădina însoțită și bătând nervoasă cu degetele în geam. Sunt o mare năpădă, gândi ea supărată. Jago mi-a preluat compania, iar Erica este în continuare stăpâna acestei case. Eu n-am nicăieri un loc al meu.

*

* *

Era straniu, dar și compania Landons părea altfel. Observă asta imediat ce ajunse la birou. Și mai constată că subiectul zilei era căsătoria ei neașteptată și grăbită. Sau poate se mirau cu toții că în prima zi a lunii de miere, soția se prezentase la serviciu? se întrebă ea ironică.

Se bucură când ajunse în sanctuarul ei – un birou imens pe care îl folosise și Silas și pe care ea îl moștenise. Se prăbuși în scaunul cu spătar înalt, îmbrăcat în piele, din spatele biroului și închise o clipă ochii. Trebuia să uite de evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, își spuse ea, încercând să redevină Ashley Landon, femeia de afaceri. Dictase niște scrisori în seara de miercuri, iar de atunci nu mai avusese timp să le semneze. Hotărî să se ocupe de asta pentru început, după care să se uite pe cifrele calculate de departamentul investiții pentru proiectul Craigmore.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Katie, adu-mi te rog dosarul cu scrisori. Am să le semnez până când ai să-mi aduci tu dosarul Craigmore.

– Da, domnișoară Land... adică, doamnă Marrick. Când se bâlbâi, Katie păru foarte jenată.

Ashley fu tentată să spună: „Nu-ți face probleme, pentru mine șocul a fost încă și mai mare“. Reuși însă să se abțină.

Când intra cu dosarul cu scrisori, Katie era foarte tulburată și-i lipsea obișnuitul ei zâmbet luminos. Rămase în picioare, nervoasă, în timp ce Ashley semna hârtiile frumos dactilografiate. Dacă secretara gândi că era bizar faptul că Ashley folosea vechea semnătură, oricum nu făcu nici un comentariu.

Văzând că Ashley a terminat, fata izbucni:

– Doamnă Marrick, dosarul Craigmore... a dispărut!

– A dispărut? Unde a dispărut?

– În biroul domnului Marrick, împreună cu toate celelalte dosare. A chemat oamenii de serviciu și a mutat tot azi-dimineață. S-a întâmplat înainte de venirea mea. Katie se mută de pe un picior pe celălalt. Credeam că știți.

– Uitasem, spuse Ashley calm, după o pauză. Reuși chiar să zâmbească. Am avut foarte multe pe cap. Pulsul îi bătea nebunește. Până la urmă ce încăpere a ales domnul Marrick?

– Aceea liberă, de la capătul culoarului, îi răspunse repede Katie. Aceea care a fost mai înainte magazie. Și a luat-o să lucreze cu el pe Sue Burton, din echipa

de dactilografe. Făcu o scurtă pauză. Nu e un birou prea frumos. Doar câteva mese și scaune și dulapurile cu dosare. Fata ezită din nou. Cred că domnul Farnworth i-a sugerat să folosească biroul dumneavoastră, dar domnul Marrick a spus că nu vrea să vă deranjeze sau să vă supere.

Bravo lui! gândi Ashley furioasă.

Se ridică în picioare.

– Bine, Katie. Deocamdată asta este tot.

Când rămase singură, aruncă o privire neîncrezătoare în jur. Biroul președintelui consiliului de administrație, cu carpetele groase și pereții tapetați și masa din lemn masiv, gândi ea. Toate însemnele puterii reduse la o simplă fațadă, o imitație, o înșelătorie. Jago preluase controlul și o lăsase pe ea să lăncezească în această încăpere imensă și impunătoare.

– Numai peste cadavrul meu, spuse Ashley supărată și cu voce tare. Se ridică în picioare, își băgă mâinile tremurătoare în buzunarele jachetei și apoi ieși, pornind spre capătul coridorului. Ușa era închisă, dar se putea auzi murmur de voci dinăuntru. Deschise ușa și intră. Jago o privi din spatele biroului, încruntându-se fioros:

– Credeam că am dat dispoziții clare... începu el, după care se opri. Ah, Ashley, zise el, ridicându-se în picioare politicos, dar rece. Nu mă așteptam să te văd aici azi.

– Nu? zâmbi plăcut, dar în același timp îl săgetă cu privirea. Unde ar fi putut fi o fată muncitoare ca

mine? Bună, Sue. O salută pe secretară care era evident uluită și rămăsese cu carnetul de notițe și creionul suspendate și încremenite în aer.

Jago se uită spre ea.

– Deocamdată ne oprim aici, Sue, spuse el calm. Dacă vrei, te rog să ne aduci niște cafele. Când ușa se închise în urma fetei, adăugă sec: Stai jos, Ashley, înainte de a exploda.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac, ticălosule, spuse ea repede. Ce naiba te-a apucat să muți dosarele din biroul meu?

– Mă familiarizez cu problemele, zise el. Cu proiectele curente și viitoare ale companiei.

– Nu ți-a trecut prin cap să mă întrebi pe mine?

– Sincer, nu. Mi-am imaginat că vei fi la fel de puțin cooperantă ca în noaptea trecută. Ochii lui căprui priviră ironici roșeața care apăruse în obraji ei.

– Asta tot nu justifică aroganța ta...

– Oh, scutește-mă de discursurile despre morală, spuse el plictisit. N-a fost deloc ușor, Ashley, iar problemele companiei Landons sunt mult prea grave și presante ca să mă mai ocup și de protejarea sensibilităților tale mai mult decât este cazul. Am fost nominalizat în funcția pe care o am și intenționez să-mi îndeplinesc absolut toate atribuțiile.

– Asta implicând faptul că eu nu mi le-am îndeplinit? întrebă ea șocată.

– Asta neimplicând absolut nimic, spuse Jago sec. Am mai discutat o dată asta, Ashley. Ai făcut tot ce-ai

putut, dar încă de la început n-ai fost în elementul tău. Din nefericire, Silas n-a avut timp să te învețe nici măcar jumătate din lucrurile pe care trebuia să le știi.

– Ca de exemplu? se răsti ea.

– Ca de exemplu acele lucruri pe care nu le poți găsi între copertile unui dosar. Jago se așază. Era doar în cămașă, iar acum își desfăcu nervos cravata. De exemplu cum să faci ca să știi în cine, când și cum să ai încredere.

– Silas nu prea era un geniu în problema asta, replică Ashley. Doar a avut încredere în tine.

Jago o privi ironic.

– Așa este, mârâi el. Presupun că este inutil să-ți sugerez să faci și tu la fel.

– Noaptea trecută mi-am dat seama pentru a nu știu câta oară cât de multă încredere pot avea în tine, spuse ea amar. Mi-am propus doar că această căsătorie nu va fi altceva decât un simplu contract de afaceri.

El înclină ușor din cap.

– Este adevărat, scumpa mea, dar nu ți-a spus nimeni niciodată că poți amesteca plăcutul cu afacerile?

– Pentru mine nu e deloc plăcut, te asigur!

– Nu-i nevoie. Te-ai exprimat suficient de limpede la momentul respectiv. Gura lui schiță o grimasă. Oricum, a fost noaptea nunții noastre și n-ar fi fost cavaleresc să nu încerc măcar.

Ea ridică din umeri.

– Dacă vei mai avea și alte impulsuri cavalierești, spuse ea sarcastică, atunci te rog să ți le omori din față. Iar acum te rog să-mi dai dosarele înapoi.

El clătină din cap.

– Nu, Ashley. Dosarele rămân aici. Unul din motivele pentru care am ales această încăpere este acela că dispune de un seif foarte mare și care nu este folosit. Știi? Mă gândeam eu că nu. După-amiază va veni un lăcătuș ca să schimbe cifrul. De azi înainte, dosarele, mai ales cele privitoare la oferte sau proiecte de viitor, vor fi păstrate aici.

– Dumnezeuule, spuse ea încet, chiar te-ai hotărât să faci ordine aici.

El zâmbi mohorât.

– Poți fi sigură de asta. Și tot de azi înainte, orice dosar va ieși din acest birou va fi trecut într-un registru pe care-l va ține Sue.

– Oh, Sue, spuse ea batjocoritoare. Îmi dai voie să te felicit pentru alegerea noii tale secretare? Dacă n-ar fi fost atât de blondă și n-ar fi avut picioare atât de lungi, cine știe cât timp ar mai fi rămas în echipa de dactilografe.

Urmă o clipă de tăcere, după care Jago spuse plictisit:

– Unele dintre remarcile tale depășesc orice limită, Ashley. N-am ales-o eu pe Sue Burton. Pur și simplu l-am rugat pe responsabilul cu personalul să mi-o trimită pe fata care urmează pe lista de promovări. S-a întâmplat să fie ea și să fiu al naibii dacă am s-o

dau afară numai din cauza insinuărilor tale răutăcioase.

Ashley spuse dulce:

– Iartă-mă dacă te-am judecat greșit, Jago, dar cu recordul tău de cuceriri... Ashley ridică din umeri. Iar acum, dacă o să-mi dai registrul ăla, aş vrea să trec acolo dosarul Craigmores.

– Mă tem că nu se poate, spuse el scurt. Am nevoie de el chiar eu.

– Dar lucrăm la el! țipă ea uluită.

– Lucrai, aprobă el. Dar este un proiect pe care trebuie neapărat să-l obținem și dosarul cuprinde unele cifre cu care nu sunt deloc de acord.

– Exact așa gândeam și eu, spuse ea încordată, înfigându-și unghiile în carne. Și sunt perfect capabilă să mă ocup de asta.

El deschise un dulap și scoase un teanc de hârtii.

– Atunci poate că vrei să-ți arunci o privire peste astea.

Ea se uită printre foile pe care i le întinse el și apoi se încruntă.

– Dar cu astea s-a terminat. Sunt oferte trecute...

– Compania Landons a obținut proiectele?

– Nu, recunosc eu. Dar...

– Dar nimic. Vocea lui era foarte aspră. Uită-te prin ele, Ashley, și încearcă să-ți dai seama de ce Landons a pierdut aceste oferte. Aș dori să faci un raport scris.

Între ei se lăsă o tăcere lungă și încordată. În cele din urmă, ea spuse înfuriată:

– Am înțeles, să trăiți! Apoi ridică o mână, parodiind un salut și privind în jurul ei. E cam sordid aici, pentru cineva cu ambițiile tale. Ești sigur că nu vrei să preiei biroul principal împreună cu tot restul?

– Mulțumesc, nu. I-o fi plăcut lui Silas, dar eu găsesc tot luxul acela apăsător – nu e deloc stilul meu.

– Înțeleg, spuse ea mirată. Și care anume este stilul tău, Jago?

– Tu, iubita mea, vei fi prima care vei afla. Jago întinse o mână și luă dosarul din fața lui. Bun, dacă dorești să continuăm această plăcută discuție domestică, îți sugerez să luăm prânzul împreună. Pentru că acum am de lucru.

Ashley se trezi pe culoar, aproape fără să-și dea seama că fusese concediată.

Sue Burton se îndrepta spre ea, cu o tavă în mâini.

– Oh, doamnă Marrick, plecați? Îmi pare rău că a durat atât până să pregătesc cafelele. Încă nu mă descurc prea bine pe etajul acesta.

Ashley făcu un mare efort să se stăpânească.

– E în regulă, spuse ea. Nu... nu mi-e sete. Nu de cafea, în orice caz, adăugă ea în gând. Poate de sânge.

Se întoarse în biroul ei, închise ușa, o sună pe Katie ca s-o roage să nu fie deranjată sub nici un motiv, după care izbucni în plâns. Rămase cu capul aplecat, în tăcere, în timp ce lacrimile îi scăldau chipul palid. Henry o avertizase, dar ea nu-l ascultase. Erica o

batjocorise, dar fusese prea târziu. Era clar că Jago luase frâiele în mâini și acum se pregătea să scape de ea. În fruntea companiei se afla acum multdoritul și puternicul bărbat – dar oare pentru ea mai exista vreun loc? El îi luase tot și nu-i lăsase nimic – o tratase ca și când ea ar fi fost un funcționar proaspăt angajat și ca și când ultimii doi ani n-ăr fi contat deloc.

Dar de fapt, nici nu contau, gândi ea. Memoria lui Jago cuprindea informații mai vechi. Nu-i convenise să fie dat la o parte, iar acum se răzbuna, umilind-o în toate felurile posibile.

Soneria de pe biroul ei țârâi, iar ea răspunse.

– Aăă – da? Vocea îi era destul de stăpânită.

– Este domnul Brett, spuse Katie. I-am transmis mesajul dumneavoastră, dar insistă să vă vadă oricum.

Urmă o pauză, după care Ashley zise:

– Să intre.

Nu avea secrete față de Henry, gândi ea, ștergându-se la ochi. Sau cel puțin, nu prea multe.

El intră foarte posomorât, dar după ce o văzu deveni vizibil îngrijorat.

– Fetița mea, ce s-a întâmplat?

– Multe, răspunse ea. Haide, Henry. Spune că tu m-ai avertizat. Ai tot dreptul. Își privi mâinile așezate în poală. Am fost prea naivă ca să-mi dau seama că dacă renunț la funcția de președinte al consiliului de administrație, renunț totodată și la orice control

asupra companiei. Acum m-am lămurit. Ashley reuși chiar să zâmbească strâmb. Și presupun că este obiceiul oricărui nou regim să dea vina pe cel vechi. În consecință, acum îmi ispășesc pedeapsa făcând-o pe funcționarul. Poate, dacă am să am noroc, o să mă lase chiar să aleg florile pentru decoratul sălii de ședințe.

Henry spuse amărât:

– Cred că nimic nu va mai fi ca înainte. Apoi, după o scurtă pauză, continuă... A fost fantastic ieri. Ai pierdut un mare spectacol. I-a făcut pe toți să-i mănânce din palmă.

Iar aseară aproape m-a adus și pe mine în aceeași stare, gândi ea.

– Poate că până la urmă se vor rezezi și la el.

– Dacă se ține de cuvânt, nu vor face asta. Henry se ridică. Și chiar despre asta e vorba.

– Da, zise ea încet, așa cred. Își mușcă buzele. Voi ai să yorbim despre ceva anume? Dacă e vorba despre treburile companiei, poate că ar fi mai bine să te adresezi la capătul coridorului.

El îi zâmbi.

– Nu, nu e vorba de asta. Shelagh ar vrea să te invite – împreună cu soțul tău – la cină, săptămâna viitoare. S-a gândit că poate vineri ar fi seara cea mai potrivită.

– Din partea mea, este. N-am alt program. Am să-i spun lui Jago, în seara asta, la conac. Nu putu să spună „acasă“.

– Și mai este ceva. Am fost rugat să fac cumva să te duc în sala de ședințe azi, la ora patru. Henry tuși jenat. Cadouri din partea consiliului și a personalului.

Ea făcu o mutră disperată.

– Trebuie?

– Oh, da. Draga mea, în ochii lumii, voi sunteți soț și soție, indiferent de dificultățile voastre personale.

– Da, zise ea, înghițind în sec. Și deci a pus pe fugă firma Marshall, așa cum a vrut.

– Așa cred, spuse el, încruntându-se puțin.

– Crezi că vor încerca din nou?

Henry ezită.

– Nu cred că sunt pregătiți să cedeze, spuse el prudent. De fapt, eram azi în biroul lui Jago când a primit un telefon de la Paul Hollings, managerul de la Marshall, despre care ți-am mai vorbit eu. Se pare că el și soțul tău se cunosc destul de bine.

– Așa spunea și Jago, confirmă Ashley.

– Da? Henry păru foarte mirat. Ei bine, îmi imaginez că are foarte multe cunoștințe din lumea afacerilor, dar trebuie să recunosc că aceasta din urmă m-a surprins puțin.

Ashley zâmbi ușor.

– Oh, Jago este plin de surprize, zise ea ironică. Dar nu toate sunt plăcute, adăugă ea încet.

După ce plecă Henry, Ashley luă teancul de hârtii, făcu o grimasă și începu să le răsfoiască. Își amintea foarte bine de primul proiect Landons. Promise o

ofertă pentru construirea unui complex sportiv și de petrecere a timpului liber într-o zonă destul de goală din oraș. Era ceva de mare amploare și la care se pricepeau foarte bine, așa că fuseseră cu toții aproape siguri că vor obține proiectul. Ashley se încruntă, amintindu-și șocul pe care-l trăise atunci când aflase că o altă firmă obținuse contractul, o firmă care se dovedise a fi o sucursală a firmei Marshall.

De fapt, toate ofertele pe care o sfătuiseră să le studieze fuseseră câștigate de Marshall, realiză ea. Și încă la o diferență extrem de mică, de fiecare dată.

Deci n-am fost prea departe de victorie, gândi ea. Nimeni nu poate câștiga de fiecare dată. Noi am oferit un preț rezonabil, dar cel al firmei Marshall a fost doar cu puțin mai mic. Se mai întâmplă.

Ea își mușcă buzele. Da, dar atunci când favoritul cursei ieșea mereu pe locul doi, poate că ar trebui să se facă niște cercetări. Poate că ar fi trebuit să facă asta mai demult, să fi încercat să descopere unde anume greșea.

Oftă și își luă un carnet pe care începu să compare cifrele.

În ciuda ei însăși, se trezi că începe s-o intereseze sarcina ei atât de plictisitoare. Când o sună Sue Burton ca s-o întrebe dacă nu dorește să-l însoțească pe Jago la masa de prânz, Ashley refuză, spunând că este ocupată și că va lua o gustare în birou.

Cu toate că nu prea îi era foame, gândi ea. Dar chiar dacă i-ar fi fost, tonul impersonal al invitației lui Jago i-ar fi tăiat oricum pofa de mâncare.

Când se apropie ora patru, Ashley se îndreaptă spre camera personală de toaletă și îndepărtă metodic toate semnele încordării și suferinței. Avea într-un dulăpior o trusă de machiaj. Își aplică fardul cu multă grijă, bucuroasă că-și poate construi o mască după care să se ascundă.

O mască drăguță, decise ea după ce termină. Și dacă ochii ei erau puțin cam prea strălucitori și dacă zâmbetul ei senin fusese pictat pe buze, se îndoaia că cineva ar putea să-și dea seama care era realitatea.

Jago o aștepta pe coridor când ea se îndreaptă spre sala de ședințe.

– Următorul act al farsei, observă el sardonice, luând-o de mână. Încearcă să faci cumva ca aerul ăsta radios să vină și de undeva dinăuntru tău, Ashley.

Ea îl săgetă cu privirea și apoi își construiește pe chip ceva ce trebuia să semene a surpriză și încântare. După această scurtă pregătire intrară împreună în sala de ședințe, în care izbucniră aplauze puternice.

Primirea darurilor n-a fost o tortură atât de mare pe cât se așteptase ea. Ashley reuși să despacheteze tava de argint oferită de consiliu și serviciul de cafea din partea personalului și chiar să emită aprecieri sincere, în timp ce Jago ținu un scurt discurs de mulțumire plin de umor, care smulse râsete puternice din partea audienței.

– A fost foarte amabil din partea tuturor, spuse Ashley după ce rămaseră singuri.

– Și destul de prompt, aprobă Jago. Luă tava și se încruntă puțin. Cu toate că desigur, acesta nu este genul de obiect de care să faci rost într-o singură zi. Îmi imaginez că a așteptat undeva în vreun dulap, în ultimii trei ani.

Ea nu găsi altceva de spus decât:

– Oh!

– Am să trimit astea acasă, continuă el. Dar nu vom cina împreună în seara asta, fapt care în condițiile date este probabil o ușurare. De fapt, cred că am să fiu plecat în tot acest sfârșit de săptămână.

Ea îl privi mirată.

– Înțeleg. Îmi dai voie să te întreb unde te duci?

– Asta este treaba mea, nu crezi? Întrebă el pe un ton amabil. Cu toate că mă simt flatat de interesul tău.

Ea ar fi vrut să întrebe: „Te vei întâlni cu Erica?” dar se sili să n-o facă. Nu voia să se umilească.

– Ești liber să te duci unde vrei, desigur, spuse ea încet. Dar oamenilor nu li se va părea ciudat dacă nici măcar nu pretindem că ne petrecem o parte din timp împreună?

El ridică din sprâncene.

– Draga mea Ashley, n-aș îndrăzni să-ți cer un asemenea sacrificiu. Și, de fapt, la care oameni te referi? La doamna Bolton și la servitori? Cred că ei au ajuns deja la anumite concluzii.

– Fără îndoială, spuse Ashley printre dinți. Dar asta nu înseamnă că îmi convine să fiu părăsită la conac, ca un cadou nedorit, adăugă ea.

– Și încă un cadou nedespachetat, o ironiză Jago, făcând-o să roșească.

– Încetează, izbucni ea. Căsătoria asta n-a fost ideea mea, ci a ta și n-am de gând să mă las umiliă din cauza asta.

– N-ar fi mai umilitor să joci rolul soției devotate în aceste zile de sfârșit de săptămână? Întrebă el sardonice. N-aș putea spune că nu m-au impresionat talentele tale actricești până acum.

– Fac tot ce pot, spuse ea rece. Dar n-am să-mi petrec sfârșitul de săptămână singură în casa aia blestemată.

Chipul lui Jago se întunecă.

– Era o vreme când îți plăcea conacul, îi aminti el. Credeai că e cea mai frumoasă casă din lume, în care abia așteptai să locuiești.

– Eram o fetiță naivă pe atunci, Jago. Nu vedeam decât suprafața lucrurilor. Și nu intenționez să mai fac o asemenea greșală.

– Rămâne de văzut, spuse Jago rece. Fiindcă veni vorba, ce-ai făcut cu hârtiile pe care ți le-am dat?

– Încă n-am terminat, spuse ea nesigură.

– Nici nu mă așteptam, zise el. Dar trebuie să-ți fi format o oarecare impresie.

Ea ridică din umeri.

– Bine – aș zice că prețurile oferite de noi erau corecte.

– Așa aș zice și eu, aprobă el. Interesant, nu?

– Enervant, zise Ashley scurt. Din moment ce n-am câștigat.

– E o situație temporară, spuse Jago liniștit. Te asigur. Îmi place să câștig, Ashley, să nu uiți asta.

– N-am cum, spuse ea, uitându-se la ceas. Ei bine, presupun că aș putea să mă duc acasă acum. Nu mai este nimic pentru care să rămân aici.

După o clipă de tăcere, el o privi circumspect, și zise:

– Mă gândeam că dacă propria ta companie ți se pare intolerabilă în seara asta, nu ți-ar place să te joci de-a gazda?

– Gazda?

– În seara asta cinez cu Paul Hollings. Hotărâsem să mergem la un restaurant, dar mi-aș putea schimba planurile.

– Paul Hollings, spuse ea încet. Managerul firmei Marshall?

– Exact. O privi cu multă atenție. Mă gândisem că este ultimul om de pe pământ pe care ai vrea să-l întâlnești. Motiv pentru care am optat pentru un teren neutru pentru această întâlnire propusă de el.

– Nu e cazul, zise Ashley. După ce se convinsese că Jago nu intenționa să-și petreacă seara cu Erica, Paul Hollings i se părea inofensiv. Invită-l la conac. În definitiv, Silas spunea mereu că e mai bine să-ți cunoști dușmanul.

– Foarte adevărat. Atâta timp cât știi cine îți este dușmanul. Atunci am să las pregătirile în seama ta. Dar ține minte, iubito, să te porți ca o soție radioasă. Fără haine tip sac, te rog. Să te îmbraci în rochia pe care ai purtat-o la Club.

Ea icni enervată.

– Vrei să insinuezi că nu știu să mă îmbrac?

– Este un talent pe care de cele mai multe ori reușești să ți-l ascunzi foarte bine, spuse el. Nimeni din cei care te-au văzut azi, de exemplu, n-ar putea să ghicească ce corp superb ascunde constumul ăla mohorât și gri.

Ashley se înroși iar asta o înfurie și mai tare, făcând-o să spună tăios:

– Un compliment din partea unui expert? Te rog să nu te aștepti să mă simt flatată.

– Nu mă aștept, spuse Jago calm. Nu prea a fost un compliment. Dar, de fapt, nu mi s-a permis să te văd mai de-aproape, nu-i așa? Întrebă el amuzat.

Ashley își mușcă buzele.

– Nu cred că asta e o suferință reală, zise ea rece. Mulțumește-te cu celelalte cuceriri ale tale, Jago. Eu nu voi deveni una dintre ele.

– Cu toate că tocmai te-am avertizat că-mi place să câștig? Ashley se înfioră. Te-am pierdut o dată, Ash. Am să am grijă să nu se mai întâmple. Tot mai vrei să petrecem împreună sfârșitul ăsta de săptămână?

I se uscaseră gura și tremura pe dinăuntru. El spusese că o pierduse, gândi ea, dar oare ea nu pierduse nimic? Pierduse toată căldura, dragostea și bucuria copilăriei, suferința provocată de trădarea lui o transformase într-un sloi de gheață. Numai că gheața se putea și topi, descoperise ea în seara precedentă.

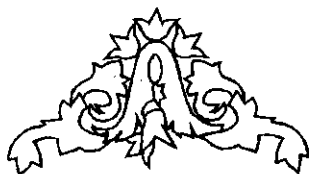
Oare nu era mai sigur și mai rațional să dea înapoi acum și să-și petreacă singură sfârșitul de săptămână?

Îl văzu pe Jago urmărind-o și zâmbind batjocoritor, anticipând că ea va da înapoi speriată.

Atunci, Ashley se auzi spunând:

– Da, vreau. Nu-mi fac nici un fel de griji, adăugă ea, dorindu-și din tot sufletul ca acesta să fie adevărul.

CAPITOLUL VI

Ashley avu suficientă vreme ca să între în panică în timp ce se pregătea pentru cina din acea seară. Se așteptase să fie mult prea ocupată ca să se mai gândească la ceea ce o aștepta, dar o parte din pregătiri îi fură luate complet din mâini. I se dăduse însă de înțeles că oaspeții anunțați în ultima clipă la conac nu erau o noutate.

Ashley îi fu recunoscătoare doamnei Bolton, dar în același timp și-ar fi dorit ca o parte din eficiența ei mohorâtă să fi fost înlocuită uneori cu puțină căldură umană.

După nenumărate ezitări, ea se decise totuși să se îmbrace cu rochia cea verde. De fapt, nici nu avea altceva mai potrivit, constată ea, trecându-și în revistă garderoba. Dacă mai urmau și alte mese festive sau petreceri, avea să fie nevoită să-și mai cumpere niște haine.

Dar până la următoarele evenimente de acest gen era de așteptat ca Erica să se întoarcă și atunci ea avea să joace rolul de gazdă. Ashley își mușcă buzele. Nu avea de gând să mai cheltuiască și bani ca să fie până la urmă vioara a doua.

Dar în această seară își luă tot timpul ca să se asigure că machiajul îi era impecabil și că părul îi

cădea în cascade strălucitoare pe umeri. După ce-și puse rochia, rămase mult timp în fața oglinzii, compunându-și masca obișnuită.

Când coborî, Jago o aștepta în salon, bătând nerăbdător dintr-un picior. Eleganța hainelor lui de seară adăuga o nuanță nouă teribilului său farmec, fapt care-i tăie respirația lui Ashley. El o privi cercetător, cu ochii îngustați și atunci o undă de emoție se instaură între ei. Apoi Jago făcu brusc un gest aprobator cu capul.

– Îți mulțumesc. Vocea lui era total lipsită de expresie. Făcu o scurtă pauză, după care întrebă: Vrei ceva de băut?

– Un sherry sec, te rog. Ashley se așeză, netezindu-și poalele fustei. Jago îi oferî băutura cerută, după care ea continuă: Cum este Paul Hollings?

– Pe vremea când eram la universitate, trecea drept un tip care știe ce vrea. În orice caz, a străbătut un drum lung într-un timp foarte scurt.

– Este limpede că aveți multe în comun, zise Ashley pe un ton acid, după care sorbi puțin sherry.

Jago o privi cu atenție.

– Poate. Mă gândeam că ar fi interesant să aflăm exact ce și cât avem în comun. Așa că atunci când m-a sunat ca să-mi spună că n-are nici un fel de resentimente, i-am făcut propunerea de a cina împreună.

– Crezi ce spune?

– Nu prea. Știu foarte bine ce-aș simți eu dacă aș fi în locul lui. Jago bău puțin whisky. Va fi deci o seară foarte interesantă.

– Spuneai că vine singur, medită Ashley cu voce tare. Nu e înșurat?

– E divorțat, zise Jago succint. Nu cred că viața domestică era cel mai potrivit lucru pentru el.

– Din acest punct de vedere, este departe de a fi unic.

– Asta a fost un atac la persoană? Se așeză lângă ea, făcând-o acut conștientă de apropierea picioarelor lui lungi de coapsele ei acoperite de faldurile de mătase verde ale rochiei. Ashley fu nevoită să-și înfrângă impulsul de a se retrage brusc. Ce poate fi mai domestic decât asta – eu și soția mea bând un pahar, împreună, în așteptarea unui musafir.

Ashley ar fi putut da o mulțime de replici dar făcu un compromis și tăcu. Avea senzația că Jago era conștient de jena ei și că asta îl amuza teribil.

Sonerie de la intrare care anunță sosirea lui Paul Hollings fu o adevărată ușurare. Jago se ridică în picioare dintr-o singură mișcare lentă și grațioasă, după care cuprinse brațul lui Ashley și o ridică și pe ea. Pentru o clipă, trupurile lor rămaseră lipite, față în față. Apoi, brusc, el o eliberă și se duse să deschidă ușa salonului.

– Deci așa arată tabăra dușmană! Paul Hollings intră zâmbind larg. Era un bărbat înalt și foarte blond – genul de frumusețe pe care Ashley o asociase întotdeauna cu Robert Redford. Dădu mâna cu Jago.

Nu ne-am văzut de multă vreme, iar după lovitura pe care mi-ai dat-o ieri, aş fi vrut să fi fost şi mai multă. Se întoarse spre Ashley zâmbind strălucitor. Doamnă Marrick, vă mulţumesc pentru că m-aţi poftit în casa dumneavoastră. Chiar dacă firmele noastre sunt rivale, sper că noi putem fi totuşi prieteni.

– Aşa sper şi eu, spuse Ashley, politicoasă, lăsându-şi mâna în palma lui fermă.

– Am ştiut dintotdeauna că va fi nevoie de o fată excepţională ca să-l facă pe Jago să renunţe la burlăcie, continuă Paul Hollings, ca şi când ar fi crezut că nunta lor ar fi avut loc atât de neaşteptat din motive romantice şi nicidecum din anumite interese. Poate mă ajutaţi să găesc o femeie care să fie dispusă să se împace cu mine. Toată lumea spunea că ar fi timpul să încerc din nou.

– Cât curaj, spuse Ashley cu răceală, retrăgându-şi mâna. Individul era cât se poate de fermecător, dar ea nu se lăsă păcălită. Doar nu ajunsese la conducerea unui concern ca Marshall numai datorită farmecului personal pe care-l afişa ca pe un costum foarte bine croit, dar pe care l-ar fi putut dezbrăca în orice clipă. Dar şi ea putea fi fermecătoare dacă era nevoie, aşa că îi zâmbi cât se poate de dulce. Am să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Preferaţi blondele sau brunetele?

Expresia feţei lui nu se schimbă absolut deloc, dar Ashley simţi că-l deconcertase.

– Aş spune că brunetele, dacă Jago n-ar fi ales-o el pe cea mai atrăgătoare din lume. Pare să aibă o

grămadă de noroc în ultima vreme. Dar roata norocului se poate întoarce și în favoarea mea, adăugă el degajat.

– Poate, interveni Jago. Ce vrei să bei? Tot whisky cu gheață?

– Sigur. Paul îl urmări pe Jago care se îndepărta ca să aducă băutura, după care se întoarse spre Ashley. Ce păcat că n-am venit chiar eu la Landons ca să conduc negocierile. Dar vedeți, nimeni nu mi-a spus cât de încântătoare sunteți.

Ashley îi zâmbi, plecându-și ochii cu modestie.

– Chiar credeți că s-ar fi schimbat ceva?

– Poate că da. El îi privi gura, după care ochii îi alunecară în mod deliberat spre sânii ei rotunzi. După câte știu eu, dumneavoastră și Jago vă cunoașteți mai demult. Făcu o figură amărâtă. Trebuia să fiu mai atent și să nu-l las să-mi fure de sub nas o asemenea marfă. Ridică din umeri. Dar voi avea grijă să nu fie decât un eșec temporar.

Pentru Ashley ar fi fost o adevărată plăcere să-i poată arunca băutura în față, dar reuși să zâmbească.

– Vom trăi și vom vedea, zise ea degajată. Pofțiți băutura cerută.

Apoi se trecu la subiecte generale, cei doi bărbați depănând istorii vesele ca doi vechi prieteni, dar confruntarea precedentă reușise s-o enerveze pe Ashley. Paul Hollings era probabil foarte sigur pe el, din moment ce-și dezvăluisese cu atâta ușurință cărțile, gândi ea tulburată.

Mâncarea fu excelentă: mușchi de porc cu un sos acrișor și apoi rață gătită în stil englezesc, cu fasole

verde și sos de mere. Un tort de ananas completă meniul, după care Paul Hollings refuză răsând brânza. Ar fi trebuit să fie o cină foarte plăcută, dar Ashley fu incapabilă să savureze mâncarea. Dacă lucrurile mergeau așa în continuare, avea să încheie această căsnicie suferind de indigestie cronică, gândi ea cu umor negru. Ashley se scuză de la masă și se duse în salon, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri, ca să bea câte un pahar de vin de Porto. Luă telecomanda și căută un post de televiziune care să-i trezească interesul, dar nu reuși. Se întrebă despre ce discută cei doi. Dacă era cumva vorba de afaceri, poate că ar fi fost mai bine să rămână acolo și să audă ce se vorbește. Jago reușise s-o dea la o parte din companie, dar va avea ea grijă să-i demonstreze că este încă o forță de care trebuia să țină seama.

– Se pare că vă chinuiesc gânduri negre, spuse Paul Hollings răsând și intrând în cameră. Sper că n-au nici o legătură cu mine. Tocmai mi-a trecut prin minte că este de neiertat faptul că v-am deranjat cu vizita mea tocmai în luna de miere.

– Vai, dar nu vă faceți probleme din cauza asta. Ashley se ridică plin de grație în picioare și sună ca să fie servită cafeaua.

– Oh, ba îmi fac. El se așeză și o privi lung și insinuant. Dacă ați fi soția mea, n-aș vrea să mai împart cu nimeni compania dumneavoastră.

– Vă rog, nu vă mai jucați cu mine, spuse Ashley pe un ton glacial. Nu mai pretindeți că nu știți motivul căsătoriei mele cu Jago.

Paul Hollings zâmbi.

– E clar că sunteți fiica tatălui dumneavoastră, Ashley Landon! Am auzit că și lui îi plăcea să spună lucrurilor pe nume.

– Asta e impresia pe care se străduia s-o lase, aprobă Ashley rece.

– Vreți să spuneți că n-ar trebui să mă las înșelat de aparente? Întrebă el, ridicând curios din sprâncene. Chiar e nevoie de așa ceva? Aș prefera să-mi fiți mai degrabă colegă, decât dușman, Ashley.

– Mă tem că sperați prea mult. Aruncă o privire neliniștită spre ușă. Unde este soțul meu?

– Dă un telefon urgent. M-a trimis pe mine să am grijă să nu vă simțiți neglijată.

Sau ca să se asigure că nu-i voi întrerupe convorbirea telefonică, gândi Ashley simțind un ghimpe în inimă.

Ridică din umeri.

– Întotdeauna e foarte ocupat.

– Va trebui să încerc să găsesc o modalitate ca să-i creez mai mult timp liber. Ochii lui Paul Hollings sclipiră ciudat.

– Nu cred că s-ar bucura prea mult, replică ea.

– S-ar putea să nu prea aibă de ales, zise el. De fapt, consiliul vostru nu face decât să amâne inevitabilul și următoarea noastră ofertă nu va fi nici pe departe la fel de generoasă ca precedenta, credeți-mă.

Ea ridică din nou din umeri.

– Din moment ce va fi respinsă oricum, nu văd de ce ar avea vreo importanță.

– Eu n-aș fi atât de sigur. Vocea lui deveni tăioasă. O companie amenințată cu falimentul acceptă orice port care s-o apere de furtună.

Inima lui Ashley bătu mai repede, dar ea răsă ușor.

– Dar Landons nu e nici pe departe în pragul falimentului.

– Nu, încă nu. Răutatea din glasul lui era evidentă acum. Cam câte contracte mai sunteți dispusă să pierdeți în favoarea noastră? Chiar dacă nu știți, eu știu. Gândiți-vă numai câte proiecte v-am suflat numai în ultima vreme și până acum nici măcar nu ne-am dat toată silința. Făcu o pauză. Știu, de exemplu, că vă străduiți să obțineți controlul Craigmores. Și noi îl vrem, și îl vom obține. Iar acesta este numai începutul.

– Deci – declarați război. Ashley se bucură că putea fi atât de detașată și chiar puțin amuzată.

– Nu-i nevoie să se ajungă la război, spuse el insinuant. Noi am putea să reînnoim oferta, iar dumneavoastră ați putea-o recomanda consiliului de administrație. Aș putea avea grijă să nu aveți nici un fel de probleme financiare. N-ar fi mai bine decât să stați să vă uitați cum Landons pierde toate ofertele și ajunge să valoreze cât o punguță de alune? De fapt, știm amândoi cât de mult aveți nevoie de contractul Craigmores, pe care dacă îl pierdeți, veți fi în situația de a concedia o parte din personal. Iar acesta va fi începutul sfârșitului.

Ashley continuă să zâmbească, dar inima ei bătea violent acum. O necăjea teribil faptul că Paul Hollings

avea un atu puternic. Pierderea proiectului Craigmores reprezenta o lovitură pe care nu și-o puteau permite.

– Și cam cât timp credeți că veți putea continua să ne subminați? Presupun că asta vă costă și pe dumneavoastră.

– Nu e vorba de sume chiar atât de mari, îi zise el. Tratăm asta ca pe o investiție. De ce nu vindeți, Ashley, cât mai puteți s-o faceți în condiții rezonabile? Pentru că trebuie să vă avertizez că nu puteți conta la infinit pe ajutorul lui Jago, chiar dacă sunteți căsătorită cu el. Ne cunoaștem de multă vreme, Jago și cu mine, și știu foarte bine de ce este în stare. Când va realiza că Landons este la pământ, va dispărea pur și simplu. Se plictisește foarte repede, mai ales de eșecuri. Dacă învinge, caută imediat o pradă nouă – dar sunt sigur că asta nu e un secret prea mare pentru dumneavoastră.

– Ce vreți să spuneți?

El păru ușor surprins.

– Mai demult ați mai fost logodită cu el, nu-i așa? Trebuie să fi aflat câte ceva despre el.

– Câte ceva, spuse Ashley, păstrându-și cu mare efort calmul. Dar, desigur, Jago nu permite nimănui să afle absolut totul despre el.

Paul Hollings râse.

– Trebuie să fie un soț foarte dificil! Făcu o scurtă pauză. Dacă ați fi a mea, eu aș vrea să împart totul cu dumneavoastră.

Ea îi zâmbi cu grație.

– Poate că și eu sunt dificilă, zise ea. Apoi se deschise ușa și doamna Bolton intră, aducând cafeaua.

Ashley fu încântată să-l vadă pe Jago apărând în urma menajerei, dar mai puțin încântată să-l audă imediat adresându-se doamnei Bolton:

– Doamna Erica și-a uitat cerceii. Poate că ai să fii drăguță să mi-i cauți dumneata.

Deci pe Erica o sunase, realiză ea, necăjită. Luă repede cafetiera și își găsi de lucru cu servitul cafelei ca să poată trece peste acest moment dificil.

Se așteptase ca Paul Hollings să atace din nou subiectul preluării firmei Landons de către Marshall, dar spre surprinderea ei, acesta n-o făcu. Urmă o discuție lejeră, care atinse numai tangențial probleme economice și politice.

Ashley participă foarte puțin la această conversație. Mânia urca încet-încet în ea, încordându-i mușchii gâtului, ca și când niște degete de fier ar fi sugrumat-o. Dar asta nu avea nimic de-a face cu faptul că Jago avea de gând să se întâlnească cu Erica în următoarele zile, își zise ea vehement. Cum de o putea supăra atât de tare confirmarea unui lucru pe care îl știa deja? Nu, de fapt o enervase Paul Hollings care sugerase că Jago ar fi în stare să trădeze Landons dacă i se oferea un preț bun. Aceasta era problema principală și nu vreo infidelitate sexuală trecătoare.

I se uscă gura când își aminti că Erica îi spusese ceva asemănător. Jago voia să se răzbune, zisese ea. „Dar după ce va stoarce tot din compania asta, o

va lepăda ca pe un gunoi, iar tu, Ashley, vei zbura odată cu ea..." Aceste cuvinte i se învârteau înconținuu prin cap. Oare asta încercase să-i spună și Henry? Oare știau cu toții ceva ce ea era prea naivă ca să înțeleagă?

Dacă era adevărat – oh, Doamne, dacă era adevărat... Degetele ei se strânseseră în jurul ceștii fine de porțelan de parcă ar fi vrut s-o spargă.

Ceasul cochet de pe polița căminului anunță ora exactă, iar Paul Hollings se ridică în picioare, exprimându-și regretul că trebuie să plece.

– Sunt sigur că deja am depășit măsura, spuse el, refuzând oferta politicoasă a lui Ashley de a-l conduce acasă cu mașina. La revedere, adăugă el vesel. Sunt convins că ne vom reîntâlni foarte curând.

Jago îl conduse afară. Ashley rămase lângă cămin, bătând nervoasă cu degetele în polița căminului.

– Pot să strâng aici, doamnă? Doamna Bolton apăruse din nou ca o fantomă.

– Da, spuse Ashley cu bruschete, aruncându-i săgeți cu privirea.

Menajera evită să se uite la ea.

– Sper că a fost totul satisfăcător, doamnă. Dar, desigur, bucătarul preferă să fie anunțat cu mai mult timp înaintea venirii musafirilor.

– Am să mă străduiesc să țin minte asta. Ashley era conștientă de curiozitatea din ochii celeilalte femei și căută să-și controleze tonul.

– Atunci, dacă nu doriți altceva, eu am să vă urez noapte bună. Disparația doamnei Bolton se petrecu la fel de bizar ca și apariția ei.

Presupun că aceasta este una din trăsăturile care nu-mi plac deloc la ea, gândi Ashley. Felul în care se deplasa din loc în loc, așa încât n-o puteai auzi niciodată când apare. Ar fi fost cu siguranță un spion excelent.

Ashley auzi ușa de la intrare trântindu-se și apoi pașii grăbiți ai lui Jago pe coridor. Intră în salon și închise ușa după el, privind-o insinuant.

– Ei bine, acum spune-mi ce te-a chinuit în ultima oră, sau este un secret?

– Nu-mi place prietenul tău, zise ea tremurând.

Jago ridică din umeri.

– Nici nu ți-am cerut asta. Ochii lui se îngustară. Ce anume ți-a spus?

– Printre altele, a făcut niște amenințări nu tocmai voalate că ne va aduce în pragul falimentului, furându-ne toate contractele.

– Hm. Jago înaintă puțin spre ea, dezlegându-și cravata. Am impresia că acele „printre altele“ te supără mai mult.

– Chiar poate să-și pună în aplicare amenințările? întrebă ea, cerând parcă o asigurare, care însă căzu pe un teren arid. Jago făcu o grimasă.

– Este posibil. Doar știi cum au evoluat lucrurile la companie, sau cel puțin știi acum, după ce ți-am atras eu atenția, adăugă el sever.

– Concurează împotriva noastră, pentru oferta Craigmore.

– E normal, replică repede Jago. Sper că nu te-ai ofilit la fel ca acum, atunci când ți-a spus asta.

– Nu mă ofilesc, spuse Ashley printre dinți. Chiar nu te deranjează absolut deloc ceea ce-ți spun eu acum?

– Nu-mi spui nimic nou. Altceva nu ți-a mai zis? Nu pot să cred că doar ceea ce mi-ai spus mie a provocat o asemenea reacție puternică în tine.

Ashley își umezi buzele cu vârful limbii.

– A spus că... dacă Landons ar da faliment, tu m-ai părăsi. Avea dreptate?

Jago îi aruncă o privire ironică și batjocoritoare.

– Să te îneci împreună cu vaporul care se scufundă o fi deosebit de galant, draga mea, dar nu așa se fac afacerile. Asta răspunde la întrebarea ta?

– Chiar mult prea clar. Ashley se simți deodată îngrozitor de obosită. Deci asta este loialitatea ta față de memoria lui Silas despre care mi-ai vorbit atât!

– Eu sunt și realist în același timp. Ochii lui căprui se îndreptară spre chipul palid al lui Ashley. Oricum, cheia problemei este să salvezi vaporul. Pe asta trebuie să ne concentrăm. Sau poate nu ești de acord?

– Îmi cunoști sentimentele, spuse ea pe un ton tăios. Din care alt motiv crezi că m-am vândut pe mine, implicându-mă într-o asemenea mascaradă de căsătorie? Credeam că ți-am cumpărat loialitatea față de Landons, oferindu-ți postul de președinte al consiliului de administrație. Ea râse răgușit și aspru. Vezi, am uitat că dacă te-ai vândut o dată, te mai poți vinde și a doua oară.

– Ah, spuse el calm, după care urmă o scurtă tăcere. Paul a menționat cumva și un preț? Întrebă el destul de degajat.

– A sugerat numai că pentru amândoi condițiile oferite ar fi destul de generoase.

El zâmbi gânditor.

– El nu te cunoaște – nu-i așa, draga mea?

– Dar pe tine te cunoaște, spuse ea. El spune că „ai antecedente“. E de presupus că el cunoaște echivalentul tău în arginți din trecut.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

– Se poate, dar de atunci prețul meu a crescut considerabil. Ei bine, nu-mi pui acum întrebarea care te frământă cel mai mult?

– Dacă nu-ți pasă cu adevărat de ceea ce se întâmplă cu compania Landons, spuse ea încet, atunci de ce te-ai însurat cu mine?

– Ca să mă culc cu tine, mârâi el insolent. Nu te prefacă că nu știi. Ai fost la fel de conștientă de asta acum, ca și cu trei ani în urmă, când mă înnebuneai cu tactica ta de a mă ține la distanță. Atunci eram dispus să fiu răbdător, Ash, să-ți las timp să te obișnuiești cu propria ta sexualitate, dar am greșit. Nu te-ai apropiat de mine și nu mi-ai oferit nimic de bunăvoie. Dar o vei face, Ashley – dacă vrei ca eu să continui să lupt pentru Landons în locul tău. Pentru că știi foarte bine că singură n-ai să reușești. Dar eu nu sunt un cavaler din basme, draga mea. Sunt un mercenar. Dacă am să continui să câștig bătăliile tale, vreau să primesc plata corespunzătoare în natură.

– Dar ai spus că această căsătorie nu e decât un contract, spuse ea răgușită. Numele meu pe certificatul tău de căsătorie.

El ridică din umeri.

– Știu exact ce-am spus. Dar am mai spus ceva și despre faptul că scopul scuza mijloacele. Nu ți-a trecut prin cap că asta ar putea avea unele semnificații?

Ashley începu disperată:

– Jago, eu am avut încredere în tine...

El clătină din cap, zâmbind.

– Nu cred. Aseară când am venit în camera ta, nu prea ai fost surprinsă. Dacă n-am fi fost întrerupți, toate discuțiile de acum n-ar mai fi avut rost. Ei bine, în seara asta nu ne va mai întrerupe nimeni iar tu vei învăța ce înseamnă să fii femeie, femeia mea.

– Nu cred asta! răspunse ea disperată. Nu se poate să crezi cu adevărat ceea ce spui!

– Niciodată n-am fost mai convins.

În ciuda cuvintelor mari, ea înțelese că el spunea adevărul. Chipul lui frumos exprima o hotărâre rece care-o înspăimânta.

Ea zise repede:

– Dar Erica? Cum se va simți când va afla? Tu nu mă vrei cu adevărat. Alături de ea vei fi în viitor. Vrei să strici această relație cu ea?

Jago ridică din umeri.

– Dar ea nu este aici, draga mea. Eu n-am să-i spun, sigur. Ai s-o faci tu? Nu că ar avea vreo importanță, adăugă el cinic. Eu sunt convins că în felul ei, Erica are mai puține iluzii în legătură cu mine decât tine. Și dacă ai de gând să apelezi la decența mea, atunci las-o baltă pentru că nu am așa ceva.

Lui Ashley i se uscă ră buzele.

– Chiar nu am nici o alternativă?

– Absolut nici una, spuse Jago batjocoritor. Preferi să facem dragoste aici, pe podea, sau în pat?

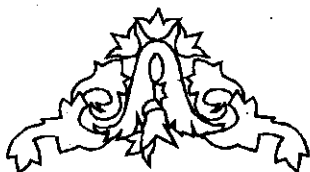
– Ești dezgustător, șopti ea privind-l fix.

– Spune-mi ceva ce nu știu deja, spuse el plictisit. Iar tu eviți să-mi răspunzi, în timp ce eu devin din ce în ce mai nerăbdător. Ei bine, deci preferi aici, sau...

– Sus, zise ea cu o voce abia audibilă.

– Foarte bine. Se îndreptă spre ușă și o deschise. Zâmbea, dar ochii lui căprui priveau neîndurători chipul palid și buzele ei tremurătoare. Atunci să urcăm, draga mea.

CAPITOLUL VII

Ea urcă scările înaintea lui, cu capul sus și mișcându-se cu foarte multă atenție ca să nu se împiedice. Asta, dintr-un oarecare motiv ridicol, i se părea important.

Când ajunseră la ușa ei ea ezită, dar Jago o luă de braț și o conduse spre camera lui.

Veiozele de lângă pat fuseseră aprinse dinainte, ca un fel de invitație, gândi ea cu amărăciune.

Jago spuse cu blândețe:

– În sfârșit, singuri.

– Te urăsc, izbucni ea, iar el aprobă încet din cap.

– Este posibil. Dumnezeuule, trebuie să fi avut un motiv destul de serios pentru care m-ai supus la o asemenea tortură cu trei ani în urmă. M-ai lăsat cu o dorință dureroasă în trup pe care acum, indiferent dacă vrei sau nu, ai să mi-o satisfaci. Poți să începi prin a-ți scoate rochia – încet.

Ashley își petrecu brațele în jurul propriului ei trup.

– Chiar te aștepti să mă umilesc?

– Cu Landons drept miză? interveni el calm.

Acesta este prețul pe care trebui să-l plătești, draga mea. Vei începe să mă satisfaci și vei începe acum. Asta dacă nu preferi să te dezbrac eu? adăugă el degajat.

– Nu. Vocea ei sună spart.

– Atunci nu mă mai lăsa să aștept, o avertiză el cu răceală, dar și ușor amuzat. O mulțime de femei își câștigă zilnic existența dezbrăcându-se în fața unor străini. Ele supraviețuiesc, deci vei supraviețui și tu. Sau poate că de fapt Landons nu înseamnă atât de mult pentru tine? Făcu o pauză. Să-i telefonez mâine lui Paul și să-i spun că am hotărât să recomandăm consiliului de administrație să accepte următoarea lui ofertă?

– Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse ea cu greu. Își trase fermoarul și își lăsă rochia să cadă în falduri pe podea. O împinse la o parte cu piciorul și-l înfruntă. Ești satisfăcut?

– Departe de asta, replică Jago sec, făcându-i un semn. Vino aici.

Ea încetă să se mai revolte. Se îndreptă spre el fără tragere de inimă.

– M-ai... umilit. Nu-ți ajunge? întrebă ea fără să-l privească în ochi.

– Acesta n-a fost nici măcar începutul, spuse el calm. Știu totul despre umilință, Ashley. Îți mai aduci aminte cum m-ai făcut să mă târăsc în genunchi în fața ta? Vocea lui începu să imite tonul pe care îl avusese chiar el cu trei ani în urmă. „Ashley dragă, dă-mi voie să te ating. N-am să-ți fac nici un rău, jur. N-am să fac nimic din ceea ce nu vrei tu.” Jago râse sălbatic. Dar n-a avut nici o importanță, nu-i așa, cătea crudă ce ești? Îți plăcea să mă auzi milogindu-mă, îți plăcea să răsucești cuțitul în rană. Acum e rândul

meu. Înainte de a termina cu tine, am să te fac să mă dorești exact la fel de cumplit de mult cum te-am dorit eu, soția mea încăpățânată.

Când el se întinse spre ea, Ashley închise ochii, ca să nu-l mai vadă, dar el ignoră respingerea ei tăcută, trecându-și degetele subțiri peste umeri și peste linia vulnerabilă a sânilor ei.

Ashley își înăbuși un suspin în momentul în care mâinile lui îi cuprinseseră sânii, dezmiardându-i cu insolentă sfârcurile. Ea fu cuprinsă de o plăcere atât de puternică încât deveni dureroasă și o sperie, demonstrându-i brusc că era capabilă de emoții și sentimente și chiar mai mult decât atât. Era o dovadă, realiză ea, că acele impulsuri sălbatice, senzuale care o alarmaseră dintotdeauna nu muriseră, așa cum crezuse ea, ci rămăseseră latente, așteptând dezmiardările lui Jago, ca o floare timpurie care așteaptă primăvara și lumina soarelui.

Îi vibra tot trupul, dar datorită plăcerii provocate de atingerea lui, ea fu nevoită să-și muște buza de jos ca să-și poată reține un geamăt de acceptare și dorință.

Mâinile lui pricepute alunecară pe corpul ei, continuându-și explorarea care părea să găsească toate punctele și zonele ei sensibile. Apoi ultima ei piesă de îmbrăcăminte căzu pe podea, lângă rochie. Degetele lui fine i se opriră pe șira spinării, împingând-o spre el, făcând-o brusc să-și dea seama că, spre rușinea ei, el era în continuare complet îmbrăcat. Hainele lui aspre îi zgâriară trupul absolut

gol. Totuși, această situație îi dădea o stare de excitație și rușine în același timp.

Mentalitate de sclavă! își spuse ea disprețuitoare. Își dădu capul pe spate și-l privi în ochi furioasă.

— Naiba să te ia! gemu ea, iar Jago râse, sărutând-o pe gât.

Apoi spuse răgușit:

— Îmi tai respirația, Ashley. Acum e rândul meu...

Trase cuverturile de pe pat, după care o ridică în brațe și o depuse pe salteaua moale, urmărindu-i cu ochii înfierbântați toate curbele, de la sânii rotunzi, cu sfârcurile roz, până la coapsele umbrite misterios.

În timp ce el își dezbrăca jacheta, Ashley se întoarse pe o parte și își acoperi ochii cu brațul, încercând să facă abstracție de el și de ceea ce se întâmpla cu ea.

Ar fi putut să se zbată — să-l facă s-o posede cu forța, dar un slab fior de oroare o făcu să renunțe la această idee. În plus, încă de când Jago o luase în brațe pentru prima oară, fusese conștientă de puterea teribilă a trupului lui și de stăpânirea pe care și-o impusese în prezența ei. Ca un leu în cușcă, gândise ea atunci — numai că, acum, leul era liber, iar ea nu-și putea permite să-i provoace mânia.

Trebuia să i se opună cu mintea și prin înfrânarea simțurilor ei tulburate care cereau să fie satisfăcute. Când în cele din urmă simți mișcarea ușoară a saltelei sub greutatea lui în momentul în care se întinse lângă ea, lui Ashley i se întunecă mintea, făcând-o să-și înfigă unghiile în propria carne.

El îi atinse umărul gol și degetele lui cercetătoare simțiră imediat încordarea mușchilor ei delicați. Ashley îl auzi oftând și spunând încet:

– Se pare că tu ai făcut o alegere diferită de a mea. Ai putea să-mi vii în întâmpinare sau să continui s-o faci pe virgina siluită. Dar te previn, Ashley, că te doresc cumplit și că te voi avea, indiferent de ce vei hotărî tu să faci.

Strânsoarea lui crescuse, făcând-o să se întoarcă spre el și să-i citească în ochi hotărârea definitivă, de neclintit. Îi luă mâinile în ale lui, descleștându-i degetele. Se încruntă când îi văzu semnele roșii pe piele. Trase adânc aer în piept, după care îi ridică mâinile și îi atinse zgârieturile cu buzele.

Apoi, spuse, cu voce joasă și răgușită:

– Oh, Doamne, draga mea, lasă. Nu te lupta cu mine. Să nu se întâmple așa.

– Și cum altfel ar putea fi? Ashley abia își putea recunoaște propria voce. Mi-ai trădat de prea multe ori încrederea, Jago. Nu prea te mai poți aștepta să-ți cad în brațe. Fă ce naiba vrei – eu nu te pot opri. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace.

El îi zâmbi și o privi adânc în ochi.

– Asta este ceea ce vrei? Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, Ashley. Am așteptat foarte mult timp și am de gând să savurez fiecare clipă din ceea ce va urma. Tu, desigur, vei face așa cum vrei.

El își înclină capul și își lipi ușor gura de a ei, dezmiardându-i cu limba buzele moi și lipsite de apărare. Mâinile lui erau tandre dar în același

timp foarte sigure în timp ce-i mângâiau pielea. Știa exact unde și cum s-o atingă, s-o stârnească, să-i trezească toate simțurile, reamintindu-i amar lui Ashley în ce condiții câștigase această experiență desăvârșită.

Asta îi întări lui Ashley rezistența, transformându-i pasivitatea în hotărâre. Îndurase să fie trădată de el și apoi să-l piardă. Acum avea să-i suporte trupul care-o poseda, străduindu-se într-un fel să-și stăpânească simțurile tulburate și carnea înfierbântată.

Dar era nedrept! Țipă ea în sinea ei la acel univers cald, nebunesc de plăceri care amenințau s-o cuprindă. Era nedrept faptul că era atât de vulnerabilă și în situația de a fi la discreția propriilor ei reacții. I-ar fi fost atât de ușor să-l urască dacă ar fi fost rău, sălbatic sau chiar brutal. Dar, bineînțeles, Jago nu era așa. Ceea ce spusese limpede, chiar el în cuvinte, îi demonstra acum prin fapte, gustându-i cu limba, buzele și mâinile fiecare părțică a trupului. Jago voia să obțină capitularea ei totală și nimic altceva nu avea să-l satisfacă.

Treptat și dureros, ea se retrase de lângă el printr-un tunel plin de sentimente întunecate, într-un loc rece și secret din ea însăși, un loc izolat și înghețat. Se forță să se gândească la Paul Hollings și amenințările lui, la listele de date și cifre pe care le studiasă în acea zi la birou — la orice altceva decât la bărbatul care se afla în pat cu ea.

Reuși destul de bine să obțină un fel de stare de amorteală până când, în sfârșit, trupul lui Jago îl

invadă pe al ei, trecând ultima barieră a intimității. Ashley se așteptase ca el s-o rănească și într-un fel pervers chiar dorise asta, pentru ca după aceea să-l poată culpabiliza, dar nu se întâmplă așa. Jago era mult prea deștept, răbdător și subtil.

Ashley simți doar o ușoară stare de disconfort atât de scurtă, încât abia reuși s-o conștientizeze. Auzi sunetul triumfător pe care el îl emise din gât, simți mâinile lui strecurându-se sub corpul ei, ridicând-o și lipind-o de el. O sărută și buzele lui le despărțiră pe ale ei cu pasiune și pricepere, presiunea limbii lui urmând-o pe cea din ce în ce mai intensă a coapselor.

Acum Jago nu mai era tandru. În cele din urmă își pierdu controlul, fiind mânat de o nevoie atât de întunecată și disperată încât Ashley nu putu decât să se lase purtată de furtuna dorinței lui, el arătând aproape fără apărare când gemu, și trupul lui tremură puternic în suprema clipă a dragostei.

Apoi, relaxat, el își lăsă întreaga greutate pe ea, strivind-o de pat. Acum el era cel vulnerabil, iar ea realizează că i-ar fi foarte ușor să-l dea la o parte. Dar Ashley nu voia asta. De fapt, toate instinctele ei o îndemnau să procedeze invers, adică să-l lipească de ea, să-l mângâie pe părul ud de transpirație și să-i atingă fața cu buzele. Dar această reacție a ei o sperie și atunci încercă să lupte împotriva ei, spunând cu răceală:

– Dacă ai terminat cu mine, aș vrea să mă duc la baie. Trebuie să mă spăl.

Îl simți încordându-se și se pregăti să-i suporte accesul de mânie, dar când Jago își înălță capul și o privi, în ochii lui nu se putea citi altceva decât lene și amuzament.

— Ca să te cureți de gustul și atingerea mea — ca să le scoți pe toate din tine? întrebă el batjocoritor. Mă întreb dacă poate fi atât de simplu. Oricum însă, îndoiala ta nu prea are rost, pentru că n-am terminat cu tine încă, draga mea. De fapt, sunt foarte departe de a termina. Vocea lui se transformă într-un mârâit. Dacă reprezentăția dată de tine era menită să mă facă să renunț, mă tem că asta nu s-a întâmplat. Noaptea abia a început iar eu trebuie să recuperez acum trei ani lungi de abținere. Îi cuprinse sânul în palmă, mângâindu-i sfârcul roz până când acesta se întări sub dezmierdarea lui. Apoi Jago adăugă foarte calm: Și asta am să fac chiar din clipa asta încolo... După aceea începu s-o sărute iar și iar...

*

* *

Ashley se trezi încet și fără chef, forțându-se să ridice pleoapele grele și să privească lumina crudă a zilei.

O clipă privi dezorientată în jur, uluită de încăperea necunoscută, după care amintirea nopții trecute îi reveni în minte, iar ea se ridică brusc, agitată și nervoasă.

Se părea că este singură în patul acoperit de așternutul foarte șifonat. Își mușcă buza de jos până

când simți gust de sânge în gură, când tot ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă începu s-o chinuiască. Printr-o lungă serie de demonstrații devastatoare, Jago îi arătase că are de gând să facă exact ceea ce spusese. Renunțase s-o mai cucerească și o folosisse ca pe un instrument proiectat anume pentru plăcerea lui personală. Se distrase cu ea în toate felurile posibile și fără nici o restricție, își aminti Ashley înroșindu-se toată.

Când, în sfârșit, Jago adormise cu un braț peste ea, Ashley rămase trează și zguduită de frustrare fizică în toate fibrele trupului ei.

Învingătorul și învinsul, gândise ea amărâtă încercând să-și înăbușe resentimentele și furia, în timp ce, de fapt, îi venea să izbucnească în plâns. Dar reușise să se abțină. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost ca el să se trezească și s-o găsească plângând.

În felul ei, Ashley câștigase. Prin nici un fel de vorbă sau gest nu trădase faptul că o impresionase ceea ce-i făcuse el și se chinuise să uite de nevoia trupului ei de a fi satisfăcut. Acum însă se simțea înfrântă.

Știa exact la ce se putea aștepta în continuare de la soțul ei. Întrebarea care se punea însă era dacă ea va putea îndura asta.

Trase la o parte cuverturile și se ridică în picioare, privind spre ceasul care îi arăta că era deja mijlocul dimineții. Își culese de pe jos hainele, după care

deschise cu prudență ușa, asigurându-se că nu este nimeni pe culoar. Apoi fugi iepurește până la cămăruța ei izolată.

Așteptând să se umple cada cu apă, se privi în oglinda cea mare. Scăpase aproximativ nevătămată. Simțea câteva zone dureroase iar pe sâni și coapse avea niște pete roșii în locurile unde o zgâriase barba lui aspră. Dar în afara acestor lucruri, arăta cam la fel, dacă nu se uita prea atent, își spuse Ashley.

Se îmbăie repede, ciulindu-și urechile la orice zgomot care ar fi putut indica întoarcerea lui Jago. Apoi se îmbracă într-o pereche de blugi albi și cu un tricou roșu, din bumbac. Își mască buzele umflate și trădătoare cu ruj, dar cu cearcănele de sub ochi nu putu face mare lucru. Dar probabil că pe Jago îl va stimula faptul că ea va coborî la micul dejun ca și când ar fi luat parte la un maraton sexual, gândi ea cu amărăciune.

Își perie părul îndelung, până când deveni strălucitor, după care coborî scările.

Părea să nu fie nimeni prin preajmă, cu toate că de undeva de la o oarecare distanță se auzea hurelul unui aspirator. Ashley ezită o clipă când ajunse pe ultima treaptă, întrebându-se unde se afla Jago. Probabil că ea dormea foarte profund când se trezise el, pentru că nu-l auzise plecând. Iar dacă voia să fie cinstită cu sine, gândi ea înroșindu-se, trebuia să recunoscă faptul că nu se așteptase să se trezească singură. În noaptea care trecuse, el îi trezise de mai

multe ori simțurile cu buzele lui calde și senzuale. Oare de ce nu-i arătase că sosise dimineța în același fel?

– Bună dimineța, doamnă. Doriți să luați micul dejun?

Ashley se întoarse uluită și constată că doamna Bolton se materializase din nou din neant și că se afla acum foarte aproape de ea, privind-o cu ochii ei mici și răi într-un mod foarte neplăcut.

– Aș dori doar niște cafea, spuse Ashley, străduindu-se să se stăpânească. Și ai putea, te rog, să-i spui domnului Marrick că aș vrea să vorbesc cu el?

Femeia își permise să zâmbească acru.

– Mă tem că domnul Marrick a plecat deja, doamnă. A plecat imediat după micul dejun. Nu v-a spus asta?

Ashley amuți pentru câteva secunde.

– Oh, da, spuse ea încet, după o scurtă pauză. Uitasem... ezită ea din nou. Sper că n-a uitat să ia cu el cerceii aceia.

– Oh, nu, doamnă, n-a uitat. Tonul femeii era aparent respectuos, dar cuprindea și o undă de malițiozitate care lui Ashley i se păru cumva mai enervantă decât o eventuală insolentă deschisă. I-am căutat eu aseară, din moment ce acest lucru părea atât de important și urgent. Doriți să vă aduc cafeaua în salon?

– Mulțumesc, da, reuși Ashley să mai îngâne în timp ce se întorcea cu spatele spre menajeră. Fără să

știe cum, se trezi în salon, mergând pe covorul gros spre ferestrele mari, pe care le deschise și trase adânc în piept aerul curat și răcoros, de primăvară. Era o dimineată mohorâtă. Stătea să plouă iar umezeala din aer i se așează pe obraji ca niște lacrimi.

Niciodată nu crezuse că poate suferi atât, realizează ea amețită. Își promisese să nu mai plângă niciodată pentru Jago. Acum, deodată, o nouă eră de chinuri se deschidea înaintea ei.

– Oh, nu! gemu ea încet, sfâșiată de durere. Cum de era posibil să se întâmple așa ceva? Cum putea Jago, trădătorul, oportunistul, să aibă încă atâta putere de a o răni în felul acesta?

Și atunci înțelese durerosul adevăr, care îi pătrunse în inimă, în suflet și în minte.

– Pentru că îl iubesc. Dumnezeu să mă ajute. Încă îl mai iubesc.

Rămase multă vreme așa, aproape o eternitate, privind grădina liniștită, cu ochi care nu vedeau nimic.

Se întreabă cum de putuse să fie atât de proastă ca să nu înțeleagă conflictul din ea și se gândi că era o ironie faptul că această revelație venise tocmai într-un asemenea moment, când nu avea nimic de sperat de la o eventuală relație cu el. În noaptea care tocmai se sfârșise el îi posedase trupul, revendicându-și și ultima particică din întreaga companie Landons, iar asta era exact ceea ce urmărise. Cinica lui absență din această dimineată sprijinea perfect această idee, gândi Ashley cu amărăciune.

Mândria îi spunea că ar trebui să fie mulțumită că rezistase în fața senzualității lui magice, fără să dea nimic în schimb și făcându-l să ia ceea ce voia cu forța. Pentru că dacă ar fi capitulat, dacă ar fi dat curs propriei ei dorințe fizice, nimic nu s-ar fi schimbat. Oricum, tot singură s-ar fi trezit în această dimineață.

Nici măcar nu putea fi geloasă pe Erica, pentru că știa că Jago nu-i va aparține cu adevărat nici ei, indiferent cât de plină de pasiune ar fi fost relația lor. El avea prioritățile lui și orice femeia din viața lui era nevoită să se obișnuiască cu ideea că nu va putea ocupa decât un loc inferior pe lista preocupărilor lui. Și chiar și Erica trebuia să se supună acestei reguli.

Ashley era recunoscătoare măcar pentru faptul că Jago nu știa și nu va putea afla niciodată cât de rănită și vulnerabilă era ea acum. Iubirea pentru el era durerea și suferința ei și trebuia să rămână secretul ei.

Înfiorându-se se întoarse spre salon în timp ce doamna Bolton apărea cu tava cu cafea.

– Văd că iar n-a fost aprins focul, spuse Ashley.

– Doamnă, indicațiile doamnei Marrick sunt...

– Eu sunt doamna Marrick. Vocea lui Ashley era rece și ascuțită. Și atâta timp cât ține vremea aceasta rece, vreau ca focul să fie făcut în fiecare dimineață. Este clar?

– Foarte clar. Doamna Bolton inspiră adânc, umflându-și pieptul. Dar eu sunt obișnuită să primesc ordine de la doamna Erica. Și trebuie să subliniez,

doamnă, că dânsa nu va fi deloc încântată să constate că instrucțiunile ei au fost încălcate.

– Nici eu nu sunt încântată, spuse Ashley încet. Cred însă, doamnă Bolton, că dumneata și cu mine vom trebui să ajungem la o înțelegere, pentru că altfel drumurile noastre s-ar despărți.

Gâtul și fața doamnei Bolton se umplură de pete roșii.

– Nu aveți nici un drept...

– Eu cred că am. Ashley își turnă niște cafea. O lună preaviz este suficient?

– Puteți să spuneți ce doriți! Femeia nu mai încerca să-și ascundă disprețul. Dar asta nu va schimba nimic, după cum veți vedea. Vom vedea noi, care va fi aceea care va pleca!

Ușa salonului se trânti cu zgomot în urma ei.

Of! gândi Ashley, așezându-se pe un scaun. Confruntarea parcă izbucnise din nimic, dar oricum, fusese inevitabilă. Își aminti de prima ei vizită la conac, pe vremea când era logodnica lui Jago și de cât de naivă și copilăroasă o făcuse doamna Bolton să se simtă. Dar s-a terminat, își spuse ea furioasă. Doamnei Bolton îi plăcea să-i terorizeze pe cei pe care îi simțea mai slabi, dar acum Ashley nu mai era copilul de altădată. Avusese Jago grijă de asta.

Și oricum, pentru o vreme, conacul avea să fie căminul ei.

Ashley aruncă o privire în jurul ei. Lucrurile din conac erau elegante, dar în orice caz nu prea creau o atmosferă caldă, de cămin. Salonul era mobilat ca

în reclamele celor mai scumpe magazine, dar nu era deloc confortabil. Își aminti că singurul loc cu adevărat plăcut din tot conacul fusese biroul lui Giles Marrick, încăpere pe care acesta o folosisese în exclusivitate și pe care acum o moștenise Jago. Poate că și ea își va alege o cameră, pe care s-o facă să devină a ei.

Pentru că era limpede că marele conac era lipsit de căldură, Ashley presupuse că asta se întâmpla în general cu asemenea case din care lipseau copiii și animalele de casă și viața înfloritoare de familie pentru care fuseseră proiectate inițial.

I se puse un nod în gât. Ei bine, nu putea face nimic ca să schimbe această situație, dar își putea amenaja o cameră a ei. Și știa și unde.

În partea din spate a casei se afla o încăpere mică și destul de izolată. Probabil acestea erau chiar motivele pentru care camera scăpase de schimbările pe care Erica le instituisese în întregul conac.

Mobila era greoaie și demodată și trebuia probabil dusă undeva în pod, decise Ashley foarte critică. Putea foarte bine s-o înlocuiască cu piesele favorite din apartamentul ei. Va păstra farmecul fin al tapetului de mătase, dar va înlocui draperiile cu unele mai ușoare. Și va începe chiar în clipa aceea, hotărî Ashley.

Trase adânc aer în piept, o chemă pe doamna Bolton și-i spuse foarte calmă că dorea să fie golită camera aleasă. Se așteptase la proteste din partea

menajerei, dar aceasta se conformă, mușcându-și buzele.

Crede probabil că această cameră retrasă este locul cel mai bun pentru mine, gândi Ashley ușor amuzată.

Apoi plecă în oraș. Agentul care se ocupa cu vânzarea apartamentului nu fu deloc încântat să afle că Ashley hotărâse să nu vândă mobila. Deși fără prea multă tragere de inimă, el recunoscuse totuși că încă nu găsisese cumpărător pentru ea.

Omul se enervă de-a binelea și pe bună dreptate când Ashley îi spuse că de fapt nu mai dorea să vândă apartamentul și că intenționa chiar să-l lase semimobilat. Se părea că avea deja doi clienți pentru apartament.

Ashley ridică din umeri.

— Întrebați-i dacă nu doresc să-l închirieze pe un termen scurt.

— Nu vor dori, spuse omul nenorocit. Aș putea ști și eu de ce v-ați răzgândit? Domnul Marrick era foarte sigur că vreți să vindeți.

Ea îl privi insinuant și zâmbi cu nonșalanță.

— Am discutat cu el și am hotărât împreună că ar fi foarte comod să avem o reședință în plus, în apropierea birourilor companiei.

Se simți ciudat când intră din nou în apartament. Nu trecuseră decât câteva zile de când îl părăsise, dar ei i se părea că fusese o veșnicie. Era o proprietate frumoasă, gândi Ashley plimbându-se prin încăperi. Se simțea totuși ca o străină în propria ei casă, iar asta nu-i plăcu deloc.

– Hei! spuse ea tare, privind în jurul ei. N-am lipsit chiar atât de mult. Și o să am nevoie să mă întorc aici, așa că nu mă respinge.

Se decise asupra mobilei pe care avea s-o ia la conac și-i aplică niște etichete. Agentul imobiliar îi dăduse numărul de telefon al unei firme de transporturi mici. Tocmai forma acest număr când auzi soneria de la intrare.

Descuie, gândindu-se că era probabil vreun alt client insistent.

– Martin! Nimic n-ar fi putut s-o uluiască mai mult.

Chiar și el părea destul de șocat.

– Cineva mi-a spus că apartamentul este de vânzare și că... Ashley, nu poate fi adevărat! Doar nu te-ai... măritat?

Fără un cuvânt, ea îi arătă mâna stângă.

– Doamne-Dumnezeule! Martin se rezemă de tocul ușii. N-ai pierdut vremea, nu-i așa? Vreau să spun că, atunci când am plecat m-am gândit – am intenționat... Făcu o scurtă pauză. Trebuia să fi știut.

Lui Ashley îi părea rău de el. Dar nu avea cum să-i spună că, în ciuda bunelor lui intenții, relația lor nu avea sorti de izbândă. Pentru că, în adâncul sufletului ei, îl așteptase întotdeauna pe Jago să se întoarcă. Nu-i putea răni mândria lui Martin spunându-i așa ceva.

– Vrei să bei ceva? Încă a mai rămas câte ceva pe aici. Nu-ți pot oferi cafea pentru că a fost tăiat deja curentul.

– Mi-ar prinde bine, murmură el.

Ashley îl lăasă singur și își făcu de lucru, căutând sticla de whisky care mai rămăsese și două pahare. Îi turnă lui Martin niște whisky iar ea se servi cu suc de lămâie.

Își construi un ton cât mai degajat și apoi îl întrebă:

– Ce face fetița ta? Mai bine?

– Da – oh, da. Copiii trec foarte repede peste momentele de boală. Iar soția... Susan a avut întotdeauna tendința să exagereze. Vocea lui părea puțin visătoare. Lui Martin îi era dor de căsnicie, gândi Ashley tristă. Îi era dor să fie puternic și atent cu familia lui. Numai că nu acestea erau calitățile pe care le căutase ea. Fără ca măcar s-o conștientizeze, ei îi plăcuse să trăiască periculos, realizează ea amărâtă.

Martin spuse:

– Sigur, mi-am pus unele întrebări când te-am văzut la Club dansând cu Marrick. Dar păreai atât de convinsă când mi-ai spus că totul între voi s-a terminat. Credeam că pot avea încredere în tine.

Tonul lui o irită pe Ashley.

– Nu mi-am dat seama că ajunseserăm la un asemenea grad de apropiere. Îmi pare rău.

Martin începu să se foiască, foarte agitat.

– Circulă tot felul de zvonuri. Presupun că știi asta. Ea ridică din umeri și sorbi puțin suc.

– Era inevitabil în condițiile date, zise Ashley.

– Și care sunt aceste condiții? Nota injurioasă din vocea lui deveni mai pronunțată. Cred că am dreptul să întreb.

— Iar eu am dreptul să nu răspund, zise ea încet. Martin, nu insista.

Urmă o lungă tăcere, după care el oftă.

— Îmi pare rău. Dar puteai să-mi spui care este situația, în loc să mă lași să mă întorc aici crezând că totul este bine și frumos între noi și că o vom lua de la capăt de unde am rămas...

— Nu m-am gândit, recunosc eu. Hai să spunem că... Jago m-a luat prin surprindere și să lăsăm lucrurile așa, bine?

— Poate că asta ar fi trebuit să fac și eu, spuse el amărât. Își termină whisky-ul și se ridică în picioare. Ei bine, fără resentimente, Ashley. Îmi permiți să te sărut de adio?

Cel mai scurt răspuns la asta era „Nu“, dar Ashley nu voia să continue să-i rănească sentimentele, așa că atunci când el o luă în brațe și o lipi de el, ea se supuse și îi întinse buzele strânse. Numai că Martin nu vedea lucrurile la fel ca ea. Gura lui o cuprinse pe a ei cu lăcomie, mușcând-o și strivind-o, în timp ce cu limba încerca să pătrundă printre buzele ei. Ea îl împinse la o parte cu suficientă forță ca să-i dea de înțeles că scăpase de timiditate și delicatețe. Dar el nu se grăbi să renunțe, observă ea speriată și enervată. Martin se străduia acum să-i demonstreze cu forță că relația lor ar fi putut să meargă. Iar ea nu reușea să simtă altceva decât remușcare.

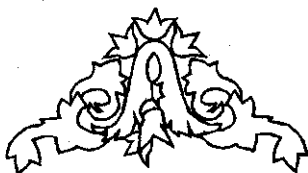
Când mâinile lui îi atinseră sânii, Ashley încrămeni. Situația începea să-i scape de sub control

și ea realizează că va fi nevoită să-l lovească abil cu genunchiul ca să-l aducă la realitate.

Și tocmai când încerca să-și adune toate puterile ca să facă asta, Ashley auzi o voce glacială care venea de undeva dinspre ușa de la intrare.

– Se pare că am nimerit într-un moment prost.
Era Jago.

CAPITOLUL VIII

Martin îi dădu drumul atât de brusc, încât Ashley aproape că își pierdu echilibrul. Chipul lui exprima atâta uluială și încurcătură încât părea aproape comic. Era clar că tocmai își amintise că aceea pe care fusese prins sărutând-o era soția unui client foarte important. Ashley era gata să izbucnească într-un râs isteric, numai că lucrurile nu erau deloc amuzante.

Bietul Martin spuse bâlbâindu-se:

– Ar... ar trebui să explic...

Expresia sardonică de pe fața lui Jago o irită pe Ashley. Ce drept avea el să-l pună pe Martin într-o asemenea situație? se întrebă ea furioasă. Sau poate credea că există niște legi anume pentru el și altele pentru tot restul lumii?

– Nu-i nevoie, Martin, spuse ea scurt. La revedere și mult noroc.

– Da, mult noroc, spuse Jago amabil când Martin se strecură pe lângă el. Presupun că știi și singur drumul ca să părăsești apartamentul.

Soțul și soția așteptară în tăcere ca ușa de la intrare să se închidă în urma lui Martin, după care Jago spuse:

– Îmi imaginez că ar trebui să-mi cer scuze pentru că v-am întrerupt. Dar n-o voi face. Ochii lui căprui

erau foarte severi. Mă întrebam eu ce naiba se întâmplă când mi-a telefonat Jack Macauley ca să-mi spună că nu mai vrei să vinzi apartamentul. Nu mi-am imaginat că plănuiești să te întorci în cuibul dragostei.

– Nici nu este așa, spuse Ashley repede. Martin... își lua doar la revedere.

– Serios? Vocea lui era provocatoare și insolentă. Mie mi se părea că mai degrabă spune salut.

Ea se înroși puternic.

– Nu fi sarcastic! se răsti ea.

Jago dădu din umeri.

– Noaptea trecută nu te-a avertizat la ce să te aștepti?

Ashley nu știa ce să răspundă la asta, așa că luă paharele și le duse în bucătărie, unde le așează sub jetul de apă rece.

Jago o urmă. Ea era conștientă de faptul că el o privește.

– De unde-ai știut că sunt aici? întrebă ea supărată.

– Ți-am văzut mașina afară, spuse el. Nu prea știi să te ascunzi, nu-i așa, Ash? Dacă nu vrei să fii prinsă atunci ar trebui să parchezi la câteva străzi distanță și să vii aici pe jos.

– Ți mulțumesc pentru acest sfat de expert. Am să încerc să-l țin minte data viitoare. Ea încercă să egaleze tonul lui batjocoritor.

– Deci de ce te-ai hotărât să închiriezi în loc să vinzi apartamentul? Și de ce grădinarii mei se învârtesc prin conac cărând mobila dintr-o parte în alta?

Fu rândul lui Ashley să ridice din umeri.

– Am decis să folosesc eu încăperea aceea din spate. Se pare că nimeni n-are nevoie de ea, iar eu îmi doresc puțină liniște și să fiu înconjurată de lucrurile mele. Sper că n-ai nici o obiecție.

– În timpul zilei poți să faci ce vrei, spuse Jago. Dar cu nopțile este cu totul altceva și deci am dat și eu anumite dispoziții, în legătură cu asta. Hainele tale au fost mutate în camera mea.

– Oh! Ashley se înroși din nou. Era absolut necesar?

– Da, zise el. Sau credeai că totul s-a terminat noaptea trecută?

– Am încercat să nu mă gândesc deloc la asta.

El râse scurt.

– Te cred. Totuși, de ce te cramponezi de apartamentul ăsta?

– Ca să am unde să mă duc, atunci când te vei plictisi să te joci de-a stăpânul absolut și te vei hotărî să-mi dai drumul.

– Asta crezi că am de gând să fac? întrebă el amuzat.

– Dumnezeu știe, răspunse ea scurt. Dar eu nu vreau să pierd apartamentul. Dacă Macauley nu-mi poate găsi un chiriaș, atunci casa poate să rămână goală. Îmi imaginez că oricum voi mai primi un oarecare salariu de la compania Landons, așa că îl voi putea păstra.

– Desigur. Atâta timp cât nu-ți faci un obicei din a distra alți bărbați.

Ashley îl înfruntă furioasă:

– Ipocritule! Crezi că nu știu unde ai fost în dimineața asta?

– Cred că știi. N-am făcut nici un secret din asta.

– Cu alte cuvinte, avem o căsnicie modernă, deschisă. Te rog să nu uiți însă că asta e valabil pentru amândoi.

– N-am să uit, spuse Jago după o scurtă pauză. Cu toate că atitudinea ta din noaptea trecută nu mi-a sugerat deloc faptul că ai de gând să te arunci în vâltoarea orgiilor sexuale.

Ashley spuse foarte hotărâtă:

– Numai pentru că tu nu mă exciți...

– Înțeleg, spuse Jago. Deci accepti sărutările oricui, numai pe ale mele nu. Așa este?

– Poate, răspunse ea, fără să-l privească. Acum aș vrea să telefonez firmei de transport pentru mobilă.

– Mai târziu, spuse Jago foarte blând. S-ar putea să ia și patul iar eu mai am puțină nevoie de el.

În timp ce Jago se îndrepta spre ea, Ashley îi citi în ochi intențiile și atunci se alarmă cu adevărat. Ar fi vrut să se retragă din calea lui, dar era cu spatele la chiuveță și nu mai avea unde să fugă.

– Ești ridicol... spuse ea tremurând.

– Probabil, zise el. Dar ce naiba! În definitiv, tocmai ți-am stricat mica întâlnire de amor cu Witham, așa că acum nu pot decât să încerc să mă revanșez.

– Nu plănuisem să mă întâlnesc cu el, protestă ea. Fusese plecat din oraș și a venit să mă vadă pentru că tocmai auzise ultimele vești...

– Sunt convins că așa e. O lipi de el studiindu-i cu ochi aspri și batjocoritori chipul rugător. Și atunci am apărut eu și am stricat tot. Clătină din cap. Cu trecutul meu în spate, nu pot să-ți interzic să ai o viață a ta, Ashley. Și nici n-am să te opresc să folosești acest loc. Dar indiferent pe cine ai să aduci aici, vei fi nevoită să-ți amintești că eu am fost primul care te-a avut în apartamentul ăsta.

– Ești dezgustător! Apropierea lui o afecta profund. Tremura toată pe dinăuntru, începând să ardă...

– Sunt sigur că așa gândești. Jago o luă în brațe și o duse înapoi în camera de zi, unde o depuse pe blana de oaie din fața șemineului stins. Ea se luptă să se ridice într-un cot.

– Ce faci?

– Nu se poate să ai memoria atât de scurtă, glumi el, scoțându-și pulovărul subțire de lână. Ceea ce am făcut și noaptea trecută, poate cu unele variații pe aceeași temă. Se sprijini într-un genunchi lângă ea, mângâindu-i coapsele îmbrăcate în blugi într-un fel teribil de intim. Ea icni și încercă să scape, dar el fu mai rapid, încălecându-i trupul zbuciumat dintr-o singură mișcare ușoară.

– În sfârșit, puțină animație, comentă el. Azi-noapte am crezut că sunt în pat cu o statuie de marmură.

– Dă-mi drumul! se răsti ea. Pleacă de aici, naiba să te ia!

– N-ai nici o șansă. Îi prinse amândouă mâinile, răpindu-i astfel orice posibilitate de apărare. Apoi își strecură mâna sub tricoul ei roșu, ridicându-l.

Degetele lui găsiră imediat închizătoarea sutienului între sâni și apoi o desfăcură, dezgolindu-i pielea. Se aplecă, iar ea simți gura caldă și senzuală și limba care îi dezmierda sfârcul întărit. Buzele lui îi atinseră și celălalt sân, și apoi stomacul, până la locul unde începeau blugii.

Jago înălță capul. Ochii lui plini de dorință sălbatică o puseră în imposibilitatea de a privi într-o parte.

– Ai un gust dumnezeiesc, spuse el răgușit.

Îi eliberă mâinile ca să-i poată scoate complet tricoul, iar ea nu mai făcu nici un efort să i se împotrivească. Simțea furnicături de plăcere provocate de gura lui pe toată pielea.

În noaptea care trecuse își refuzase plăcerea pe care i-o oferise Jago, teama de necunoscut întărindu-i rezistența. Dar acum nu se mai putea ascunde în spatele ignoranței sexuale. Toate simțurile ei îi aminteau cu insistență cum fusese atunci când Jago pătrunsese în trupul ei.

El o sărută pe gură, despărțindu-i grăbit buzele și, suspinând ușor, ea îi răspunse, la început timid și mai apoi din ce în ce mai puternic, pe măsură ce sărutul lui devenea mai insistent.

Își încolăci brațele după gâtul lui, trăgându-l spre ea, savurând presiunea trupului lui tare peste sâni ei.

Jago își dezlipi buzele de ale ei și începu s-o sărute pe față urmărindu-i baza părului, pomeții, ochii închiși. Ashley simți că se trezește la viață sub

dezmierdările lui ușoare și atât de senzuale; capul i se învârtea. Când gura lui o acoperi din nou pe a ei, ca o vrajă, ea nu se mai retrase, ci răspunse înflăcărată sărutării lui.

El se ridică de pe ea, iar Ashley simți cum mâna lui îi atinge blugii, după care auzi zgomotul scurt, produs de fermoarul pe care el i-l trase în jos. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui în timp ce el îi elibera coapsele suple din materialul de blugi. Trupul îi ardea, topindu-se sub degetele lui care-i cuprinseseră cu abilitate feminitatea, înainte de a îndepărta și ultima barieră de mătase fină care îi mai despărțea.

Ashley se înfiorase toată, așteptând nerăbdătoare dezmierdările lui, dar se trezi complet nepregătită să-i simtă căldura gurii explorându-i partea cea mai intimă și sensibilă a trupului.

– Nu! icni Ashley panicată.

– Șșșt, spuse el blând. Totul e bine.

Mâinile lui îi mângâiau corpul tremurător, liniștind-o ca și când ea ar fi fost un animal mic și speriat care trebuia mai întâi îmblânzit. Când simți că încordarea o părăsește, Jago șopti:

– Ne așteaptă o călătorie în țara plăcerii, Ashley. De data asta nu vreau să călătoresc singur.

Buzele lui îi atinseră sâni, mișcându-se senzual dinspre sfârcurile întărite, spre curba fină a abdomenului ei. Gura lui o excita, îi anihila inhibițiile care îi mai rămăseseră, așa încât atunci când el își reluă acțiunea începută mai devreme, ea nu mai avu puterea să se opună. Își lăsă capul pe spate suspinând

și lăsându-se pradă valurilor de senzații fizice care străbăteau corpul.

Valurile deveniră adevărate avalanșe; furtuni de plăcere o purtau cu siguranță spre un apogeu de dorință pe care nici nu-l visase vreodată.

Simțea în ea niște pulsații adânci și sălbatice. Nimic altceva nu mai exista și nici nu existase vreodată. Pulsațiile deveniră mai puternice, prinzând-o într-o vârtoare care o consumă toată.

Jago spuse:

– Acum. Apoi pătrunse în ea.

Înlănțuită cu el în ritmul nebun al dorinței crude, simți un nou val de senzații care semănau cu niște convulsii. Se auzi icnind, cu respirația tăiată, cuprinsă de extaz. Apoi simți cum imensa descărcare din final pornește din el.

Ashley se întoarse încet la realitate. Era conștientă de greutatea lui care-o strivea și de aerul rece din apartament, care pe pielea ei transpirată părea și mai rece. Jago se mișcă brusc, ridicându-se de pe ea și dându-și pe spate părul ud.

Ea rămase culcată, privindu-l printre gene. Ar fi vrut să-i spună cât de mult îl iubește, dar timiditatea o paraliza, împiedicând-o să vorbească. În definitiv, acum el știa totul despre ea. Ea nu mai păstra nici un secret, și nici nu-și mai dorea asta. Dar umbrele trecutului, temeri și reticențe erau încă acolo, iar ea avea nevoie de o încurajare, de o asigurare, de un semn din partea lui.

Dar expresia lui aspră și sălbatică n-o ajută deloc. Oare îl șocase ea? Oare forța dorinței și reacțiilor ei îi confirmase lui Jago că, într-un fel, ea era anormală?

Ashley înghiți în sec, încercând să-și relaxeze mușchii încordați. Trebuia să vorbească, să întrebe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Jago își întoarse încet capul și îi privi trupul gol cu ochii lipsiți de expresie.

– Deci cam ăsta a fost rolul de Miss Frigiditate! Jago făcu o grimasă și se aplecă să-și ia hainele. Cine te-ai gândit că sunt? Witham sau unul din viitorii tăi amanți pe care intenționezi să-i primești aici?

Disprețul din vocea lui i se înfipse ca un pumnal în inimă. Cu mâinile tremurătoare, Ashley se întinse după propria ei îmbrăcămintă împrăștiată pe jos, lăsându-și părul să-i acopere fața roșie, rușinată.

– Un amant de vis, spuse ea.

Acesta era adevărul. Jago îi împlinise cel mai frumos vis de dragoste pe care-l avusese ea vreodată. Era tragedia ei că el era singurul bărbat pe care-l dorise sau îl va dori vreodată și trebuia să-și poarte crucea.

– Felicitările mele, spuse el batjocoritor. Nu știam că ai o imaginație atât de bogată.

Jago se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră și privi afară, cu spatele la ea, în timp ce Ashley se îmbrăca rapid. Apoi spuse cu bruscete în glas:

– Vrei să te duc cu mașina înapoi la conac?

– Nu, am să folosesc mașina mea. Făcu o pauză. Mai am de rezolvat câte ceva în oraș.

Nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat. Cu atât de puțin timp în urmă fuseseră uniți într-o îmbrățișare atât de pasionată încât depășea orice fantezie pe care o avusese vreodată Ashley. Acum însă se terminase, iar ei se întorseseră în lumea reală, mai dezbinați decât fuseseră vreodată și vorbind banalități.

Jago ridică din umeri.

– Cum vrei, spuse el scurt. Ne vedem acasă, mai târziu.

Ușa se închise în urma lui, izolând-o în camera goală și amintindu-i de toate aceste camere goale în care avea să fie silită să se reîntoarcă într-o zi – atunci când căsnicia lor se va termina.

*

* *

Pierdu mult timp prin oraș, amânând în mod deliberat momentul când trebuia să se întoarcă la conac și la toate problemele care-o așteptau acolo. Ashley încercă să-și umple mintea cu planurile pentru camera ei, alegând cu grijă dintre nenumăratele mostre de carpete și draperii, dar nu reuși să-și alunge gândul la Jago sau la amintirea pasiunii copleșitoare pe care o împărtășiseră. Ea îi dăruise tot, iar acum trebuia să privească în față realitatea crudă care arăta cât de puțin fusese apreciat darul ei. În definitiv, își spuse ea tristă, Jago era un amant desăvârșit, viril și

excitant. Pentru el, capitularea ei fusese ceva banal și care considera că i se cuvine. Dar asta nu schimba cu nimic relația dintre ei.

În cele din urmă ea alege niște draperii roz și niște cuverturi asortate, după care se întoarce la conac.

Se îndreaptă cu cumpărăturile direct spre camera ei. Fără mobila veche, încăperea părea mult mai mare și mai frumoasă, decise ea hotărâtă.

Își luă un scaun din sufragerie și se urcă pe el ca să dea jos draperiile vechi. Era destul de greu și greutatea materialului îi provocă dureri în brațe. Totuși, Ashley perseveră. După ce termină, îi fu mult mai ușor să transfere inelele la draperia cea nouă. Apoi adună materialul și se cocoță din nou pe scaun. Dar prinderea inelelor de galerie fu mult mai dificilă decât se așteptase. Scaunul începu să se clatine sub ea.

Ashley strânse din dinți, ridicându-se în vârful picioarelor ca să agățe ultimul inel. Scaunul se mișcă periculos de tare și atunci ea scoase un țipăt speriat, prinzând cu mâinile galeria ca să-și recapete echilibrul.

De undeva din spatele ei, Jago spuse pe un ton glacial:

– Ce naiba faci aici?

Mâinile lui îi cuprinseseră talia, o ridicară de pe scaun și o depuseră pe podea.

– Montez draperiile. Revoltată, Ashley se eliberă din strânsoarea lui. Se înroși toată.

– Credeam că încerci să te spânzuri, spuse el caustic. Dar trebuie să te avertizez că asemenea acrobații

nu duc la gâturi frânte ci numai la glezne scrântite. De ce n-ai chemat-o pe doamna Bolton să te ajute?

– Pentru că nu pot s-o sufăr. De fapt...

– Da?

Ea își înălță capul cu îndrăzneală.

– De fapt, repetă ea, i-am dat o lună preaviz.

– Serios? Jago se încruntă. Nu crezi că mai întâi trebuia să discuți cu mine despre asta?

– Nu erai aici, spuse ea rece.

– Atunci trebuia să aștepti să mă întorc, spuse el sever.

– Nu înțeleg de ce, protestă Ashley. Mai există și alte menajere pe lume. Doamna Bolton nu este indispensabilă.

– Erica consideră că este, spuse el încet. Așa că mă tem că doamna Bolton trebuie repusă în drepturi.

– Nu se poate să vorbești serios, spuse Ashley după o scurtă pauză.

– Niciodată n-am fost mai serios. N-aș putea spune că doamna Bolton este parfumul care dă farmec vieții mele, dar o concediere neceremonioasă ar putea provoca tot felul de necazuri, pe care aș prefera să le evit dacă e posibil.

– Vrei să spui că s-ar supăra Erica?

– S-ar putea spune și așa.

– Iar asta, desigur, trebuie evitat cu orice preț? Ashley se folosi de sarcasm ca să-și mascheze durerea.

– Da. Jago o privi drept în ochi. Ashley, sunt lucruri pe care trebuie să le înțelegi...

– Oh, dar înțeleg – crede-mă, înțeleg. De fapt, singurul lucru care mă nedumerește este motivul pentru care te-ai însurat cu mine, în loc să aștepti ca perioada de doliu a Ericăi să se termine. În fond, nici nu prea aveai de așteptat.

El ridică din umeri.

– Oh, cred că uneori convențiile trebuie respectate.

– Mă surprinzi. Vocea ei deveni tăioasă. Deci, de ce te-ai căsătorit cu mine? Făcu o pauză. Oh, desigur, pentru compania Landons.

– Exact, spuse Jago calm. Deasupra tuturor motivelor personale, era Landons.

– Deci doamna Bolton rămâne. Îi spui tu sau trebuie s-o fac eu?

– Am să vorbesc eu cu ea.

– Bine. Ashley își mușcă buzele. Și în timpul conversației, poate îi spui și să-mi transfere din nou lucrurile în camera de oaspeți. În definitiv, dacă sentimentele Ericăi sunt atât de importante pentru tine, ar fi păcat s-o superi culcându-te cu o altă femeie.

El ridică din umeri din nou.

– Cred că ea este mult mai realistă decât bănuiești tu, spuse el. Dar grija ta pentru ea mă uluiește, Ashley. Nu sunt prea sigur că ea te-ar trata pe tine la fel de delicat, dacă ar fi în locul tău.

– Poate. Ashley se sili să zâmbească ușor. Va trebui să aștept și să aflu dacă este așa, nu? Dar între timp, aș prefera să dorm singură.

– Sunt convins că asta ai prefera, spuse el liniștit. Dar mă tem că eu nu sunt pregătit să-ți satisfac acest

capriciu. M-am însurat cu tine, Ashley, și te vreau în patul meu cel puțin cu trupul, dacă mintea și sufletul îți sunt în altă parte. Desigur, asta nu înseamnă că nu poți să joci iar rolul de femeie de gheață, adăugă el disprețuitor. De fapt, acum câteva ore mi-ai dovedit într-un mod destul de satisfăcător că ești supusă aceluiași poftă și senzații ca toți muritorii. Așa că de acum înainte nu voi mai accepta mai puțin de atât de la tine. Îi cuprinse bărbia cu mâna și o privi drept în ochi. Mai încearcă o singură dată să mă îngheți ca să renunț, și o vei regreta. Jago aruncă apoi o privire scurtă și cuprinzătoare prin cameră. Între timp n-ai decât să te bucuri de sanctuarul tău.

– Nu am așa ceva, zise ea, făcând un pas înainte. Jago, știu că te-am supărat când am rupt logodna. Poate că te așteptai să fiu suficient de sofisticată ca să interpretez relația noastră așa cum era, închizând ochii la escapadele tale. Dar nu te-ai răzbunat destul? Cât timp crezi că am să continui așa?

– Până când am să hotărâsc eu că este timpul să ne oprim. Am să te anunț eu când va sosi această clipă.

Ashley își umezi buzele.

– Când ai să te sature de mine? Sau când se va întoarce Erica?

– Eu aș zice că puțin din amândouă variantele, nu crezi?

– Nu ai nici un pic de milă? întrebă ea șocată.

Jago clătină din cap.

– Am hotărât să renunț la acest sentiment, mai ales atunci când e vorba să-mi petrec singur nopțile. Dar lasă supărarea, iubito. Privește căsnicia cu mine ca pe un fel de balanță de plăți. Pe de o parte creditul, adică supraviețuirea companiei Landons, iar pe de altă parte debitul, adică faptul că din când în când ești nevoită să te lași pradă dorințelor mele nesăbuite și insuportabile. Sunt sigur că ai să înțelegi ce atârână mai greu. O mângâie ușor pe obraz. De fapt, tu ai înțeles întotdeauna lucrurile astea.

– Mulțumesc, spuse ea încet. Desigur, acum mă simt cu mult mai bine.

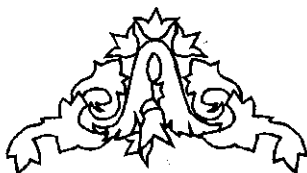
– Așa bănuiam și eu. Se aplecă spre ea și o sărută. Buzele lui abia le atinseră pe ale ei, dar ea simți cum îi arde gura și întreg trupul.

El se îndreptă spre ușă și ieși, fără să mai privească înapoi.

Așa cum o va părăsi și pe ea într-o zi, gândi Ashley. Se așeză înnebunită pe jos, tremurând toată.

Oh, Doamne, gândi ea cu durere în suflet. Ce-am să mă fac?

CAPITOLUL IX

„Așteptăm cu nerăbdare o întâlnire cu dumneavoastră, în scopul de a discuta detaliile propunerii făcute. A dumneavoastră etc.” Ashley închise dictafonul și se rezemă de spătarul scaunului.

Încă o replică mieroasă compusă cu succes, gândi morocănoasă, și stupidă la fel cum era și contribuția ei la luarea deciziilor.

Se ridică nervoasă de pe scaun și se îndreptă spre fereastră.

Se gândi că trecuse deja o săptămână de când se implicase în această căsnicie nesăbuită. Dar aceste șapte zile se dovediseră a fi cele mai pline de evenimente din viața ei, cu toate că această constatare nu se referea mai ales la viața profesională. Jago continua s-o marginalizeze la companie. Ashley nu primea decât sarcini de rutină și chiar și acestea îi erau verificate cu scrupulozitate.

De exemplu, în această zi știa că se va decide cifra finală pentru contractul Craigmore, dar informațiile ei se limitau la asta. Nu luase parte la nici o ședință, nu primise nici un fel de relații despre acest subiect, ceea ce, având în vedere importanța acestui subiect pentru compania Landons, era o situație total absurdă. Jago impusese un regim de securitate foarte strict în

toată clădirea. În aceste zile, pe coridoarele și birourile companiei plutise o atmosferă de agitație și hotărâre care, trebuia să recunoască Ashley, nu existase în ultimele luni, dar asta nu scuza faptul că fusese exclusă de la discuțiile legate de deciziile cu importanță pentru viitorul companiei.

Iar atunci când vorbise cu Jago, protestând și insistând să fie lăsată să-și apere interesele, el ridicase din sprâncene și mormăise:

– Interesele tale sunt și ale mele, draga mea. N-ai încredere în mine și în puterea mea de a proteja aceste interese?

Apoi așteptase, batjocoritor, iar după aceea tăcerea dintre ei se lungise...

Apăruseră multe asemenea tăceri care se creau atunci când doamna Bolton venea să-i spună lui Jago că doamna Marrick era la telefon și dorea să vorbească cu el, era ceva ce se repeta regulat și monoton în fiecare seară. Ashley ajunsese aproape inconștient să aștepte sunetul prelung și strident al telefonului.

Mai exista și tăcerea apăsătoare atunci când Jago dispărea, uneori pentru mai multe ore, după care se întorcea fără să dea nici o explicație.

Iar cea mai uluitoare tăcere dintre toate intervenea atunci când ea se trezea dimineata cu el, găsindu-l sprijinit într-un cot și privind-o, cu un zâmbet vag sardonice jucându-i în colțul gurii, care îi reamintea lui Ashley mai clar decât cuvintele pasiunea pe care o împărtășiseră în noaptea care tocmai trecuse.

Lui Ashley nu i se acorda absolut nici un răgaz. Jago făcea dragoste cu ea cu un talent erotic care-o făcea să sufere de rușine la lumina zilei când se gândea la reacțiile pe care el i le smulsese.

Iar ea știa că Jago probabil se amuza teribil observând contrastul dintre imaginea de siguranță de sine pe care o afișa în timpul zilei și fata sălbatică, abandonându-se suspinând în brațele lui puternice, în fiecare noapte. Avea o adevărată plăcere s-o facă să simtă toate senzațiile posibile, lăsând-o apoi epuizată și singură pe malul mohorât al insatisfacției.

În asemenea momente Ashley ar fi vrut să se întoarcă spre el, să-i cerșească cuvinte de dragoste, fie ele chiar și mincinoase. În asemenea momente ea era recunoscătoare pentru apariția tăcerii care nu-i permitea nici un fel de asemenea impuls dezastruos.

Apăruseră și alte dificultăți ca de pildă triumful tăcut dar abia ascuns al doamnei Bolton, legat de renunțarea la concedierea ei. Nu spusese niciodată „v-am spus eu“, dar atitudinea ei sugerase asta în fiecare clipă.

Singurul loc în care Ashley se simțea liberă de prezența ei enervantă era cămăruța pe care o aranjase între timp. I se livrase mobila și fusese dispusă după gustul ei, astfel încât cel puțin o parte a conacului semăna a cămin. Dar era o parte foarte mică. În restul casei se simțea în continuare ca un oaspete nedorit și își putea lesne și cu spaimă imagina cum avea să se simtă când se va întoarce și Erica.

Îl întrebase pe Jago dacă nu și-ar putea lua un câine, dar sugestia ei fusese respinsă în mod destul de clar și chiar brutal. Se părea că Erica nu putea suporta câinii și nici măcar lui Giles nu-i permisesese să-l aducă în casă pe bătrânul lui câine de vânătoare, pentru că acesta ar fi putut să producă stricăciuni în decorul somptuos.

– Înțeleg, spusese Ashley, înălțându-și bărbia.

– Eu nu cred că înțelegi, replicase Jago plictisit. Dar deocamdată aș fi încântat și recunoscutor dacă ai putea să-i respecti dorințele. Crede-mă că asta ar face ca lucrurile să se desfășoare mult mai simplu.

– Te cred. Ashley îi întoarse spatele, mascându-și astfel durerea și dezamăgirea. N-aș vrea să fac absolut nimic ca să-ți deranjez micul și plăcutul aranjament!

– Așa să fie, spusese Jago vioi. Măcar o dată în viață, Ashley, nu vrei să mă crezi că știu exact ce fac?

Un zâmbet amar se ivise la colțurile gurii ei

– Întotdeauna te-am crezut în privința asta, Jago. Sunt sigură că plănuiești cu grijă fiecare mișcare pe care-o faci. Mi-aș fi dorit numai să nu fi fost implicată în mașinațiile tale.

– Și eu mi-aș fi dorit asta. Vocea lui fusese mușcătoare. Dar în clipa de față ne găsim într-o situație din care nu putem ieși, așa că, te rog, fă tot ce-ți stă în putință ca să rezolvăm problema, așa cum fac și eu.

Fusese o scurtă dar dură confruntare, care-o zguduise pe Ashley și o făcuse să înțeleagă că în ciuda

plăcerii pe care o avea Jago când se folosea de trupul ei, nici el nu era cine știe cât de încântat de relația lor atât de încordată. O deprimase și pe ea acest lucru iar acum se cutremură ușor privind spre strada luminată de soare.

O scurtă bătaie în ușă o făcu să tresară și atunci se întoarse repede, silindu-se să-i zâmbească lui Henry Brett care tocmai intrase.

– Dacă ești ocupată, iartă-mă că te-am întrerupt, spuse el; dar Shelagh m-a rugat să-ți reamintesc că în seara asta sunteți invitați la cină la noi.

– N-am uitat. Ashley se întoarse la birou și se așează. Abia așteptăm amândoi să venim.

Ceea ce nu era complet adevărat, gândi ea cu tristețe – când îi pomenise lui Jago de invitație, mai întâi se încruntase și tăcuse o vreme, după care întrebase brutal dacă nu puteau găsi vreo scuză ca să nu se ducă.

– Nu. Ea clătinase din cap vehement. Henry și Shelagh sunt vechi prieteni de-ai mei. El a avut grijă de mine ca un unchi de când a murit tatăl meu și s-ar simți jigniți dacă i-am refuza. Am să mă duc singură, dacă așa vrei, adăugase ea apărându-se.

Jago se încruntase mai tare.

– Nu-i nevoie să faci asta, spusese el. Dacă ai acceptat deja în numele amândurora, atunci desigur că trebuie să mergem.

Iar lucrurile fuseseră lăsate așa.

– Ești palidă, spuse Henry încruntându-se puțin. Sper că nu te-ai extenuat muncind.

– Nici pe departe. Ashley arată spre mormanul de hârtii din fața ei cu o undă de veselie pe chip. De fapt, mi-am făcut porția pe ziua de azi. Te asigur că nu-i vorba de cine știe ce efort. Chiar și un robot programat adecvat ar putea face același lucru.

Chipul lui Henry se întuneacă.

– Dar este o rușine! murmură el. Ashley, draga mea, îmi pare rău, dar...

– Dar m-ai avertizat, completă ea făcând o grimasă. Numai că nici eu nu m-am așteptat să fiu trecută în divizia B atât de repede.

– Dacă te consolează cu ceva, află că nu ești singura în această situație, spuse Henry acru. Soțul tău mi-a trasat sarcina de a reexamina structura economică și de cadre a întregii companii și de a raporta în legătură cu modul în care ea ar putea fi îmbunătățită și modernizată. Și ar dori ca eu să termin treaba alaltăieri.

Ashley îl privi plină de remușcări. Henry părea obosit, gândi ea. Se hotărî că dacă va avea ocazia să discute cu Shelagh în seara aceea, avea să-i sugereze să-și ia amândoi câteva zile libere. Henry arăta ca și când ar fi avut nevoie disperată de o pauză absolută. Dar prinsă în vârtejul propriilor ei necazuri, Ashley uitase că ultimele zile fuseseră foarte grele și pentru el. El dusese greul luptei cu firma Marshall și cu presiunea cumplită exercitată de aceasta, iar ea nu avea voie să uite acest lucru.

Ashley clătină din cap.

– Ai nevoie de vreun ajutor suplimentar? Aș putea să-ți mai dau ceva personal. Așa am făcut în trecut.

Henry ridică din umeri.

– „Trecutul” s-a terminat, draga mea. Jago mi-a dat destul de clar de înțeles că consideră departamentul meu suficient de dotat pentru a fi capabil să ducă la îndeplinire sarcinile trasate de el. Oftă și își trecu mâna prin părul rar. Bănuiesc că Jago crede că dacă sunt scufundat într-o mare de hârtii și statistici, n-am să am cum să-mi bag nasul în treburile lui.

– Dar de ce crede el că tu ai vrea să faci așa ceva? Întrebă Ashley, încruntându-se.

– Dumnezeu știe – poate pentru că eu sunt printre puținii care lucrează în companie încă de pe vremea tatălui tău și deci nu sunt de acord cu schimbările pe care le-a adus el. Silas credea în conducerea deschisă. În schimb, soțul tău își ține cărțile atât de aproape de corp încât te întrebă dacă le poate aprecia valoarea măcar el însuși. Henry deveni disprețuitor. Toate secretele astea! De ce anume se teme?

– Jago consideră că în ultima vreme am pierdut cam multe contracte, spuse Ashley rar.

– Și exact pe ce anume dă vina pentru asta? Întrebă Henry pe un ton tăios.

– Nu știu. Ashley începuse să se joace cu capacul stiloului. Dar poate că are dreptate, Henry. Nu știu, dar s-ar putea ca paza în clădirea noastră să fi fost cam moale. Și poate consideră că eu sunt vinovată, poate că din cauza asta... Oftă și făcu o pauză.

– Ce voiai să spui?

Ea ridică neajutorată din umeri.

– Poate că din cauza asta are grijă ca eu să nu am acces la nici un fel de informații importante zilele astea.

– Dar nu l-ai întrebat?

– Nu cu atât de multe cuvinte, spuse ea după o pauză. Nu-i chiar atât de ușor.

– Nu pot să cred, spuse Henry pe un ton mușcător. Doar nu te suspectează de spionaj industrial?

Ea zâmbi amar.

– Nu cred asta. Dar cred că mă consideră pur și simplu ineficientă, ceea ce în anumite cazuri este cu mult mai grav.

– Fetita mea! șopti el șocat. Nu-i poți permite lui Jago să te trateze ca pe o nulitate. Trebuie să lupți pentru drepturile tale. În definitiv, înainte de a deveni soția lui, tu ai fost fiica lui Silas!

– Vrei să provoci o rebeliune, Henry? Mă surprinzi.

– Nu înțeleg de ce. El clătină din cap. După cum știi, eu am fost încă de la început împotriva acestei căsătorii. Am sentimentul că te-ai grăbit să te măriți înainte de a te gândi suficient la consecințe. Eu văd că nu ești fericită – de fapt, cum ai putea fi? – iar asta mă îngrijorează.

– Nu fi îngrijorat. Ea îi aruncă o privire plină de afecțiune, dar în același timp cercetătoare. Bănuiesc că orice căsnicie are și momente mai grele, dar nu trebuie să-ți faci probleme. Dealtfel, tu arăți de parcă

n-ai mai fi dormit de câteva săptămâni. Sper că nu din cauza mea.

– Nu... nu. Henry clătină încet din cap, cu gândurile în altă parte. E numai din cauza acestor sarcini suplimentare. Cred că am început să îmbătrânesc. Iar Jago mi-a cerut să fac un raport zilnic în legătură cu ceea ce am realizat.

Ea spuse încet:

– Se pare că relațiile din companie cam scârțâie. Dar poate că cina din seara asta va mai repara lucrurile. În definitiv, luptăm cu toții pentru o cauză comună.

– Și așa este? Întrebă-el cu greu. Iartă-mă, Ashley, dar uneori am impresia că soțul tău lucrează numai și numai pentru el. Dar sper din tot sufletul ca în seara asta să se mai detensioneze atmosfera.

În timp ce el se îndrepta spre ușă, Ashley spuse degajată:

– Henry, ai văzut cumva cifra finală pentru proiectul Craigmore?

El se întoarse brusc.

– Nu, n-am văzut-o. Dar de ce mă întrebi?

Tonul lui repezit o miră pe Ashley.

– Pentru că nici eu n-am văzut-o, atât tot. Și ar fi trebuit de fapt s-o cunoaștem amândoi.

Henry râse scurt.

– Proiectul Craigmore este considerat de câteva zile document secret. Nu știai? Nu cred că Jago consideră că noi ar trebui să avem acces la această informație.

– Dar este de-a dreptul ridicol! Ashley se ridică hotărâtă în picioare. Am discutat asta cu el chiar acum. În definitiv, încă de la început amândoi ne-am ocupat de acest proiect.

– Așa este, zise el. Dar s-au schimbat vremurile. Mie mi s-a comunicat deja că nu voi mai fi implicat în aceste lucruri. Dar nu încerc să te opresc pe tine s-o faci, adăugă el sec. Cunoști cumva combinația de la safe-ul lui Jago?

Ashley se înroși.

– Nu – dar va trebui să mă lase să văd cifrele. Trebuie.

– Sper că o va face, spuse Henry. Dar eu n-aș conta pe asta, draga mea. Și n-are rost să te mai duci să-l bați acum la cap, pentru că nu este acolo. Tocmai l-am sunat, și fata aceea a lui mi-a spus că abia plecase să ia prânzul cu cineva. Se pare că are și toată după-amiaza ocupată. Eu trebuie să-i las raportul meu pe birou, așa a spus. Henry arătă spre dosarul pe care-l avea în brațe.

– Îl iau eu, spuse Ashley, întinzând mâna. Și am să-i spun lui Sue să-mi facă un loc printre celelalte întâlniri, dacă va fi nevoie.

Dar când Ashley ajunsese în biroul lui Jago, constată că nu era nimeni acolo. Ashley privi în jur cu un aer perplex. Era neobișnuit ca Sue să nu se afle la postul ei. În scurtul răstimp în care lucrase pentru Jago, muncise ca un adevărat supraom, iar biroul era rareori gol.

Ashley scrisese un bilet scurt, în care îi solicita lui Jago câteva minute din timpul lui. Apoi înfipse bucăţica de hârtie în maşina de scris a lui Sue, după care aruncă o privire spre biroul lui Jago, care era acoperit cu un mormant de hârtii, ceea ce era din nou neobişnuit. Iar deasupra tuturor lucrurilor de pe birou se afla dosarul albastru cu auriu în care compania Landons obişnuia să-şi trimită ofertele de contract.

Ashley se încruntă. Luă dosarul şi-l răsfoi. Realiză uluită că era chiar dosarul referitor la contractul Craigmore. Dar, având în vedere părerea lui Jago despre secretul absolut al afacerilor, ce căuta oare acest dosar aici, unde putea să-l găsească oricine?

Luă dosarul cu ea şi lăasă în locul lui raportul lui Henry, după care se îndreptă spre uşă. Acum chiar că avea multe de discutat cu Jago când acesta avea să se întoarcă de la masă.

În timp ce se îndrepta spre biroul ei, îl văzu pe Henry discutând cu contabilul şef. Îi arătă cu un gest triumfător dosarul albastru.

Apoi se aşeză la birou şi începu să analizeze cifrele cuprinse în dosar. Erau calculate cu competenţă, gândi ea, dar nu erau cu mult diferite de cifrele propuse de ea iniţial.

Nu era de mirare că Jago nu voise să i le arate, aprecie ea amărâtă. Ashley ar fi putut să-i spună atunci: „Ți-am zis eu“.

Oftă închizând dosarul şi îşi luă faţa în palme. Nu era destul că ea şi Jago nu se înţelegeau şi chiar se

certau în viața lor personală? Trebuia neapărat ca lupta să continue și în lumea afacerilor? Într-un fel, trebuia să-l convingă că avea și ea un cuvânt de spus în cadrul companiei Landons.

Țârâitul telefonului o făcu să tresară. Katie spuse:

– Vă caută un domn Hollings, doamnă Marrick. Să vă fac legătura?

Ashley ridică din sprâncene nevenindu-i să creadă.

După o scurtă pauză, întrebă:

– Ești sigură că ai reținut corect numele?

– Da. Katie ezită. Ați prefera să nu discutați cu el?

– E în regulă. Am să vorbesc cu el.

– Ești bine păzită, fură primele cuvinte ale lui Paul Hollings care părea sincer amuzat.

– Cred că uneori trebuie să fii, zise ea scurt. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hollings?

– Întotdeauna atât de formală, spuse el amărât. Nu poți încerca să-mi spui Paul?

– Nu prea cred, spuse ea. Nu prea am timp pentru asemenea discuții ușoare, așa că dacă nu te superi...

– Desigur, răspunse el. Este o zi mare pentru amândoi. Este ziua decisivă pentru proiectul Craigmore. Sper că ești pregătită să accepți cu grație înfrângerea, Ashley.

– Nu sunt pregătită s-o accept deloc! se răsti ea.

El râse.

– Nu pot să cred asta! Hai să încheiem un armistițiu și să luăm prânzul împreună.

– De ce aș face așa ceva?

– Pentru că se întâmplă să fiu prin apropiere și pentru că tu, probabil, trebuie oricum să mănânci. Desigur, dacă nu cumva ai o altă întâlnire. Jago nu-ți dă niciodată drumul din lesă, draga mea?

– Jago nu este aici, spuse ea, după care își dori să nu fi zis așa ceva.

– Este din ce în ce mai bine, spuse el dulce. Așa trebuie să fie soții care nu-ți convin – absenți. Deci, ai de gând să-ți faci milă de mine și să-mi onorezi masa de prânz?

Ashley își mușcă buzele, gândindu-se dacă să-i închidă telefonul sau să afle mai bine ce anume mai pune la cale. Curiozitatea învinse.

– Unde ne întâlnim? întrebă ea.

– Este un restaurant bunicel spre Ashbrook.

– Așa este, spuse Ashley. Noi l-am construit.

– Atunci înseamnă că putem fi siguri că nu se va dărâma peste noi în timp ce mâncăm. Să zicem, peste o jumătate de oră?

Ea acceptă, după care închise telefonul. Paul Hollings îi trimisese flori și un bilet de mulțumire pentru ospitalitate, dar în rest nu sugerase în nici un fel că ar dori să continue să se întâlnească cu ea în particular. Asta până acum.

Ashley se duse la toaletă și își refăcu machiajul, privind-se cu un ochi critic. Purta unul din obișnuitele ei costume banale, de culoare albastru închis. Paul Hollings avea s-o găsească total diferită de femeia exotică în rochia verde pe care o întâlnise săptămâna precedentă, gândi ea amuzată, pieptănându-se în același timp.

Parcarea din data restaurantului începuse să se aglomereze când Ashley ajunsese acolo. Reuși totuși să se strecoare și să-și găsească un loc, destul de aproape de ușa de la intrare. Află de la portar că domnul Hollings o aștepta la bar.

El se ridică în picioare și o întâmpină.

– Nu îndrăznesc să-ți spun că arăți la fel de încântător ca întotdeauna, spuse el, comandând un pahar de vin alb pentru ea. Sunt sigur că ai găsi tu un răspuns plin de cinism.

Privirea lui umilă o făcu să râdă.

– Ai început să înveți!

– Mă străduiesc. Paul ridică paharul spre ea. Pentru o cât mai strânsă prietenie – în toate sensurile.

Ea ridică din sprâncene.

– Eu cred că am să toastez pentru sănătate, zise ea. Mi se pare mai sigur.

– Întotdeauna atât de prudentă, oftă el. Cum să te fac să ai încredere în mine? Să-ți demonstrez că cel mai avantajos lucru pentru tine este ca mica ta companie să fie preluată de a mea?

– Asta nu vei reuși să faci, răspunse Ashley scurt.

– Ești foarte hotărâtă, nu-i așa? spuse el blând. Dar să știi că și eu sunt. Nu crezi că ar trebui să încercăm să facem un compromis?

– Nu cred. Vezi, domnule Hollings, compania dumitale nu corespunde deloc standardelor pentru care tatăl meu a luptat toată viața lui și cum o folosești ca să-ți atingi scopurile.

– Nu te ascunzi după degete. Dar îmi place asta. Admir doamnele care nu se recunosc învinse.

— Așa crezi că sunt eu?

— Mă tem că da. Contractul Craigmores este ca și al nostru și fără el Landons va avea necazuri mari. Nu poți nega asta. Ea tăcu, iar el continuă: Deci eu sunt gata să reînnoiesc oferta de preluare, dacă accepți să convoci o ședință de urgență a consiliului de administrație și să recomanzi ca oferta mea să fie luată serios în considerare. Ridică din umeri. Cred că asta este o propunere pe care n-o poți refuza.

— Eu n-aș fi atât de sigură. Ashley așeză paharul pe masă. Începi să mă enervezi, domnule Hollings. Cred că am să renunț la masa de prânz și am să mă întorc la compania mea în pragul falimentului.

— Îmi pare rău. El își schimbă tonul și puse o mână pe brațul ei. Dacă jur că n-am să mai ating acest subiect, rămâi?

Ashley oftă.

— Nu prea înțeleg de ce dorești asta, sublinie ea.

— Pentru că atunci când căsnicia ta cu Jago se va încheia, vreau să fiu prin preajmă ca să adun cioburile, spuse Paul Hollings calm, chemând chelnerul să preia comanda.

Amețită, Ashley optă pentru somon afumat și salată și-l auzi pe însoțitorul ei comandând același lucru.

După ce chelnerul dispăru, ea spuse:

— Cred că ți-ai pierdut mințile!

El clătină din cap.

— Dimpotrivă. Ești o fată frumoasă, Ashley Landon, și nu ești deloc fericită. Dar, de fapt, cum ai

putea fi? Te-ai măritat numai ca să-i liniștești pe membrii consiliului de administrație. Însă meriți mai mult decât atât.

– De la tine? Întrebă ea caustică.

– De ce nu? Am făcut o greșală în căsnicia trecută și am plătit pentru asta. N-am s-o repet. Nu mi-a plăcut deloc divorțul, dar am învățat multe. Și tu trebuie să înveți să întorci spatele ratării, Ashley, indiferent dacă e vorba de afaceri sau viața personală.

– Eu nu-mi consider ratată căsnicia, spuse ea stăpânită. A fost un mijloc pentru atingerea unui scop și a funcționat foarte bine.

– Loială, dar distrusă, spuse Paul Hollings batjocoritor, începând să studieze lista de vinuri.

Ashley nu se simțise în viața ei mai sătulă, dar fu aproape o ușurare când sosi chelnerul și-i conduse la masa lor.

Așa cum observase și cu alte ocazii, prezența masculină era predominantă în acest local, iar ea simți din plin privirile curioase ale celor de la celelalte mese.

Dar simți și ceva mai intens decât curiozitatea în atmosferă. În timp ce chelnerul umplea paharele, Ashley privi degajată în jur și încremeni, brusc.

La una din mesele mai retrase se afla Jago, care-o privea cu ochi reci și insinuanți. Ashley o văzu și pe însoțitoarea lui, care se sprijinea ca o pisică de el și mai observă și sticla de șampanie de pe masă. Își înfipse unghiile în tapițeria scaunului. Reacția ei fu sălbatică, primitivă, șocantă. Durerea o sfâșia și și-ar fi dorit să provoace și ea durere, spărgând sticla de

șampanie în capul blond al Ericăi, pentru a-i șterge de pe chip aerul triumfător.

Ar fi vrut să-i rănească de fapt pe amândoi, așa cum și ei o răniseră pe ea.

Se sili totuși să se stăpânească. Din fericire, Paul Hollings era cu spatele spre masa lui Jago, iar Ashley ar fi putut jura că nu-i observase pe cei doi ocupanți. Sau cel puțin se prefăcea că nu-i observase. Oricum ea trebuia să-i mențină lui Hollings atenția îndreptată asupra ei.

– Pare delicios, spuse ea ușor. Poate că măcar în următoarea oră ar trebui să uităm de neînțelegerile de până acum și să ne simțim pur și simplu bine. Avu grijă ca aceste cuvinte să sune ca un fel de invitație, disprețuindu-se în același timp pentru asta.

El îi zâmbi, privindu-i cu insistență buzele și sânii. Oh, Doamne, gândi ea, se crede irezistibil!

Paul Hollings spuse extrem de amabil:

– Pentru moment, nici nu-ți cer altceva. Ridică ceremonios paharul. Repet – pentru o prietenie cât mai strânsă.

Ea își plecă modestă și timidă privirea.

– În toate sensurile, acceptă ea, reproducând în mod intenționat cuvintele lui și observând strălucirea ciudată din ochii lui în momentul când auzi vorbele ei.

Ashley gustă din mâncare, scoțând tot felul de sunete apreciative și privindu-l în același timp cum se relaxează și se înmoaie din ce în ce mai tare. Un rechin moale, gândi ea detașată. Nu crezuse deloc în

motivele invocate de el pentru această invitație la masă. Era convinsă că el dorea în continuare să obțină compania Landons și că era gata să-și atingă scopul prin orice mijloace, dar reînnoirea ofertei lui era complet lipsită de sens. De ce să oferi un preț atât de mare pentru o companie pe care intenționezi s-o aduci în pragul falimentului? Cât despre cealaltă propunere a lui, Ashley presupuse că, în calitatea ei de tânără soție implicată într-o falsă căsnicie, ar trebui să fie flatată și recunoscătoare pentru interesul lui sexual față de ea.

Ar fi fost însă foarte fericită să-l convingă o dată pentru totdeauna că n-o interesa nici una din ofertele pe care i le-ar fi putut face.

• Fu servit somonul, asortat cu un sos olandez.

Paul Hollings făcea cu succes conversație, vorbind despre muzică, teatru și alte asemenea subiecte. Încearcă să construiască un teren comun, gândi Ashley plictisită. Dacă ar fi fost atât de naivă cum credea el, atunci ar fi putut de fapt să se bucure de acest prânz.

Dar în condițiile date, fiecare înghițitură îi cerea un efort îngrozitor, cu toate că mâncarea era foarte gustoasă, iar vinul era un adevărat balsam pentru gura ei uscată.

Privind pe lângă Hollings, Ashley îl văzu pe Jago pregătindu-se să plece, achitând nota de plată și ajutând-o pe Erica să-și îmbrace haina. Îi urmări îndreptându-se spre ușă. Jago își plecă atent capul spre însoțitoarea lui care povestea veselă ceva, atrăgând

privirile celor care se aflau în restaurant. Jago nu-i acordă lui Ashley absolut nici o atenție. Când cei doi părăsiră încăperea, Ashley se rezemă epuizată de spătarul scaunului, conștientă că tremura violent.

– S-a întâmplat ceva? Paul Hollings se întrerupsese în mijlocul unui adevărat discurs elogios la adresa Companiei de Teatru Shakespeare, iar acum o privea mirat.

– Totul este minunat, zise ea. A fost un dejun încântător. Va trebui însă să mă scuzi, pentru că acum va trebui să plec.

Hollings se stăpâni să nu înjure și reuși să continue pe același ton suav ca până atunci:

– Ești sigură că nu poți să mai rămâi? Mai avem desertul și cafeaua. Zâmbi seducător. În plus...

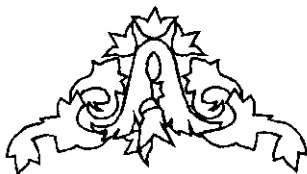
– Îmi pare rău. Ashley se ridică în picioare, clătînând din cap. Sunt ocupată după-amiază. Și vei fi și tu foarte ocupat. În primul rând va trebui să te duci la o curățătorie de haine.

Paul Hollings nu mai înțelegea nimic.

– Nu te pot urmări...

– Foarte bine, spuse Ashley. Așa trebuie să și rămână. Luă cu grație castronul cu sos olandez și i-l turnă peste haine.

Apoi, în cea mai mormântală liniște, Ashley părăsi restaurantul.

CAPITOLUL X

Încă mai tremura când ajunse la birou. Îl sună imediat pe Jago. Îi răspunse Sue, care-o informă că el nu se întorsese încă de la masă.

Ashley reuși să mai spună, relativ calm:

– Te rog să mă anunți când se întoarce.

De fiecare dată când suna telefonul se încorda toată, dar mesajul așteptat întârzia să apară. Nevenindu-i să creadă, Ashley realizează că trecuseră aproape două ore. Presupuse că din moment ce-l văzuse cu Erica în public, Jago nu mai avea acum nici un motiv să se ascundă.

Se plimba în lungul și-n latul încăperii, cu ochii goi, încercând să-și scoată din minte imaginea lui Jago și a Ericăi împreună în pat, cuprinși de pasiune. Imagini îngrozitoare, de nesuportat i se derulau totuși în mintea înfierbântată.

Spuse cu voce tare:

– Nu mai pot continua așa. În aceeași clipă, Sue o sună și îi spuse:

– Doamnă Marrick? Puteți veni acum, vă rog?

Când Ashley ajunse în biroul lui Jago, secretara se evaporă în mod discret. Chipul lui era ca o mască, dar aceasta nu reuși să-i ascundă supărarea atunci când el se ridică s-o salute.

— Sper că ai avut o întâlnire plăcută, spuse el pe un ton glacial.

— Au fost și asemenea momente. Era hotărâtă să joace tare. Ar fi vrut să-i arunce în față o mie de acuzații, să izbucnească în plâns, să arunce cu obiectele de pe masă, dar în condițiile date, asemenea lucruri n-ar fi fost deloc potrivite.

— Sunt sigur de asta. Vocea lui ar fi scos așchii chiar și dintr-un bloc de granit. Nu vrei să-mi explici ce anume căutai acolo cu el?

Ashley ridică din umeri.

— Mă mir că vrei să afli. Mai ales în situația în care și eu te-aș putea întreba același lucru — despre ea.

— Întreabă, o provocă el. Sunt dispus să-ți răspund.

— Este limpede că tu consideri o virtute sinceritatea în ceea ce privește aventurile tale, spuse Ashley încet. Dar eu nu sunt de acord cu asta. Nu vreau să știu, Jago. Ești o persoană liberă și poți să dejunezi cu cine vrei. Dar am și eu același drept. Așeză dosarul Craigmore în fața lui. N-am venit aici ca să-ți iau un interogatoriu. Am venit să-ți înapoez asta.

El se încruntă.

— De unde naiba ai luat asta? mârâi el.

— Era pe biroul tău, spuse ea. Probabil ai fost prea grăbit să ajungi la întâlnirea de prânz ca să te mai ocupi și de măsurile de securitate.

La naiba! gândi ea furioasă. Ultima remarcă sunase exact ca un urlet de gelozie.

Dar Jago păru să nu observe această implicație. Înjură urât și trânti dosarul pe masă. Apoi o privi.

– Și pot să știu și eu unde a fost acest obiect din momentul în care l-ai... substituit?

– L-am pus în sertarul biroului meu. Cred că era la fel de sigur acolo ca în oricare alt loc.

– Hmm. Știa cineva că l-ai luat? Ai discutat cu cineva despre el?

– De exemplu, cu Paul Hollings? întrebă ea. Doar mă cunoști suficient de bine.

El o privi încruntat.

– Acum nu mai sunt sigur de nimic. Dar, O.K., te cred în ceea ce-l privește pe Hollings. Totuși aș vrea să știu dacă ai mai discutat cu cineva din această clădire conținutul acestui dosar.

– Nu, spuse ea scurt. Asta voiai să auzi?

Jago oftă.

– Nu în mod special, replică el. Era doar o nouă încurcătură de care chiar că n-aveam nevoie.

– Nu înțeleg absolut deloc despre ce vorbești.

– Nici nu credeam că înțelegi. Făcu o grimasă. Și așa am și dorit să fie. Tu să nu fii implicată.

– Dar ce se întâmplă cu dorințele mele? întrebă Ashley. M-am săturat să fiu tratată ca un biet funcționar abia angajat!

– Așa te consideri tu? întrebă el simplu. Nu cred că „bietii“ funcționari sunt invitați la masă de principalii rivali ai companiei, dar s-ar putea ca eu să mă înșel. Făcu o scurtă pauză. Hollings a pomenit cumva de contractul Craigmor în timp ce vă delectați cu o băutură fină?

– Am avut lucruri mult mai importante de discutat.

– Ca de exemplu despre faptul că te place? întrebă Jago batjocoritor. Să nu ți se urce asta la cap, draga mea. Pentru că n-ai fi decât una dintre cele multe, iar el este un ticălos și mai mare decât mine.

– Îmi vine greu să cred asta, spuse ea. Dar întâmplător nu-l suport deloc pe domnul Hollings. Ashley zâmbi. Poate numai dacă mi-ar fi servit cu sos olandez. Își privi ceasul. Cum trece timpul! Dacă nu mai ai nici o scrisoare pe care ai vrea s-o semnez, eu m-aș întoarce acasă. Te rog nu uita că în seara asta cinăm la familia Brett.

Jago înconjură biroul și o prinse de braț.

– N-ai să pleci încă. Avem de discutat niște lucruri foarte serioase.

Ashley îi simți degetele prin haine ca și când ar fi fost complet dezbrăcată. Se eliberă și țipă furioasă:

– Ia-ți mâinile de pe mine!

– Asta îmi sună cunoscut, spuse el insolent. Numai că nu mai ține, ți-aduci aminte? El o luă de mână și-i arătă verigheta de pe deget. De data asta nu mai poți fugi de mine atât de ușor, Ashley.

– Îmi dau perfect seama de acest lucru. Toate simțurile ei se treziră, ca de fiecare dată la cea mai ușoară atingere a lui. Dar am să fac tot posibilul ca să fiu din nou liberă. Ashley auzi vocea salvatoare a lui Sue în dreptul ușii și, ușurată, se smulse din strânsoarea lui.

Când se deschise ușa, ea se întoarse și-i zâmbi secretarei.

– Tocmai plecam, spuse ea ușor. Nu-l lăsa să lucreze până târziu, Sue. Avem o invitație la cină.

Jago o fulgeră furios cu privirea, după care zise:

– Atunci ar fi mai bine să nu mai pierd vremea. Sue, ia-ți, te rog, carnetul de notițe.

Ashley reuși să pășească veselă până ieși pe ușă, dar imediat ce ieși pe culoar își încetini mersul și se rezemă de perete, încercând să-și recapete controlul. Avea lacrimi în ochi, și fiecare respirație îi sfâșia plămânii. Cei câțiva pași la biroul ei i se părură ca un adevărat maraton.

În timp ce intra, Katie tocmai închidea telefonul. O privi cu ochi mirați pe Ashley.

– Nu vă simțiți bine, doamnă Marrick? Sunteți teribil de palidă.

– Am o ușoară durere de cap, reuși Ashley să spună. Nu cred că am să conduc singură mașina până acasă în seara asta, Katie. Te rog să-mi chemi tu un taxi.

– Imediat, spuse fata, sunându-l pe portar, dar chipul ei continuă să fie foarte mirat.

Când ajunse cu taxiul la conac, pe Ashley o durea cu adevărat capul. Plăti șoferului și urcă repede direct în camera ei. Ar fi vrut niște ceai, dar dacă ar fi cerut sau s-ar fi dus singură la bucătărie, ar fi fost nevoită să dea ochii cu doamna Bolton, iar în această seară nu i-ar fi putut suporta hachițele.

Luă un paracetamol și se întinse în pat, relaxându-și fiecare mușchi. Trebuia să facă față serii care-o aștepta, dar după aceea intenționa să plece

undeva în weekend, undeva unde să se poată gândi în liniște la ceea ce avea de făcut în viitor. Presupunea că va trebui să-și caute un avocat, cu toate că în sinea ei o îngrozea ideea de a trebui să-i spună bătrânului domn Whincliffe, care întotdeauna se ocupase de afacerile lui Silas, că această căsnicie a ei s-a terminat înainte de a începe.

Auzise că ar exista firme de avocatură specializate în divorțuri. Va încerca deci să afle mai multe și poate chiar să consulte o asemenea firmă. Avocații de acolo trebuiau să știe cum să facă să-i vină ei mai ușor. Scoase un sunet răgușit din gât. Ușor? se întrebă ea cu amărăciune. Cum putea să fie ușor să-ți smulgi inima din piept?

Oftă și închise ochii. Se lăsă cuprinsă de oboseală și aproape fără să-și dea seama, adormi.

Când se trezi, începuse deja să se întunece. Se ridică repede și se uită la ceas, sperându-se când văzu cât este de târziu.

Sări din pat și se îndreptă spre dulap, privind repede rochiile de acolo. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în acel moment era să meargă într-o vizită, dar de mâine nu va mai fi nevoită să se prefacă, gândi ea, luând o rochie de pe umerăș. Cu toate că nu era nouă, era rochia ei preferată. Era neagră, din dantelă, decoltată și cu mâneci lungi. Oricum, era suficient de elegantă ca să-i dea încrederea în sine de care avea nevoie.

Se uită din nou la ceas. Oare unde era Jago? se miră ea. Dacă nu se grăbea, aveau să întârzie, sau

poate că tocmai asta era ceea ce urmărea el? Sau poate că nu avea de gând să se mai întoarcă deloc? Posibilitatea ca el să fi decis să încheie căsnicia lor chiar atunci o izbi ca o stâncă ce se prăvălea asupra ei. Întinse rochia pe pat și se duse în baie ca să dea drumul la duș. Nu trebuia să se gândească la asta. Trebuia să se poarte ca și când aceasta ar fi fost o seară obișnuită dintr-o căsnicie normală și să se pregătească pentru vizită.

Apa caldă acționează ca un balsam pe pielea ei. Oftând ușor, se întinse după săpun, după care țipă când observă că ușa de la baie se deschise brusc.

Jago spuse foarte degajat:

– Îmi pare rău că am întârziat, draga mea. Renunțaseși la mine? Hai să economisim apa și timpul și să facem duș împreună.

El luă săpunul din mână ei și începu să-l plimbe peste umerii ei și peste sâni, făcând-o să se înfioare profund.

– Ieși afară de aici!

– Prostii! spuse Jago batjocoritor. Îți dai seama că suntem căsătoriți deja de o săptămână și încă nu m-ai spălat niciodată pe spate?

– Nici n-am s-o fac. Ashley strânse din dinți, el mângâind-o într-un mod teribil de excitant. Dacă n-ai de gând să ieși de aici, atunci am să ies eu!

– Dorința ta este lege pentru mine. Jago răsuci robinetul, o luă în brațe înfășurând-o într-un prosop mare, pe care ea și-l pregătise mai devreme. El îi imobilizase și mâinile și făcuse foarte bine, pentru

că altfel ea l-ar fi lovit. Totuși reuși să dea disperată din picioare în timp ce el o purta în brațe.

– Lasă-mă jos, naiba să te ia!

– Am s-o fac atunci când am să vreau. El o trânti pe pat și îngenunche lângă ea, trăgându-i prosopul de pe trup. Ashley îi citi intenția în ochi și începu să se zbată și mai violent.

– Lasă-mă în pace!

Jago clătină încet din cap.

– Asta nu vrea nici unul dintre noi. Îi luă fața furioasă în palme și o sărută aproape cu forța.

Când reuși din nou să vorbească, Ashley spuse răgușită:

– Mă dezgusti. Nu ți-a fost de ajuns episodul de la prânz? De câte femei ai nevoie pe zi?

– Acum, am nevoie de tine, zise el.

O sărută din nou, plimbându-și degetele pe trupul ei gol, dezmierdând-o și excitând-o. Era conștientă de priceperea lui și răspundea magiei cu care el o înconjură și de care ea nu se putea apăra. Suspinând, își lipi fața de umărul lui și gustă umezeala pielii lui.

El îi șopti numele și pătrunse în ea. Unirea lor fu explozivă, aproape sălbatică. Dorința, trăirea și nevoia ei de dragoste fizică fură la fel de puternice ca ale lui, Jago nu avu nici un pic de milă, iar ea nici nu și-ar fi dorit să aibă.

Pe lume nu mai exista nimic în afara acestui bărbat – al ei măcar în actul dragostei dacă nu și altfel. Pielea lui umedă lipită de a ei, bărbăția lui fierbinte care penetra ritmic feminitatea ei mătăsoasă o purtau

dincolo de limitele rațiunii, într-un vis profund și de neimaginat. Era jumătatea lui și îl completa perfect, în timp ce trupul ei se arcuia și fremăta sub al lui. Respirația ei accelerată era ca un ecou al icnetelor lui masculine. Îi ardea toată carnea, sfâșiată de atâtea senzații. Încleștați, cu gurile și corpurile împreunate, plutiră împreună în afara timpului și spațiului obișnuit.

Apoi se întoarseră încet la realitate. Ashley era epuizată și moale după sălbăticia care-o cuprinsese în momentul culminant. Simți cum Jago se dezlipește de ea și deschise ochii mari și strălucitori ca să-l poată vedea.

Vocea lui era rece și ironică:

– Mă tem că vom întârzia la cina lui Henry.

Jago intră în baie și imediat după aceea ea auzi apa curgând. Rămase acolo unde se afla, incapabilă să se miște. Și-ar fi dorit ca el să rămână în brațele ei. Poate că atunci ar fi putut vorbi, poate ar fi reușit să se înțeleagă.

Când el se întoarse din baie și se îndreptă spre dulap, ea se ridică într-un cot și spuse moale:

– Trebuie neapărat să mergem?

El nici măcar n-o privi.

– Din nefericire, nu putem evita, spuse el scurt. Apoi începu să se îmbrace, făcând mișcări rapide și eficiente.

Ashley se simți umilită, pentru că se oferise pe sine și fusese respinsă. Își adună hainele și se îmbracă în baie, cu ușa închisă, ca și când nebunia de

senzualitate din ultimele minute nici nu existase. Avu grijă ca machiajul ei să fie impecabil, dar nu făcu nimic ca să-și facă ochii mai puțin strălucitori sau pielea mai puțin încălzită de dragoste.

Când în cele din urmă ieși din baie, Jago o aștepta, evident nervos. Era prima oară când purta această rochie după ce se căsătorise și Ashley și-ar fi dorit ca el să-i spună un cuvânt de apreciere sau să dea vreun semn de aprobare.

În loc de asta, el spuse brusc:

– Mergem? Am adus mașina în față.

Era destul de încordat, gândi ea în mașină, în timp ce se îndreptau spre casa familiei Brett. Avea ceva întunecat în privire, ce ea nu-și putea explica decât prin faptul că poate regreta că făcuse dragoste cu ea. Poate că se simțea vinovat pentru că o înșelase pe Erica, presupuse ea tristă.

Exact în clipa în care se opri mașina, ușa casei se deschise iar Shelagh îi întâmpină, zâmbindu-le din tot sufletul.

– Sigur că n-ați întârziat, îi liniști ea. Și arătați amândoi fantastic. Cred că-ți priește căsnicia, Ashley.

Ashley se sili să zâmbească, conștientă de privirea sardonică pe care i-o aruncă Jago.

– Unde este Colin? Întrebă ea, uitându-se în jur, prin încăperea plăcută.

– Își petrece sfârșitul de săptămână la un prieten. Shelagh privi spre cer. Pretind că învață împreună, dar după câte îi cunosc eu, sunt sigură că ascultă discuri cu muzică rock.

– Oh, Colin se va descurca, spuse Ashley ridicând din umeri. Oricum, are de urmat exemplul lui Jeanne. Nu poate lăsa o fată să fie mai bună ca el.

– Da, se descurcă destul de bine, aprobă Shelagh zâmbind. Dar ar putea depăși performanța surorii lui dacă va trimite ceva mai multe scrisori când va ajunge la universitate. Uneori trec săptămâni până când Jeanne ne trimite ceva, iar atunci sunt numai câteva rânduri mângălite aiurea.

– Are foarte mult de învățat, interveni Henry, turnând sherry în pahare. N-are rost să faci atâta caz. Sigur e bine, sănătoasă.

– E normal să-ți faci griji, spuse Jago încet. N-o vizitați niciodată, doamnă Brett?

– Oh, te rog, spune-mi Shelagh. Am fost la ea în primul an ca să mă asigur că totul este în regulă. Dar anul acesta, ori de câte ori am intenționat să mă duc, a intervenit câte ceva. Dar Henry a fost de câteva ori, nu-i așa, dragul meu? Fața i se întunecă. A fost o lovitură groaznică faptul că n-a venit acasă de Crăciun, dar și-a luat pe vacanță o slujbă la un hotel și cei de acolo nu s-au putut dispensa de ea.

– Cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul, spuse Henry brusc. Nu-i nimic mai plictisitor pentru musafiri decât să asculte povești despre copiii altora.

Ashley observă că Jago îl privește lung și cercetător pe Henry. Discuția se îndreptă spre situația economică și după un timp Shelagh se scuză și se duse la bucătărie. Ashley o urmă.

– Sper că seara asta n-o să-ți ceară un efort prea mare, spuse ea oftând. Jago nu este tocmai favoritul lui Henry în perioada asta! Nu știu ce e cu el în ultima vreme. După părerea vecinei mele Betty, este vorba de andropauză. Se încruntă. Dar eu credeam că în asemenea perioade bărbații obișnuiesc să umble cu fete care au jumătate din vârsta lor.

Ashley râse.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta, spuse ea. Sunt sigură că Henry nu s-a uitat niciodată la altă femeie.

– Nu, întotdeauna a fost un familist, aprobă Shelagh. Dar acum parcă are alt temperament. Era vesel și calm și în timpul adolescenței copiilor, când aceștia mai făceau câte o șotie. Acum, parcă-i un străin.

– Poate că încă mai e îngrijorat de ceea ce se petrece la companie, sugeră Ashley. Încă n-am ieșit la liman.

– Dar întotdeauna îmi vorbea despre ceea ce se întâmplă la birou, observă Shelagh. Acum se pare că acesta este un subiect tabu – și nu e singurul. Ridică din umeri cu hotărâre. Hai mai bine să ne ocupăm de mâncare. Dacă vrei să mă ajuți, poate poți să supraveghezi tu crutoanele alea.

Mâncarea fu excelentă. Ashley se gândi că Shelagh este o bucătăreasă fantastică și cu multă imaginație. În seara aceasta pregătise pui cu sos de vin alb și multe alte bunătăți. De obicei, Ashley se distra încercând să distingă condimentele care intrau în

compoziția fiecărui fel de mâncare, dar asta pe vremea în care atmosfera la cinele date de Shelagh și Henry era relaxată. Adunarea din această seară nu prea putea fi descrisă așa, realiză ea deloc bucuroasă. În aer plutea o tensiune aproape tangibilă. Jago și Henry se purtasera civilizat unul cu celălalt, dar nimic mai mult decât atât. Păreau mai degrabă niște adversari care se cântăreau reciproc înainte de lupta finală. Shelagh făcea în mod evident eforturi supraomenești ca lucrurile să decurgă bine, iar Ashley făcu și ea tot posibilul ca s-o ajute. Dar astă nu reuși să îndulcească relația bizară dintre soții lor.

– Dorești puțin brandy la cafea? întrebă Henry când se întoarseră în camera de zi.

– Mulțumesc, primi Jago. Apoi se adresă lui Shelagh. A fost o masă delicioasă, îi spuse el. Niciodată n-am să mă mai îndoiesc atunci când soția mea laudă pe cineva. Mi-ar fi părut rău să nu venim și chiar la un moment dat era gata să intervină ceva. Făcu o pauză. Henry nu v-a povestit despre proiectul Craigmores?

Shelagh ridică din sprâncene.

– Nu-mi aduc aminte.

– Este un contract important pe care ne străduim să-l obținem, îi explică Jago. E foarte mare și e vital pentru viitorul nostru. A trebuit să-i dăm drumul azi. Și mă tem că asta m-a reținut la birou peste ora obișnuită.

Ashley protestă.

– Dar dosarul era gata încă de dimineață.

– Nu tocmai, spuse Jago încet. Nu eram tocmai mulțumit de cifra finală la care ajunseseam, așa că am modificat-o, destul de drastic, așa putea spune.

Sticla de brandy căzu din mâna lui Henry, izbindu-se cu zgomot de parchet. Întregul conținut se împrăștiă pe covorul gros și elegant.

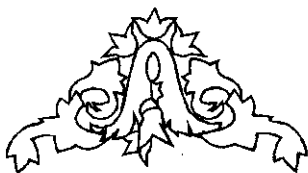
Lui Ashley i se uscă gura și începu să-i bată inima mai repede. Îl privea pe Henry. De fapt, toată lumea îl privea pe Henry și vedea spaima, disperarea și sentimentul copleșitor de vinovăție care se cuibăriseră în ochii lui care arătau ca niște găuri negre pe chipul lui palid.

Shelagh începu nesigură:

– Dragul meu... Dar Jago interveni calm.

– Ash, du-o pe Shelagh în bucătărie și caută ceva ca să strângi mizeria asta de pe jos. Henry și cu mine avem de discutat.

CAPITOLUL XI

— Era vorba despre heroină, spuse Henry după o vreme, când se adunaseră iar cu toții în camera de zi. El ședea pe canapea iar Shelagh lângă el, palidă dar fără să mai plângă. În mâini avea o batistă pe care o răsucea întruna între degete. Am fost foarte îngrijorat atunci când Jeanne a încetat să ne mai scrie, așa că m-am dus eu la ea, fără să spun nimănui. Ca să fiu sincer, eu am crezut că ar putea fi însărcinată. Îl cunoscusem mai demult, într-o vizită anterioară, pe tipul cu care era încurcată și nu mi-au plăcut deloc nici el, nici prietenii lui. Se vedea clar că fata se schimbase, dar nu-mi puteam da seama în ce sens. Bineînțeles, ar fi trebuit să bănuiesc. Deja sunt cunoscute semnele, pericolul, dar întotdeauna te gândești că așa ceva nu se poate întâmpla copiilor tăi... Henry se întrerupse. Vocea lui sunase exact ca zgomotul de oglindă spartă.

Apoi se reculese și continuă, ceva mai liniștit:

— Când am realizat ce se întâmpla, mi-am ieșit puțin din minți, cred. Împrumutase de la bancă mult mai mult decât îi permitea contul pe care-l aveam, numai ca să poată plăti drogurile. Acum cei de la bancă îi cereau cu insistență să achite datoriile. Furase și din magazine. E un adevărat miracol că n-au

prins-o... N-au arestat-o... Henry înghiți în sec. Ea voia să se oprească – promisese chiar că o va face, iar eu am vrut să-i dau o șansă. În definitiv, era un copil excepțional, eminent. Toată lumea spunea asta. N-am vrut s-o las să se irosească. N-am putut!

Jago aprobă din cap.

– Asta pot accepta și înțelege. Dar cum de s-a implicat firma Marshall în toată treaba asta?

Henry privea carpeta cu ochi goi.

– Aveam nevoie de bani, spuse el greu. Firește, aveam un venit foarte bun, dar, ca toată lumea, îl foloseam în totalitate în familie. Trebuia să-i plătesc datoriile și în plus, auzisem de o clinică particulară cu rezultate excelente, unde nu numai că se oprea consumul de droguri, dar se acorda o îngrijire socială și în perioada de refacere. Numai că nu era deloc ieftină. Iar cel mai important lucru era ca Shelagh să nu afle. Era atât de mândră de copii – niciodată nu mai avusesem probleme atât de grave cu ei. N-aș fi putut îndura ca ea să afle. Aș fi putut lua un împrumut ca să plătesc taxele la clinică, dar oricum Shelagh ar fi aflat la sfârșitul anului, când făceam bilanțul. Nu știam ce să fac și încotro s-o iau, până când, într-o seară, am primit un telefon.

– De la Paul Hollings? întrebă Jago.

Henry aprobă nervos din cap.

– Eu nu-l cunoșteam, dar el părea să știe foarte multe despre mine, ca și când ar fi pus de mult pe cineva să mă urmărească. Mi-a spus că știa că am niște necazuri în familie și că ar vrea să mă ajute. Eu

i-am zis să se ducă la naiba, dar el m-a căutat din nou după o vreme. În cele din urmă am aranjat o întâlnire. Henry răsă amar. Oh, totul părea foarte simplu la început. După spusele lui, Hollings nu voia decât „un prieten în tabăra adversă” – cineva care să pledeze cazul Marshall în fața consiliului de administrație. Era dispus ca pentru asta să plătească gras pe cineva. Iar pentru început, asta a fost totul. Abia mult mai târziu a început să-mi ceară date despre ofertele pe care noi le făceam diferitelor firme, pentru ca el să poată să-și calculeze un preț cât mai avantajos și în consecință să câștige toate contractele.

– Și azi i-ai dat datele legate de contractul pe care încercam să-l obținem? întrebă Jago.

Henry își clătină capul.

– Ținea foarte mult la proiectul Craigmores. Spunea că e decisiv. Eu i-am explicat că tu ții toate documentele în seif, dar n-a vrut să înțeleagă. Apoi, când am văzut că Ashley reușise cumva să pună mâna pe dosar, i-am telefonat lui Hollings să-i spun s-o invite la masă, ca să mă asigur că ea nu va intra o vreme în birou.

– Nu era nevoie de toate aceste complicații, spuse Jago nervos. Am lăsat special pe birou acel blestemat de dosar, pentru ca tu să-l găsești. Îți găsisem chiar și o scuză ca să intri în biroul meu. Vezi, nici eu nu voiam ca soția mea să fie implicată în toată povestea asta. De mult prea multe ori te-ai folosit de ea și de prietenia ei pentru tine.

– Poate nu de destule ori, interveni Ashley cu blândețe. Henry, dacă aveai nevoie de bani, de ce n-ai venit la mine? Aș fi fost bucuroasă să te ajut.

Henry arăta îngrozitor.

– Pentru că n-aș fi fost sigur că n-ar fi ajuns cumva la urechile lui Shelagh. Ashley, crede-mă, ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi dorit era să-ți fac vreun rău. Dar preluarea companiei de către firma Marshall începuse să mi se pară inevitabilă...

– În cazul ăsta, de ce m-ai avertizat totuși – de ce m-ai chemat înapoi din vacanță?

– N-a avut încotro, îi spuse Jago. Pentru că oamenii începuseră să observe lipsa lui de acțiune și chiar începuseră să comenteze asta. Dar a amânat cât a putut să te cheme, temându-se că ai putea să salvezi cumva compania. Când totuși tu te-ai întors, preluarea era aproape un fapt împlinit. Nu i-a convenit deloc faptul că eu m-am întors în oraș, dar a sperat că ruptura dintre noi era definitivă. Când a aflat că ne vom căsători, a suferit probabil un adevărat șoc.

Henry tresări.

– Așa este, am fost șocat. Iar Hollings a fost pur și simplu furios. Dar tot el spunea că v-ați mai despărțit o dată și că probabil vă veți despărți și a doua oară, mai ales dacă și el vă va da o mână de ajutor în acest scop. După care a început din nou să vorbească despre proiectul Craigmore. I-am spus că totul s-a schimbat și că tu bănuiești ceva, dar n-a vrut să mă asculte.

— N-a fost prea înțelept, mârâi Jago. Încă de la prima ședință a consiliului de administrație, mi-am dat seama că printre noi se află un trădător. Clive Farnworth ajunsese la aceeași concluzie și, după ce s-a terminat ședința, am avut cu el o discuție foarte interesantă. Am hotărât să-ți dăm funie ca să te spânzuri singur. În același timp, știind cât de mult ține Ashley la tine, am încercat s-o țin în afara acestei probleme. Desigur, în cele din urmă ar fi trebuit să afle, așa că am încercat s-o pregătesc puțin, făcându-i câteva aluzii ca să primească lovitura cât mai ușor. Jago clătină din cap. Dar ai început să mă îngrijorezi tu, Henry. Credeam că ai sesizat capcana pe care ți-am întins-o și că ai reușit s-o eviți. Dar când Katie mi-a spus că ai fost în biroul lui Ashley în timp ce ea era plecată la masa, am răsuflat ușurat. Habar n-am ce preț va oferi firma Marshall pentru proiectul Craigmores, dar în orice caz, de data aceasta Paul Hollings va lua o mare plasă.

Shelagh spuse cu voce tremurătoare:

— Și toate astea numai ca să mă protejezi pe mine. Oh, Doamne, Henry, cum ai putut face una ca asta?

El se întoarse disperat spre ea.

— Am crezut că ai să te simți vinovată, că ai să consideri că n-ai fost un părinte destul de priceput. Și asta nu-i adevărat. Ai fost și ești o mamă minunată, și cea mai bună soție pe care și-ar fi putut-o dori un bărbat. Am vrut să păstrez viața noastră de familie așa cum a fost în trecut. Aș fi făcut orice, orice...

Ea îi luă mâna și i-o strânse.

Jago se ridică în picioare.

– Nu cred că mai este nimic de spus. E timpul să mergem.

Henry îl privi.

– Și acum ce se va întâmpla?

Jago ridică din sprâncene.

– Mă gândeam la o... pensionare discretă dar definitivă, ce zici? Nu-i nevoie să mai treci pe la birou ca să-ți iei lucrurile. Am să am grijă să ți le trimit. Făcu o pauză. Desigur, orice alte relații vei mai avea în viitor cu firma Marshall, ele te privesc personal.

Henry spuse cu greu:

– Nu vor mai exista asemenea relații. Ai fost foarte... generos. Nu meritam asta.

– Nu. Jago făcu o grimasă. Dar presupun că asta este ceea ce ar fi dorit soția mea să fac – în numele prieteniei voastre trecute.

Henry o privi.

– Ashley, draga mea, îmi pare foarte rău.

– Și mie, spuse ea încet. Mult mai rău decât îți vei putea imagina vreodată.

*

* *

În mașină, liniștea îi învălui ca o mantie. În cele din urmă, Ashley spuse:

– A fost... îngrozitor.

– Da, a fost, fu Jago de acord. Plănuisem să rezolv la birou toată povestea, mai ales după ce am lăsat

drept momeală dosarul. Voiam ca după aceea să-ți povestesc totul acasă. Dar când am trimis secretara după Henry, am aflat că plecase deja.

– Nu se mai putea amâna până... luni?

– Poate, spuse Jago repede. Dar nu voiam ca Henry să mai apară la companie. A făcut și așa destul de mult rău.

– Da. Ashley își umezi buzele. Iar eu nu mi-am dat seama de nimic – nici măcar atunci când m-ai pus să arunc o privire la contractele pierdute. Nici o secundă nu m-am gândit la el.

– De ce ai fi făcut-o? Întrebă el sec. Henry era un om în care aveai încredere necondiționat și oricum eu nu aveam nici o dovadă împotriva lui. A trebuit să-l fac să se dea de gol, mai ales că devenea din ce în ce mai nervos.

– Biata Shelagh, spuse ea.

– E o femeie puternică, răspunse Jago. O să găsească sigur o soluție ca să iasă din acest necaz. Henry ar fi putut să-și dea seama de asta și să-și fi împărțit problemele cu ea. Așa, a reușit numai s-o pună și pe ea în pericol.

– Ești foarte aspru cu el...

– El a fost un ticălos față de noi. Chipul lui Jago era implacabil. Pentru numele lui Dumnezeu, prostuțo, aproape că te-a făcut să pierzi compania Landons. Nu realizezi asta?

– Ba da, recunosc eu cu o voce găuită.

El o privi cu atenție, după care spuse:

– În legătură cu Hollings. Sper că nu te-a rănit faptul că atențiile lui față de tine aveau un scop precis și mârșav?

– N-a reușit să mă păcălească nici o secundă, spuse Ashley încet.

– Mă bucur să aud asta, zise Jago. Biată Ash, n-ai prea avut noroc cu bărbații din viața ta. Un logodnic care nu ți-a putut rămâne credincios nici măcar pe durata logodnei, un tată care a vrut să te sacrifice pentru propriile lui ambiții comerciale și un vechi prieten care te-a trădat. Făcu o scurtă pauză. Credeam că îl găsești atrăgător pe Paul Hollings.

Ashley ridică din umeri.

– Într-un anume fel, presupun că este atrăgător. Dar eu nu mai sunt atât de naivă cum eram odată.

– Ar trebui să mă bucur că spui asta. Dar, ciudat, nu sunt. Cu toate că așa poate că îmi va fi mai ușor să te las să trăiești singură, pe picioarele tale.

– Ce vrei să spui? Ashley îl urmă în casă, cu inima bătându-i alarmant de puternic.

– Am primit o ofertă de a mă întoarce în Statele Unite, spuse el scurt. Intră în salon, aprinse lumina și își găsi de lucru pregătind niște pahare cu coniac pentru amândoi.

Ashley își aruncă haina pe o canapea.

– Ai de gând să... accepti această ofertă? întrebă ea, simțindu-și gura uscată.

– N-am nici un motiv să n-o accept. Oricum, n-am să părăsesc compania Landons până când nu va trece această perioadă grea, dacă asta este ceea ce te

îngrijorează. Jago își ridică paharul mimând un toast. N-am să-mi uit obligațiile de afaceri față de tine, Ashley. Cât despre cele personale – nu pretinde că n-ai să te simți ușurată când vei scăpa de mine.

– Înțeleg, spuse ea împietrită. Deci, de exemplu, ce se va întâmpla cu această casă?

– Poți să rămâi aici. Și dacă gândul că o vei împărți cu Erica te îngrijorează, atunci îți spun că n-ai de ce. Ea nu se va mai întoarce aici.

– Va merge și ea cu tine în Statele Unite? întrebă Ashley sorbind din coniac.

– Doamne-Dumnezeule, nu, spuse Jago repede. Aș prefera să iau cu mine o gorilă africană.

– Dar ea spunea că...

El își puse paharul pe masă și se apropie de ea.

– Ascultă, spuse el. Eu nu sunt responsabil pentru fantasmagoriile Ericăi. Niciodată n-am fost și niciodată nu voi fi. De fapt, una din prioritățile mele, în afara problemei cu Paul Hollings, a fost să scap de ea o dată pentru totdeauna. Și astăzi am reușit asta. Am convins-o să-mi vândă partea ei de proprietate. Negocierile au fost un adevărat coșmar. A dramatizat situația cât a putut, găsimd o mie de motive ca să mă sâcăie și să ridice prețul. Dar acum s-a terminat, adăugă el. Din cauza asta n-am putut să te las s-o concediezi pe fantoma aia de menajeră. Dacă Erica ar fi aflat, s-ar fi supărat și probabil n-ar mai fi acceptat să facă afacerea. Dar acum ai binecuvântarea mea s-o concediezi.

– Dar ai fost tot timpul împreună cu Erica. Ai băut șampanie cu ea și după aceea nu te-ai mai întors la birou... Vocea lui Ashley tremura puternic.

– Am considerat că în situația dată se potrivea șampania, dar cu asta s-a terminat petrecerea. Restul după-amiezii l-am petrecut pe la avocați, semnând documentele legate de tranzacția respectivă.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Ashley.

Jago oftă.

– Pentru că n-am vrut să-ți faci speranțe prea devreme. Erica amenința să se răzgândească în ultimul moment, dar din fericire a fost mai ahtiată după bani decât ranchiunoasă. Și, în cele din urmă, eu i-am făcut o ofertă pe care n-o putea refuza.

– Credeam că ești îndrăgostit de ea, șopti Ashley.

– Probabil mă confunzi cu vărul meu Giles, spuse el politicos. Bietul de el era nebun după ea, nu s-a gândit niciodată s-o ascundă de lume, așa cum ar fi meritat o asemenea femeie.

– Dar ea mi-a spus... începu Ashley. M-a lăsat să cred...,

– Sunt convins de asta, spuse el serios. Dar eu îți spun acum cât se poate de clar că niciodată n-am avut nici un fel de gânduri cât de cât calde față de Erica. Inițial, după ce a murit Giles, mi-a fost milă de ea, pentru că am crezut că acest lucru a lovit-o totuși foarte puternic. Jago făcu o grimasă. Dar foarte curând mi-am schimbat părerea. Planul ei este să devină o simplă văduvă veselă în St. Tropez, sau Marbella iar eu nu pot decât să-i urez noroc în această

direcție. O privi cu ochi ironici, dar oarecum triști. Nu, scumpa mea soție, spre nenorocirea mea, eu dintotdeauna am fost îndrăgostit de tine, încă din clipa blestemată în care te-am văzut pentru prima oară. Și mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva pe lumea asta și am suferit un adevărat șoc atunci când am descoperit că vrei să te măriți cu mine din cauza simțului 'datoriei față de Silas, care își dorea un succesor la cârma companiei Landons.

– Dar asta este tocmai ce-ți doreai tu – nu pe mine, ci compania Landons... spuse ea răgușită.

– Asta e o nebunie, zise el cu răceală. N-aveam nici cel mai mic interes legat de compania Landons și cu atât mai puțin de a deveni ginerele pe post de stea în consiliul de administrație, așa cum sugerase Silas. Eu oricum mă hotărâsem de atunci să accept slujba din America, dar când i-am spus lui Silas, el mi-a explicat plin de regret, însă foarte clar, că nu este cazul să mă aștept ca tu să mă urmezi acolo. El spunea că n-ai avea nici un motiv să mergi cu mine, din moment de voiai să te măriți cu mine numai ca să asiguri viitorul luminos al companiei Landons. Jago râse amar. Multe lucruri s-au clarificat atunci în mintea mea. Am înțeles de exemplu de ce ori de câte ori mă atingeam de tine te purtai atât de rece. Când am discutat cu Silas, el s-a arătat foarte jenat și a promis că o să vorbească cu tine – ca să se asigure că vei ști să-ți faci datoria atunci când va sosi

momentul. Exact acestea au fost cuvintele lui, adăugă el sec.

– Silas a spus asta? Gândurile lui Ashley se învălmășiseră teribil. Dar el n-ar fi putut să...

– Oh, dar chiar a făcut-o, o corectă Jago, clătinând din cap. Nici eu n-am vrut să cred. Vezi, eu îmi spuneam să sub aparența ta de femeie isterică și frigidă se află totuși o fată caldă și iubitoare și că dacă aș fi destul de răbdător, te-aș găsi pe tine cea adevărată. Dezvăluirile lui Silas au aruncat o lumină nouă asupra relației noastre, o lumină care, drept să-ți spun, mi-a făcut greață. Parcă promisem un pumn. După ce am plecat de la Silas, m-am dus în oraș cu intenția de a mă îmbăta crișă. Dar restul probabil că tu ți-l aduci aminte mult mai bine decât mine.

– Fata aceea...

– Da. Trebuie să-ți mărturisesc că între momentul în care am părăsit barul și clipa în care m-am trezit cu tine la ușă și cu o străină în pat este o perioadă de timp de care nu-mi amintesc absolut nimic. Jago ridică din umeri. Nu că aș vrea să mă scuz, desigur, dar din remarcile ostile ale însoțitoarei mele am înțeles că am adormit înainte de a-i satisface așteptările. Deci, din punct de vedere tehnic, ți-am rămas credincios.

Ashley înghiți în sec.

– În noaptea aceea o întâlnisem pe Erica. Îmi spusese că tu voiai să te însori cu mine numai ca să obții compania și că ar trebui să-ți las puțină libertate înainte de a te lega de mine definitiv. Faptul că te-am

găsit cu femeia aceea – părea să confirme exact afirmațiile Ericăi.

După o scurtă tăcere, Jago spuse:

– Ce-a fost, a fost. Desigur, m-am tot întrebat cum de-ai venit la apartamentul meu tocmai atunci. Asta nu pentru că ar mai avea vreo importanță acum.

– De ce să n-aibă importanță? Întrebă ea încordată.

El ridică din umeri.

– Pentru că e timpul să ne rupem lanțurile, Ashley. N-ar fi trebuit niciodată să te silesc să te măriți cu mine. A fost un dezastru de la început până la sfârșit și eu n-am nici un drept să te țin legată de mine. Dar atunci când am reapărut în viața ta și te-am văzut atât de speriată, atât de împovărată de probleme, nu m-am mai putut gândi decât la posibilitatea de a te elibera de ele. Jago oftă. În aroganța mea, credeam că dacă am să te iubesc destul de mult, atunci și tu ai să începi să ții la mine. Cât de mult am greșit! Vocea lui părea obosită și resemnată. Dar nu trebuie să-ți mai faci griji. N-am să te mai silesc să-mi suporti prezența și în continuare. Am să aștept ca Landons să obțină contractul Craigmore înainte ca eu să plec în America, deși acum, după plecarea lui Henry, lucrurile se vor desfășura mult mai ușor. Dacă ți se pare că e mai bine așa, pot rămâne oficial președinte al consiliului de administrație, dar tu, Ashley, îți vei recăpăta compania. Jago zâmbi ușor. Și cel mai important lucru, îți vei recăpăta viața personală.

Ashley se simțea de parcă s-ar fi transformat într-o stâncă. Se chinuia să-și găsească cuvintele, dar nu

reuşea. Însă când îl văzu pe Jago îndreptându-se spre uşă, fugi după el.

– Jago! Vocea ei sună aproape ca un geamăt. El se întoarse şi îi privi chipul palid şi ochii înlăcrimaţi. Ea se agăţă de el, sărutându-l pe faţă şi pe gât, şoptind febril şi repetat: Nu mă părăsi...

El o prinse brutal cu mâinile, împingând puţin ca s-o poată privi în ochi. Pe chipul lui se oglindea neîncrederea, dar în acelaşi timp o vagă speranţă.

– Tu... mă vrei? Întrebă el răguşit.

– Te iubesc. Nu mă părăsi! Trebuie să mă iei cu tine! Oriunde te-ai duce, vreau să fiu cu tine!

El spusese doar:

– Vei fi. Aceste două cuvinte însă sunară ca un legământ de căsătorie.

O luă şi o duse pe canapea, unde se așeză cu ea în brațe, legănând-o ușor. Îi sărută lacrimile de pe obraji, șoptindu-i cuvinte calde până când ea se calmă. Apoi rămaseră înlănțuiți și liniștiți, iar Ashley își îngropă fața în obrazul lui și-i sărută părul. Într-un fel ciudat, se simțeau mai apropiați decât în momentele lor de mare intimitate.

În cele din urmă, el oftă ușor, îi cuprinse bărbia în palme făcând-o să-l privească în ochi.

– Trei ani pierduți, spuse el cu greu. Draga mea, de ce nu mi-ai spus – de ce nu mi-ai dat de știre? Întotdeauna ai fost atât de rece...

– Eram speriată, mărturisi ea.

Jago părea cuprins de remușcări.

– De ceva din ceea ce am făcut eu? Doamne, iubita mea...

– Nu. Ashley îi mângâie fața cu vârfurile degetelor. Eram speriată de mine. Nu știam ce se întâmplă cu mine. De fiecare dată când mă atingeai, parcă luam foc și asta mă zăpăcea. Se înroși. Vezi, Silas mi-a spus întotdeauna că, indiferent de aparentul libertinaj al societății, bărbații încă mai apreciază virginitatea la femeile cu care vor să se însoare. Mi-a dat impresia că sexul este ceva cu care o femeie serioasă trebuie să se obișnuiască în cele din urmă. Nu-i puteam spune că atunci când eram lângă tine nu mă simțeam nici pură, nici serioasă. Eram îngrozită de faptul că aș putea fi cumva anormală și nici nu aveam cu cine să vorbesc despre asta.

– Ai fi putut vorbi cu mine, spuse Jago cu blândețe. Oricum urma să devin soțul tău.

Ashley oftă.

– Cred că mă temeam puțin și de tine, spuse ea încet. Căsătoria cu tine mi se părea ca un vis care printr-o minune avea să se împlinească. Îmi spuneam întruna că odată ce vom fi căsătoriți, totul avea să fie bine. Că tu vei face ca totul să fie bine.

Jago gemu.

– Mi-aș fi dorit ca eu să-ți împărtășesc această convingere, spuse el cu regret în glas. La început, m-am gândit că ești numai timidă și că te vei liniști după ce vei începe să ai încredere în mine. Numai că n-ai făcut asta niciodată. Căsătoria se apropia iar tu continuai să te retragi ori de câte ori te atingeam. El

clătină din cap. Discuția cu Silas a fost picătura care a umplut paharul. Perspectiva de a avea o soție din obligație mi se părea terifiantă.

– Cum a putut să spună așa ceva? întrebă Ashley neajutorată.

Jago ridică din umeri.

– Pentru că asta și credea. Silas era un excelent om de afaceri, dar în materie de oameni cunoștințele lui lăsau mult de dorit. Ar fi trebuit să-și dea seama că Henry era un trădător potențial. Silas era obsedat de companie și presupunea că toată lumea trebuie să fie la fel, inclusiv tu. Căsătoria noastră se potrivea cu planurile lui, dar faptul că noi puteam avea alte planuri nu i-a trecut niciodată prin cap. A fost sincer șocat când i-am spus că vreau să plec în Statele Unite și să te iau și pe tine cu mine. Cred că el era convins că tu îi împărțaseai punctul de vedere.

– Niciodată n-a discutat despre motivul căsătoriei noastre, spuse ea rar. Era însă încântat de această perspectivă. La început am crezut că se bucura de fericirea mea. Apoi am început să mă îndoiesc de asta pentru că avea aerul că se mândrește cu faptul că el regizase toată povestea. Am început atunci să-mi pun tot felul de întrebări. De exemplu, de ce tu vorbeai mereu despre faptul că voiai să mă faci fericită și niciodată nu-mi spuneai că mă iubești?

După o scurtă tăcere, Jago spuse:

– Dumnezeuule! Apoi o strânse și mai tare în brațe. Încercam să nu te sperii, iubito. Mă gândeam că dacă ți-aș fi mărturisit măcar jumătate din sentimentele

pe care le aveam pentru tine, ai fi putut intra în panică și te-ai fi retras complet. Va trebui să mă ierți pentru foarte multe lucruri.

– Nu, începu ea să protesteze, dar el îi puse ușor, ca o dezmiardare, degetul pe buze.

– Ar fi trebuit să-ți fac curte mai mult timp, spuse el blând. Ar fi trebuit să-ți spun cât se poate de clar că te iubesc și că te vreau numai pe tine. Ar fi trebuit să te caut în noaptea aceea ca să-ți cer o explicație, în loc să mă opresc în cel mai apropiat bar.

– Nu te condamn pentru asta, îi spuse ea, zâmbind vag. Și eu eram destul de zdruncinată după discuția cu Erica. Mai bine mă opream și eu în același bar.

– Erica și Silas, gemu el. Nici dacă ar fi lucrat împreună nu ne-ar fi putut face mai mult rău decât ne-au făcut! Ar fi trebuit să realizez că bestia aia se va repezi la tine și ar fi trebuit să te protejez. Din cauza asta am fost atât de nerăbdător să cumpăr acum partea ei de proprietate, pentru a o opri să-și înfigă ghearele în tine. Nici o secundă nu m-am gândit că s-a apucat de asta.

– Jago, de ce n-ai venit după mine în noaptea aceea? întrebă ea.

– Am făcut-o. Dar până am reușit eu să mă îmbrac, să scap de însoțitoarea mea și să-mi revin puțin, tu nu mai erai de găsit. Iar a doua zi de dimineață am primit înapoi inelul tău de logodnă și un bilet din care rezulta că nu mai vrei să mă vezi niciodată. Am crezut că Silas avusese dreptate iar tu te-ai fi măritat cu mine numai pentru binele companiei. Am crezut

că abia așteptai un motiv să anulezi logodna. Așa că m-am hotărât să plec în Statele Unite fără tine. Zâmbi amar. Dar oricât am încercat – și am încercat cu adevărat – n-am putut să te uit. Orice știre despre tine care ajungea până la mine era o comoară pe care o păstram cu sfințenie. Giles îmi spunea că te descurci. Întotdeauna a ținut foarte mult la tine. Dar el a murit, iar eu a trebuit să mă întorc ca să gădesc orașul și ziarele pline de zvonuri despre problemele pe care le avea compania Landons. Făcu o grimasă. Mi s-a părut că aveam o șansă de a mă întoarce la tine, deși în sinea mea îmi spuneam că eram doar curios să aflu dacă erai pregătită să te vinzi a doua oară. Dar de fapt, asta nu avea nici o importanță. După ce te-am văzut în seara aceea la Club, mi-am pierdut complet controlul. Trebuia să te am. Vocea lui devenise aproape sumbră. În orice condiții. Erai atât de frumoasă și atât de sigură de tine încât mi-am spus că nu mai puteai fi aceeași virgină inocentă pe care o iubisem și o pierdusem odată. Witham a avut noroc că nu l-am omorât! adăugă el sălbatic.

Ashley își înăbuși un chicot.

– Bietul Martin!

– La naiba cu el! Jago își înfipse ușor dinții în lobul urechii ei. Păstrează-ți mila pentru mine.

Ea îi zâmbi.

– Oh, eu mă gândeam să te consolez altfel. Se lipi de el intenționat, dar delicat senzuală.

Jago gemu și spuse repede:

– Mai spune-mi – sau mai bine arată-mi cum.

Ea îl sărută ușor, plimbându-și limba peste buzele lui și simțind cum mușchii lui se contractă sub dezmierdarea mâinilor ei.

Ea era iubirea lui, iar această revelație îi făcu sângele să pulseze mai puternic în vine. Dar în această noapte ea avea să fie aceea care urma să-l satisfacă, întorcându-i o parte din plăcerea pe care el o învățase s-o dăruiască. Avea să-i arate că este a lui cu adevărat, dându-i liniștea de care el părea să aibă atâta nevoie.

În această noapte avea să înceapă căsnicia lor și la acest gând, lui Ashley îi crescui inima în piept.

— SFÂRȘIT —

Trecuseră deja trei ani de când Ashley hotărâse să-l scoată pe Jago Marrick din sufletul și viața ei. Era o tânără femeie de afaceri plină de succes care învățase să lupte pentru compania moștenită de la tatăl ei. Totuși acum se confrunta cu o problemă aparent de nerezolvat și singurul care era dispus s-o ajute era tocmai Jago, care însă cerea un anumit lucru în schimb: căsătoria cu Ashley. Tânăra trebuia să rezolve o mare enigmă, care i-ar putea afecta întreaga viață.

Nu era nici un pic de tandrețe în ei, realiză ea, ci numai o foame teribilă care cerea o satisfacție imediată, pe care propria ei dorință fizică tânjea să i-o dea. Nu mai putea respira decât mirosul lui curat și plăcut. Faptul că erau amândoi aproape dezbrăcați, amintirea trupului lui peste al ei în pat – toate acestea conspirau împotriva ei, subminându-i intenția și hotărârea de a-i rezista.

THE BEST

Lei-1 700 +
34

I.S.B.N 973-9197-39-6

1 734

